

Do Ký Phỉ Nhiên: Phong Lưu

Contents

Do Ký Phỉ Nhiên: Phong Lưu	1
1. Chương 1: Phỉ Nhiên	1
2. Chương 2: Thi Đình	6
3. Chương 3: Quỳnh Yến	14
4. Chương 4: Túy Tửu	19
5. Chương 5: Biếm Trích	23
6. Chương 6: Tái Ngoại	29
7. Chương 7: Tiền Đường	35
8. Chương 8: Tiến Cống	41
9. Chương 9: Trung Thu	48
10. Chương 10: Ly Kinh	57
11. Chương 11: Trị Thủy	63
12. Chương 12: Hồng Lâm	71
13. Chương 13: Hồi Kinh	78
14. Chương 14: Phán Sách	83
15. Chương 15: Hôn Dạ	90
16. Chương 16: Hôn Dạ	95
17. Chương 17: Phong Lưu	102
18. Chương 18: Pn 50 Câu Hỏi	107

Do Ký Phỉ Nhiên: Phong Lưu

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, tranh đoạt quyền lực, cung đình, niên hạ, thiên chi kiêu tử, hoan hỉ oan gia, BEVào một nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ky-phi-nhien-phong-luu>

1. Chương 1: Phỉ Nhiên

Nếu đã đoạn tụ, thì phải đoạn hoàn toàn, đoạn tới không chê chỗ nào được. Lúc làm chuyện kia, còn không bằng tìm một cô nương tương thân tương ái. Chỉ có làm chuyện kia, mới có thể hoàn toàn tận hưởng thú vui dư đào của việc đoạn tụ. (1)

(1) Bản gốc ghi là ‘dư đào chi nhạc’. Bắt nguồn từ câu thành ngữ dư đào đoạn tụ: Thời Xuân Thu Chiến Quốc, vua Vệ Linh Công đã từng say mê và sủng ái Di Tử Hà, một thanh niên thông minh, khôi ngô, tuấn tú. Di Tử Hà đã từng lấy xe của vua đi thăm mẹ bệnh mà chưa được sự đồng ý của vua và từng mời vua

ăn quả đào do mình đã cắn. Vua không những phạt anh ta mà còn khen hiếu thuận với mẹ và yêu quý vua. *Mối tình chia đào* vì thế mà hay được nhắc trong dân gian bằng câu thành ngữ *dư đào đoạn tụ* (). Khi Di Tử Hà không còn vẻ đẹp như xưa, nhà vua đâm ra chán ghét, sau đó lại thích một thanh niên khác là Công Tử Triều.

Lời này là do một tên vương bát cao tử (2) nói. Mà nếu muốn hình dung tên vương bát cao tử kia, thì đúng là điên cuồng giản dị hoa mỹ, đủ dài để ngâm vịnh thành thơ.

(2) vương bát cao tử: gần giống từ ‘khốn kiếp, khốn nạn’.

Quý Phỉ Nhiên, tên có độc chữ Hiền. Lễ bộ thượng thư. Chỉ cần nhắc tới y, tất cả đều phải cảm thán: Thông minh, rất thông minh. Nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu phẩy tay bổ sung một câu: Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng.

Quý Phỉ Nhiên là một kẻ đoạn tụ. Toàn bộ Cử quốc không ai không biết, không ai không hiểu. Đoạn tụ cũng không phải tội, ngay cả đương kim thiên tử cũng có tới ba bốn nam sủng. Nhưng trong mắt mọi người, Quý Phỉ Nhiên đoạn sai mất cả phẩm giá, đoạn sai tới mức phải nghiệp chướng. Thì cứ theo lời răn của y ấy — y không có hứng đi dè người khác, chỉ thích để người khác dè.

Thiên tử quá túng dục. Mấy năm trước sau trận chiến với phiên bang, Lễ bộ thượng thư Tề đại nhân đúng lúc này cáo lão hồi hương, Quý Phỉ Nhiên thay chỗ cho lão nhân gia. Tăng liền mấy bậc, rất nhiều người cho rằng Quý Phỉ Nhiên hợp sở thích của hoàng thượng, dùng kỹ thuật trong phòng để tiến thân. Vì thế đương thời chế nhạo gọi là ‘Tẩy điều thượng thư’ (nếu các bạn không biết, điều chính là xxxx của nam, thì tẩy điều ấy là...)

Nhưng ai cũng biết đây không phải loại danh tiếng tốt lành gì. Mấy tháng sau, lời này rơi vào tai Quý Phỉ Nhiên. Quạt giấy xòe rộng, phong tình vô hạn. “Không thể yêu phong trần, giống như làm tiền duyên. Hoa nở hoa rơi đều có lúc, tẩy điều, cũng chẳng có sao.”

Lời vừa nói ra, kinh hãi cả triều đình bách quan.

Vì thế hoàng thượng ngừng lâm triều một lần, kéo Quý Phỉ Nhiên vào ngự thư phòng nói dài nói xa tới vài canh giờ, ý chính vẫn là bảo y khi nói chuyện thì chú ý một chút, kéo người khác nghĩ mình quân là hôn quân, hiền thần thành gian thần. Quý Phỉ Nhiên chấp tay cười: “Lần sau vì thần chắc chắn sẽ chú ý lý do thoái thác, lấy tình chí thượng, không giới việc giường chiếu, vì thần cáo lui.”

Hoàng thượng tức giận tới tái phát bệnh lao, run run chỉ hấn, phỏng chừng ý tứ động tác này cũng không khác lắm việc ‘Trả lại trong sạch cho ta’. Long nhan nổi giận, suýt nữa thì đập chết y. Nhân lúc hoàng thượng bị lâm vào tình huống bất đắc dĩ, Quý Phỉ Nhiên an toàn rời đi. Sau khi rời khỏi, mấy vị đại thần hỏi y hoàng thượng bảo y cái gì, y chỉ thần thần bí bí kéo áo, vắn cổ, chỉ lưu lại một thư thể trông rất oai hùng.

Lời đồn càng truyền càng thái quá. Cha của Quý Phỉ Nhiên là Hộ bộ thượng thư vội vàng dâng tấu, thỉnh cầu hoàng thượng cho phép cấm túc Quý Phỉ Nhiên hai tháng, để tránh sai càng thêm sai. Hoàng thượng

từ trước tới nay vẫn luôn hà khắc liền không chút do dự phê một chữ ‘Chuẩn’ lên tấu chương.

Quý Phỉ Nhiên vốn luôn làm rạng rỡ tổ tông đột nhiên phải chịu phạt, trong một đêm bị miệng cha biến thành bại gia tử. Quý phu nhân nhất thời kích động, còn nấu một nồi tổ yến canh cá đặt lên bàn, dựa cửa mà chờ. Vừa thấy đứa con bảo bối về nhà, xúc động tới lệ rơi ngang dọc, lấy ra một cái khăn nhỏ mà bắt đầu thay đổi sắc mặt: “Sơn Tra đang chờ con trong phòng đấy. Về sau hai mẹ con ta, còn có Sơn Tra, phải sống thật tốt.”

Quý Phỉ Nhiên cao hứng phấn chấn đi vào phòng.

Trên bàn gỗ lim, một lồng chim hoa mỹ. Họa mỹ trụi lông nằm run rẩy bên trong.

Tay Quý Phỉ Nhiên run lên, mặt bị dọa đến phát trắng: “Mẹ, Sơn Tra sao vậy? Ngay cả lông cũng không còn?” Quay đầu lại, Quý phu nhân đã sớm chẳng còn bóng dáng, Quý Thiên Sách đứng trước cửa phòng, sắc mặt xanh mét, ngón tay run run chỉ vào y: “Nghịch chương — đúng là nghịch chương! Người ném ngay cái con chim trụi này cho ta, đóng cửa nghỉ kỹ!”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Cha, con sẽ về nghỉ kỹ. Thường đại nhân mời khách, con không thể không đi.”

Quý Thiên Sách không nói được gì. Thường đại nhân chính là Thường Cập, Thường Cập chính là Thường Trung Phòng. Khách của Thường Trung Phòng, ai dám không đi. Quý Thiên Sách phát tay áo, muốn nói lại thôi, Quý Phỉ Nhiên lễ phép bổ sung một câu: “Cha, Thường đại nhân còn lớn hơn ngài, ngài cứ yên tâm, con cùng lắm thì coi trọng con trai ông ấy. Con cáo lui trước.”

Vừa ra khỏi cửa phòng, một nghiến mực bay vèo ra sát ngay tai y.

Quý Phỉ Nhiên đi trên đường cái, chỗ nào cũng nghe thấy hai chữ ‘Du Tín’. Tìm người hỏi thăm, mới biết người này là người mới tới, thi Hương thi Hội đều đứng thứ nhất, dân chúng toàn thành đều đón hân sẽ liên tiếp giành được tam Nguyên. (3). Đầu tháng tư, mùa thi xuân vừa qua, Lễ bộ tuyển ra ba trăm danh cống sĩ trong cử nhân các tỉnh lỵ và cử nhân Quốc Tử giám cả nước, nhưng Lễ bộ thượng thư ngay cả tên Hội nguyên cũng không biết.

(3): tam Nguyên: thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

Từ xa đã nhìn thấy Thường Cập, vẫn mặc một bộ quan phục màu đen. Thường Cập đi tới, mắt nheo nheo sắp thành một đường may. Quý Phỉ Nhiên lấy chuỗi quạt gỗ đầu: “Thường đại nhân ~~ Phỉ Nhiên lại bị hoàng thượng ghét bỏ.” Vậy mà hoàng thượng lại còn không cho y giám thị thi Hội, đúng là ghét bỏ còn gì. Dựa theo kinh nghiệm của y, nam tử rớt thi Hội ít nhất cũng có hai phần là mỹ nhân, còn nếu mà được thi Đình thì sao mà xen tay vào được.

Thường Cập vỗ vai y, ý vị sâu xa mà nói: “Không có gì, Hoàng thượng chỉ tạm thời nổi giận thôi, một đoạn thời gian sẽ lại sủng hạnh người. Chúng ta mau đi thôi.”

Mới hạ triều đã háo sắc, Quý Phỉ Nhiên quả thực không biết làm sao. Quý Phỉ Nhiên ra vẻ mệt mỏi: “Thường đại nhân, nói với hoàng thượng, Phỉ Nhiên thân thể không tốt, không thể nào bồi ngài tuyển tân Trang Nguyên.” Thấy Thường Cập gật đầu, vẻ mặt sáng như mặt trời: “Đi một chút đi, gần đây buồn ngủ lại khó ngủ, đêm nay có rượu đêm nay say thôi.” Xòe quạt, vừa phe vẩy vừa bước vào hiên lầu phía trước.

Trên lầu treo một bảng hiệu, bên trên đề hai chữ vàng chói thật to: Kỹ viện.

Kinh sư có tới mấy trăm thanh lâu, nếu nói tới hồng nhan, lại nơi nào bằng kỹ viện Mạc Chúc. Phiêu Hương Di Hồng Lệ Xuân Mầu Đơn mấy tên này thấy nhiều rồi, tên nơi này lại khiến người ta chấn hưng tinh thần. Vừa nhìn qua tên nơi này, lập tức biết tú bà là một nữ nhân nhiệt tình lưu manh. Hơn nữa còn là một người rất tinh ý trong làm ăn, vì để thỏa mãn nhu cầu đại chúng, kỹ viện này nam nữ đều có.

Vừa thấy Quý Phỉ Nhiên và Thường Cập đi vào, tú bà còn chưa tới, một đám hoa nương tướng công đã chen chúc chật như nêm trước cửa lớn, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, người nào cũng mặt như trăng tròn mắt tựa sen xanh. Thường Cập vuốt râu, nhìn mấy cô nương xung quanh, gật đầu mỉm cười. “Rất tốt, rất tốt.” Quý Phỉ Nhiên lắc lắc cây quạt, nhìn tướng công vây quanh, gật đầu mỉm cười. “Rất tốt ~ rất tốt ~”

Tú bà nhìn thấy Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn sang Thường Cập, vẫy vẫy khăn đi tới trước mặt Thường Cập nói: “Thường đại nhân, Quý đại nhân, đã lâu không gặp.” Thường Cập nói: “Mấy ngày gần đây bận chút việc, không có thời gian đến, Chỉ Lan đâu rồi?” Tú bà nói: “Nghe nói đại nhân muốn... Đại nhân gần đây không tới gặp Chỉ Lan, đúng là trời ban thưởng lương duyên.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Ngày hôm qua Thường đại nhân không tới gặp nàng sao?”

Thường Cập lại vuốt râu. Tú bà lấy khăn che miệng ho hai tiếng, quay vào trong kêu lên: “Chỉ Lan, Chỉ Lan ơi, mau tới tiếp Thường đại nhân.”

Chẳng bao lâu, rèm châu hoa đã được đẩy ra, lộ ra khuôn mặt tròn trĩnh, mi mục như họa, một nữ tử tư thái yếu điệu đi ra từ bên trong. Thường Cập cười tới chẳng nhìn thấy trông mắt đen: “Tiểu mỹ nhân, càng ngày càng dễ nhìn.” Chỉ Lan liếc Quý Phỉ Nhiên, mỉm cười với Thường Cập: “Đại nhân.” Thường Cập ôm eo nàng ta đi vào phòng. Quý Phỉ Nhiên chép miệng một cái: “Vừa có vợ đã quên mẹ.”

Xoẹt một tiếng, khăn trong tay tú bà bị xé thành hai nửa.

Quý Phỉ Nhiên khép quạt lại, dùng chuôi quạt nâng cằm một tướng công: “Vị công tử này trông thật xinh đẹp, là người mới sao?” Tướng công kia dùng đôi mắt to ngập nước mắt nhìn Quý Phỉ Nhiên, khuôn mặt trắng trẻo phớt hồng đỏ bừng như hạt tiêu: “Bẩm đại nhân, Thu Ý vừa mới tới.”

“Ý thu như nước, mưa nhẹ gió hay, tên tựa mặt mỹ nhân. Thu Ý, tên hay.” Thu quạt lại, đập nhẹ vào lòng bàn tay, quay đầu, đôi mắt đầu quẹo rũ liếc sang tú bà. Tú bà vãn vẩy hai nửa khăn trong tay: “Quý đại nhân đúng là người thông minh, tên này đúng không phải do ta đặt.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Không biết là do ai đặt, ma ma mời công sinh sao?” Tú bà cười đến lỗ mũi hướng lên trời: “Đâu chỉ là công sinh, còn có thể là Trang nguyên lang đó.”

Quý Phỉ Nhiên ngạc nhiên nói: “Du Tín?”

Tú bà nói: “Ha ha ha ha, ma ma ta không biết chữ, chỉ biết đặt Hoa nhi này Diệp nhi nọ, Du công tử đặt tên gì ta nghe không hiểu, nhưng cũng thấy không giống rồi. Tài văn chương của hần cũng gần với Quý đại nhân, nhỉ?” Quý Phỉ Nhiên có chút dăm chiêu gật đầu: “Rảnh phải gặp mới được.” Tú bà còn chưa kịp tiếp lời, bên cạnh đã phát ra một tiếng ‘Phanh’, to đến mức rung cả núi: “Tú bà! Rõ ràng Chỉ Lan ở đây, sao vừa rồi ngươi dám nói nàng không có!” Quý Phỉ Nhiên nhìn qua, một nam tử khôi ngô đang giận dữ đi tới đây, còn có một tuyệt sắc theo sau. Tú bà rụt cổ lại, quay đầu cười nịnh nọt: “Thường ~ Thường ~” Nam tử kia quát: “Cho ngươi thêm ba khắc! Mau gọi nàng ra cho ta, nếu không hôm nay đừng hòng ta bỏ qua cho!”

Quý Phỉ Nhiên nheo mắt, hai mắt quét qua vị tuyệt sắc đằng sau nam tử, dáng người cao gầy. Nhìn xuống, eo nhỏ mông cong. Y phục vừa vặn, hai chân thẳng tắp. Nhìn lên, lông mày khê nhếch, không dài không ngắn không dày không thưa, ánh mắt sáng ngời, miệng mũi thanh tú, tỉ lệ chuẩn xác. Lại liếc nhìn Thu Ý, thở dài. Còn so sánh tiếp, đúng là ánh trăng và rùa.

Tú bà ẩn giấu đến mức này, mỹ nam tử lại không nói gì, nhất định là muốn giữ lại cho mình dùng. Quý Phỉ Nhiên đập đập thân quạt, khoe miệng dần lộ ra nét cười nhìn thật mê người: “Chỉ Lan dự định bồi bằng hữu của ta rồi, vị công tử này xin đừng tức giận.” Nói là nói với nam tử khôi ngô, đôi mắt thì dừng lại trên người vị tuyệt sắc. Nam tử khôi ngô nói: “Chẳng qua chỉ là một kỹ nữ, còn dự định cái gì?!”

Quý Phỉ Nhiên lắc lắc đuôi quạt: “Công tử nói sai rồi. Nữ tử từ nhỏ được chiều chuộng, bản tính đã muốn được bảo vệ. Chỉ khác là, nữ tử bình thường chỉ muốn một nam tử bảo vệ, nữ tử thanh lâu lại muốn tất cả nam tử bảo vệ.”

Nam tử khôi ngô nói: “Ta không nghe ngươi nói lời bậy bạ. Cha ta là người tâm phúc cạnh thiên tử, nếu ngươi muốn tranh với ta, chỉ cần ta bảo với cha ta, nói với ông ấy bẩm báo với Thánh Thượng, đem cả nhà ngươi tịch biên trăm hết!” Quý Phỉ Nhiên tròng mắt: “Xin hỏi là công tử nhà ai?” Nam tử khôi ngô cười lạnh nói: “Là Quang Lộc Tự Khanh, không đáng nhắc đến.”

Quang Lộc Tự Khanh, quan tam phẩm, vẫn nên theo. Quả nhiên không đáng nhắc tới.

Tú bà đứng cạnh đã đổ mồ hôi lạnh, vị tuyệt sắc kia đứng ở phía sau con trai Tự Khanh, mỉm cười không nói gì. Quý Phỉ Nhiên nói: “Hóa ra là Tự Khanh công tử, thật xin lỗi. Nếu công tử không ngại có thể tìm bằng hữu ta nói chuyện, có lẽ hần sẽ đồng ý.” Vừa nói, ánh mắt lại ngắm nghía vị tuyệt sắc kia. Tự Khanh công tử phát tay áo, nói: “Thôi, nói hai câu để nghe ta sẽ tha cho ngươi.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Tuần sáng thanh tú, khăng khải hùng hào. Thiên niên vương khí, hoành phách cổ kim.”

Tự Khanh công tử vui vẻ ra mặt. “Không ngờ ngươi nói khoa trương như vậy, ha ha.”

Quý Phỉ Nhiên chỉ chỉ đồ văn chim loan thêu trên áo Tự Khanh công tử: “Ta đang nói con gà con được thêu chỗ này.” Tự Khanh công tử cúi đầu, sững sốt.

Mặt từ trắng dần chuyển sang đỏ, đỏ lại thành trắng, cuối cùng vẫn đỏ: “Người — người —”

Người đứng sau Tự Khanh công tử lại phì một tiếng, bật cười. Quý Phỉ Nhiên đi tới trước mặt hắn, cúi người chấp tay: “Nhân sinh ý thích không phân biệt bắc nam, vừa gặp lại như từng quen biết. Vị công tử này, có hứng thú uống cùng với tại hạ một bình La Phù Xuân?”

Công tử kia mỉm cười nói: “Được.”

Tự Khanh công tử mặt đỏ càng rõ nét: “Người — người —”

Quý Phỉ Nhiên chớp mắt nhìn tú bà, nói nhỏ: “Ma ma, người đúng thật là. Lần sau có mỹ nhân nhớ rõ phải chia sẻ với ta.” Tú bà nói “Uống rượu ngay chỗ này?”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Muốn người nơi này, đương nhiên phải ăn ở nơi này.”

Tú bà uể oải nói: “Ngài không phải vừa hẹn Du công tử sao, trong mắt vẫn còn Thu Ý của chúng ta?”

Quạt của Quý Phỉ Nhiên thiếu chút nữa thì gãy: “Ma ma mới nói gì?”

Công tử kia lại nói, vẻ mặt tràn ngập nét cười: “Tại hạ Du Tín, tự Tử Vọng.”

2. Chương 2: Thi Đình

Quý Phỉ Nhiên chậm rãi gạt đầu, ánh mắt tỏa sáng lập lòe: “Ra là Du Hội nguyên, kính đã lâu, kính đã lâu. Tại hạ Quý Hiền.” Lại nhìn hắn cẩn thận từ đầu tới đuôi, mắt càng ngày càng sáng, chỉ vào một chỗ cạnh cửa sổ ý bảo Du Tín ngồi xuống. Du Tín nói: “Quý công tử, xin mời.”

Quý Phỉ Nhiên tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi, Du Tín ngồi nghiêm chỉnh. Quý Phỉ Nhiên lắc lắc cây quạt: “Đã sớm nghe nói Du công tử tài hoa hơn người, tham gia khoa cử vì muốn tranh đoạt công danh sao?”

Du Tín nói: “Gia phụ từng làm quan chốn triều đình, sau khi bỏ mũ về quê, vẫn hy vọng con cháu có thể đời đời dốc sức vì hoàng thượng.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Lệnh tôn nhất định là một đại quan thanh liêm chính trực.”

Du Tín nói: “Gia phụ nói, làm quan phải trong như nước, sáng như gương. Cho nên có chín loại người không nên làm quan.”

Quý Phỉ Nhiên hỏi: “Chín loại nào?”

“Không tửu lượng, không nhân duyên, không vàng bạc. Tài hoa hơn người, ghét ác như thù, học vấn chính tông quá cao, nhất gan, nói nhiều...” Tốc độ nói chuyện của Du Tín rất bình thản, đến chỗ này, không tự chủ mà cười cười. “Không giỏi chuyện phòng the.”

Quý Phỉ Nhiên nhin không được mà cười: “Tám cái trước thì ta hiểu, loại cuối cùng thì mong Du công tử chỉ điểm cho chút.”

Du Tín khoát tay áo: “Chuyện này không nên nhiều lời.”

Quý Phỉ Nhiên dừng quạt cái xoạt, kề gần hơn một chút, khẽ nhìn qua Du Tín: “Tẩy điếu thượng thư.”

Du Tín hơi ngẩn ra, lập tức cười nói: “Quý công tử đúng là một nhân sĩ rộng rãi. Mấy ngày nữa là thi Đình rồi, xin hẹn sau đó sẽ cùng công tử tâm tình.” Đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quý Phỉ Nhiên rót một chén La Phù Xuân, đưa cho Du Tín. “Nhanh như vậy đã phải đi, thật sự tiếc quá. Xin kính trước Du công tử một ly, cầu chúc công tử đề tên bảng vàng.”

Du Tín nói: “Gọi ta Tử Vọng là được rồi. Tạm biệt.” Nói xong thì đi luôn, chẳng hề quay đầu lại. Tú bà vung vẩy cái khăn nhỏ tiễn đi.

Quý Phỉ Nhiên đi tới, thấp giọng nói với tú bà: “Đợi Thường đại nhân đi ra, ma ma nói với hần, bảo hần nếu có chuyện muốn báo cho hoàng thượng, Quý Phỉ Nhiên nhất định sẽ tuân theo ý chỉ, chờ ngài cho phép thượng triều.”

Tú bà gật đầu: “Quý đại nhân phải đi?”

Quý Phỉ Nhiên quay đầu lại, cười với Thu Ý vẫn còn xấu hổ đứng sau: “Thu Ý, giúp ta vào phòng uống hai chén.”

Hạ triều sáng ngày hôm sau, Quý Thiên Sách mang về một ‘tin vui’: Hoàng thượng chấm dứt kì nghỉ phép của Quý Phỉ Nhiên.

Lúc nghe tin này, Quý Phỉ Nhiên đang ở trong phòng trêu đùa Sơn Tra, huyết sáo gọi Sơn Tra vừa mới mọc lông: “Tiểu Tra, mẹ đối với ngươi thế nào ngươi cũng phải ăn cho tốt, không được tùy hứng biết chưa.” Lấy đi tiên hạc bổ phục (1) dùng để lót lông chim đặt lên giường.

Sau đó, Quý đại nhân tiếp tục trở lại mà ra sức.

Trung tuần tháng tư, hoàng thượng thi vấn đáp cống sĩ trúng tuyển sau thi Hội, đặc biệt cho gọi Hòa Thạc thân vương Phong Nghiêu, đại học sĩ Lưu Kiên Tài cùng mấy vị đại nhân Lễ bộ. Hoàng thượng tinh thần phấn chấn, mặt Quý Phỉ Nhiên dài như lão ông. Phong Nghiêu quay đầu nhìn, dò xét hỏi: “Quý đại nhân, thân thể không thoải mái sao?”

Quý Phỉ Nhiên kiệt sức nói: “Vì hoàng thượng, chết cũng đáng.”

Hoàng thượng nói: “Lão cừu, cứ mặc y.”

Từ xa đã thấy trong Phụng Thiên điện chỉ chít đầu người là đầu người. Hoàng thượng bước nhanh phía trước, ngồi lên long ỷ, Quý Phỉ Nhiên, Phong Nghiêu, Lưu Kiên Tài cùng Lễ bộ thị lang Quy Hoành Khải đứng ở phía sau.

Phong Nghiêu dịch người đến cạnh Quý Phỉ Nhiên, nhỏ giọng nói: “Tiểu Hiền, vẫn giận hoàng thượng à?”

Quý Phỉ Nhiên liếc trộm hoàng thượng, nhỏ giọng nói: “Ta không muốn biểu hiện khó chịu, ngài ấy chỉ biết ta muốn tới.”

Phong Nghiêu nói: “Không phải người bảo cống sinh đều xaauss ao.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Việc nào cũng có ngoại lệ.”

Lưu Kiên Tài hắng giọng một cái: “Trên công đường, giữ trật tự.”

Đại đường vốn yên tĩnh lại càng yên tĩnh, Phong Nghiêu và Quý Phỉ Nhiên cũng ngậm miệng. Kể đứng thứ ba bên trái, từ lúc hoàng thượng tiến vào, từ tóc đến gót chân không chỗ nào run rẩy, bởi vậy rất vinh dự bị hoàng thượng nhìn trúng ngay lần đầu. “Người tên gì.” Cống sinh kia nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ chỉ mặt mình. Lưu Kiên Tài nói: “Hoàng thượng đang nói người đấy.”

Cống sinh kia nói: “Ta....ta tên là ... ta tên là Trương ... Trương Xá Đoái.”

Lưu Kiên Tài quát lớn: “Xằng bậy! Ta cái gì mà ta!”

Trương Xá Đoái sững sốt hồi lâu, bùm một cái quỳ xuống: “Thảo dân biết tội ... thảo dân tội đáng muôn chết.”

Hoàng thượng phát phát tay.”Thôi thôi, đứng lên, đi, trảm cho người một câu đối, người đối lại.”

Trương Xá Đoái đứng lên, tầm mắt như đang tìm một cái hồ trên đất. Hoàng thượng nói: “Rồng không ngâm, hồ không kêu, cá không lượn, cóc không nhảy, cười cắt tóc mai rơi.” (gốc: “Long bất ngâm, hồ bất

khieu, ngư bất được, thiêm bất khiêu, tiểu sát lạc đầu lưu hải” = khúc cuối tui làm bừa.).

Trương Xá Đoái run rẩy thêm mấy lần, suy nghĩ một lúc, lắp bắp nói: “Phượng... phượng không xướng, sư (sư tử) không gào, chim không gọi, ếch không ồn, hòa thượng khóc trọc đầu.”

Toàn bộ đại diện, hoàn toàn yên lặng.

Xương cốt già nua của Lưu Kiên Tài thiếu chút nữa thì gãy nát, Phong Nghiêu mắt trợn trừng, hoàng thượng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Xá Đoái: “Có đúng là ngươi thì vào không?”

Mặt Trương Xá Đoái lập tức biến thành tờ giấy trắng. “Bẩm hoàng thượng, đúng... đúng vậy.” Hoàng thượng tựa lưng vào ghế dựa, xoa xoa huyệt thái dương, thở dài.

Trong đại diện bỗng vang lên tiếng vỗ tay. Mọi người đồng loạt đảo mắt sang, hóa ra là Quý Phỉ Nhiên đang vỗ. Hoàng thượng cũng nghi hoặc: “Ái khanh, đây là có ý gì.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Câu đối của Trương công sinh liên tục chuẩn xác, nhưng không đủ văn nhã.” Lại nói bên tai hoàng thượng: “Hoàng thượng, đây là người đầu tiên đó, đừng dọa những người sau.”

Hoàng thượng dăm chiêu gật đầu: “Đúng vậy, lời ái khanh có lý. Người đâu, đưa hần xuống lĩnh bạc.” Đuối được một kẻ, Quý Phỉ Nhiên lui lại mấy bước, ánh mắt bắn thẳng vào trong đám người. Lưu Kiên Tài nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng xử lý người này thế nào.” Hoàng thượng mở danh sách: “Thi rớt thi rớt.”

Sau đó hỏi vài người những câu tương tự, ai nấy đều có chút khấn trương, cứng hơn Trương Xá Đoái một chút, nhưng cũng không ai xuất chúng. Quý Phỉ Nhiên cúi đầu ngáp một cái, ngẩng đầu lên, mắt lại sáng ngời. Hoàng thượng nói: “Ngươi tên Lăng Bình Chủ? Vẫn đối câu đối kia đi.”

Cổng sinh tên Lăng Bình Chủ có một đôi mắt sáng như sao, gương mặt hơi gầy, trắng trắng mềm mềm, nhìn chung thì càng nhìn càng thấy tà khí. Hần suy nghĩ chốc lát, nói tiếp: “Xe không đi, ngựa không yên, voi không ngà, pháo không lửa, bắt sống tướng quân trong trại.”

Hóa ra hoa tươi cũng lẫn lá xanh. Ngay cả hoàng thượng cũng nhin không được muồn vỗ tay. Hoàng thượng nói: “Giang sơn vạn năm cố.” Lăng Bình Chủ nghĩ nghĩ, lại nói “Thiên địa một nhà vui.” Hoàng thượng nói: “Sĩ tử thiên hạ xuất.” Lăng Bình Chủ nói: “Người đọc sách cổ nhân.”

(túm lại: mình chả hiểu cái gì.)

Quý Phỉ Nhiên chọc chọc tay Phong Nghiêu: “Trong ba tên đứng đầu nhất định có hần.”

Phong Nghiêu nói: “Có thể đạt Trạng Nguyên hay không, còn phải xem Du Tín biểu hiện thế nào.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Ngay cả ngài cũng biết Du Tín?”

Phong Nghiêu gật đầu, còn chưa nói gì thì hoàng thượng đã gọi: “Tiếp theo, Du Tín.” Không người trả lời.

Hoàng thượng lại gọi: “Du Tử Vọng.” Vẫn không có ai trả lời. Hoàng thượng hỏi: “Du Tín vẫn chưa tới?”

Lưu Kiên Tài vội vã cúi người, nói: “Vi thần không biết.”

Hoàng thượng nhíu mày nói: “Ngay cả thi Đình cũng muộn.” Dùng bút lông chấm mực, gạch một cái trên danh sách. Quý Phỉ Nhiên lại quét mắt vài lần trong đám người, quả nhiên không thấy bóng dáng Du Tín.

Thi Đình kéo dài đến gần hoàng hôn rồi mới kết thúc, mấy cống sinh tiếp đó biểu hiện cũng không tồi, nhưng không ai xuất sắc như Lăng Bình Chủ. Kiểm tra người cuối cùng xong, hoàng thượng mệt mỏi cầm danh sách, khoan mấy vòng bút đỏ trên tên Lăng Bình Chủ: “Để hẩn làm Trạng Nguyên đi.”

Đúng lúc này, một người vội vàng vàng chạy vào. Quý Phỉ Nhiên còn chưa kịp nhìn người tới là ai, người nọ đã quỳ gối trước mặt hoàng thượng: “Thảo dân tội đáng muôn chết, trễ nải mấy canh giờ, xin hoàng thượng cho phép thảo dân thi lại.”

Lúc này mới nhìn rõ gương mặt tinh xảo, đúng là Du Tín.

Du Tín lấy tay áo xoa trán, đầu vẫn còn cúi. Hoàng thượng nói: “Du Tín, người tới cũng sớm thật.”

Du Tín nói: “Xin hoàng thượng trách phạt.”

Hoàng thượng lấy tay chống trán: “Trẫm mệt rồi, Lưu Kiên Tài, người hỏi đi.”

Lưu Kiên Tài cúi người đáp: “Vi thần không dám.”

Hoàng thượng đập bàn: “Bảo người hỏi thì người hỏi.”

Lưu Kiên Tài nói: “Vâng vâng.” Đi xuống bậc thang, đứng ở trước mặt Du Tín: “Du Hội nguyên, xin đứng lên trước.” Đợi hẩn đứng dậy rồi, Lưu Kiên Tài nói tiếp: “Xin dùng mười số từ một tới mười làm thành câu đối.”

Du Tín không nhanh không chậm trả lời: “Một thuyền lá cô độc, ngồi hai ba nhà thơ, dùng bốn mái chèo năm cánh bướm, trải qua sáu thác bảy ghềnh, nhiều lần ném qua tám xóc chín lắc, đáng tiếc tới chậm mười phần.” (câu gốc cho bạn nào tham khảo: 一葉扁舟, 二三詩客, 四支橈, 五翅蝴蝶, 六經千嶂, 七折危灘, 八投十石, 九轉千磨, 十遲一步, 可惜遲來十步. – Nhất diệp cô chu, tọa liễu nhị tam cá tào khách, khải dụng tứ tượng ngũ phàm, kinh quá lục than thất loạn, lịch tấn bát điên cửu bá, khả thán thập phân lai trì). Vừa dứt lời, tất cả mọi người không hẹn mà cùng gật đầu, xem xét câu đối của

hắn. Tả thị lang Quy Hành Khải thấp giọng nói: “Rất hay ~ chuẩn!” Hoàng thượng quay đầu nhìn hắn, cuối cùng cũng thay đổi thái độ.

Hoàng thượng ngồi thẳng người, cầm chén trà lên, dùng nắp gạt gạt nước trà: “Hóa ra vì trên đường xóc nảy nên tới thi muộn. Vậy người dùng từ một tới mười làm một câu khác.”

“Hoàng thượng long ân mênh mông.” Du Tín chấp tay, dường như không hề nghĩ gì mà thốt ra: “Mười năm gian khổ học tập, vào chín tám thư viện, bỏ đi thất tình lục dục, khổ đọc ngũ kinh tứ thư, thi ba lần hai đợt, hôm nay nhất định phải đỗ.” (văn bản gốc cho bạn nào tham khảo: , , , , ,).

Lần này thì không chỉ một mình Quy Hành Khải lên tiếng, ngay cả Lưu Kiền Tài và Phong Nghiêu cũng liên tục khen hay. Trà không uống được bao nhiêu, hoàng thượng đã đặt chén lại mặt bàn: “Chắc, giờ nên làm thế nào cho phải.”

Phong Nghiêu nói: “Có phải hoàng huynh cũng cảm thấy Lăng Bình Chủ không kém?”

Hoàng thượng gạt đầu: “Ý đệ thì sao?”

Phong Nghiêu nói: “Thần đệ nghĩ Du Tín hơn một bậc.”

Hoàng thượng lại uống trà, than một tiếng. “Thượng thư đại nhân, khanh thấy sao?”

Du Tín đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cảm thiếu chút nữa thì rơi xuống đất. Mất Quý Phỉ Nhiên cong lên: “Vi thần cũng biết Du Tín tốt hơn.”

Hoàng thượng nhíu mày: “Cái gì mà người cũng biết? Lý do.”

Quý Phỉ Nhiên ủy khuất nói: “Hoàng thượng cũng chưa có hỏi lý do của Cửu vương gia.”

Hoàng thượng lại đập bàn: “Đệ ấy là vương gia, người là đại thần!”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Năng lực ứng biến của Du Tín nhanh hơn chút. Tốc độ trả lời so với Lăng... Lăng...”

Hoàng thượng nói: “Lăng Bình Chủ.”

Quý Phỉ Nhiên đằng hắng: “So với Lăng Bình Chủ cũng nhanh hơn. Hơn nữa, hắn khổ luyện đọc sách và nguyên nhân đến muộn cũng rất rõ ràng, khiến người ta cảm động. Quan trọng nhất, hắn không ra vẻ, không khấn trương, biểu hiện bình thản tự nhiên, tính trước kỹ càng, rất ra dáng quan lại.”

Hoàng thượng nói: “Không sai. Loại thời điểm này ngươi cũng có chút năng lực.” Quý Phi Nhiên mỉm cười gật gật đầu.

Du Tín lại đột nhiên quỳ xuống: “Thảo dân đến thi chậm đã là đại sai, tuyệt không thể tiếp tục vi phạm quy tắc của học giả.”

Hoàng thượng nói: “Đợi trẫm quay về suy nghĩ đã.” Dừng lại một chút, nói: “Du Tử Vọng, trẫm rất xem trọng ngươi. Dừng làm trẫm thất vọng.”

Du Tín vui vẻ nói: “Vâng, tạ hoàng thượng ân điển.”

Hoàng thượng gọi Lưu Kiền Tài và Phong Nghiêu rời đi. Trước khi đi, Phong Nghiêu nói với Quý Phi Nhiên: “Tiểu Hiền, đến phủ ta được không.”

Quý Phi Nhiên nhìn Du Tín, chép miệng “Còn muốn chơi với hắn một chút, để hôm khác đi.”

Phong Nghiêu liếc mắt nhìn Du Tín, nói: “Coi trọng?”

Quý Phi Nhiên lộ ra vẻ mặt điều hâu bất được gà con: “Đủ đối trá, đủ ra vẻ, ta thích.”

Phong Nghiêu ngẩn ra, nở nụ cười: “Được thôi.” Dứt lời đi theo hoàng thượng ra ngoài.

Quý Phi Nhiên quay đầu, đúng lúc thấy Du Tín đứng lên. Du Tín phủi phủi góc áo, khiêm tốn có lễ chào Quý Phi Nhiên: “Quý đại nhân.”

Quý Phi Nhiên bước hai bước tới chỗ hắn, mỉm cười: “Mấy ngày trước Du công tử còn ngồi uống rượu với ta ở lầu nào đó, mới qua vài ngày, đã bắt đầu dùng bốn mái chèo năm cánh buồm, trải qua sáu thác bảy ghềnh, nhiều lần nếm qua tám xóc chín lắc, thật vất vả cho Du công tử.”

Du Tín hơi sững sốt một chút, mặt không đổi sắc đáp lời: “Đa tạ đại nhân nâng đỡ.”

Quý Phi Nhiên xua tay, vẻ mặt chân thành: “Chúc mừng Du công tử có được sự ưu ái của hoàng thượng, chín loại phương pháp lệnh tôn truyền cho, quả thật được Du công tử phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.”

Lấy lùi làm tiến, màn kịch cũ xem thường danh hiệu này, nhìn qua thì như kẻ sĩ thanh liêm chính trực, kì thực lại suy nghĩ lâu dài.

Du Tín mỉm cười nói: “Không dám, không dám.”

Quý Phỉ Nhiên ngắm nghía một khối ngọc bội, cởi xuống, đi vòng qua người Du Tín nhẹ giọng nói: “Loại cuối cùng có thể học giỏi?” Du Tín gần như không nhận được cười: “Kẻ bất tài không hiểu ý đại nhân, đại nhân giám thị cả ngày nhất định mệt rồi.”

“Không mệt ~ không mệt.” Quý Phỉ Nhiên cuốn sợi dây trên ngọc bội mấy vòng, nhỏ giọng nói bên tai Du Tín: “‘Tẩy điều’ là việc ta am hiểu nhất, nếu Du công tử không biết, ta có thể dạy.”

Du Tín lùi thẳng tới tận cửa lớn của Phụng Thiên điện, chấp tay nói: “Tử Vọng có việc đi trước, Quý đại nhân, cáo từ.”

Quý Phỉ Nhiên nắm chặt ngọc bội trong tay, nụ cười có thâm ý khác.

Cùng lúc đó, trong ngựa hoa viên. Hoàng thượng giữ giữ tay áo màu vàng, thờ ơ nói: “Lão Cửu, đệ nên biết hạn chế.”

Phong Nghiêu trầm giọng nói: “Hoàng huynh nhìn thấu mọi việc.”

Lưu Kiên Tài đi theo cũng thành linh thốt lên: “Cửu vương gia, Hoàng thượng nghĩ cho ngài thôi. Nghĩ lại thì Chấn Uy tương quân —“

Phong Nghiêu ngắt lời: “Đa tạ Lưu đại nhân nhắc nhở.”

Hoàng thượng lắc đầu, thở dài một tiếng: “Quý Hiền ơi Quý Hiền, nếu y đoán mệnh, nhất định là vì bệnh hoa liễu.”

Tẩy điều thượng thư: Cải biên từ điển cổ Vạn An. Vạn An dùng xuân được được Minh Hiến Tông sủng ái, sau lên làm thủ phụ nội các (đại học sĩ, chính nhất phẩm). Người đời châm biếm gọi là ‘Tẩy điều tướng công’

Bổ phục thêm tiên hạc là quan phục nhất phẩm.

Cống sinh: người học tập của chế độ khoa cử, được phủ châu huyện đề cử lên kinh sư (thời Minh Thanh)

ps: Lục bộ thượng thư chức quan đều là nhất phẩm. Tiểu Quý là lễ bộ, chức năng chính liên quan tới thi cử và ngoại giao. Khà khà, ngoại giao đấy.

chú thích là của mẹ Diên, không liên quan tới mình.

3. Chương 3: Quỳnh Yên

Phỉ Nhiên vốn tưởng mình lớn tuổi sắc suy, không thể hầu hạ hoàng thượng, nhưng hôm nay hoàng thượng lại nói ra lời như vậy, hoàng thượng... Phỉ Nhiên nhất định sẽ cùng ngài – Quý Phỉ Nhiên

Đêm đông phòng hoa chúc, lúc bằng vàng đề tên.

Theo lời dân gian, trong hai chuyện may mắn nhất ở đời, bằng vàng đề tên đứng thứ nhân. Bằng văn tiến sĩ treo cửa trái, bằng võ tiến sĩ treo cửa phải, cho dân chúng quan sát. Thứ tự công bố do hoàng đế chỉ định, giấy màu vàng dán trên tường thành, tên ba người đứng đầu được thấy rõ.

Bảng thứ nhất ghi tên tiến sĩ thi đậu. Tên thứ nhất, Lăng Bình Chủ, người Hà Nội Hà Nam; tên thứ hai, Du Tín, người Tiền Đường Chiết Giang; tên thứ ba, Vương Chí Trung, người Cẩm Thành Tứ Xuyên.

Dân chúng vây quanh xem bằng vàng đều chỉ trở nghị luận. Đã có kẻ đang tung tin vịt ‘Du Tử Vọng nhường chức Trạng Nguyên’, càng truyền càng thái quá. Quý Phỉ Nhiên nhìn bằng vàng, lắc đầu mỉm cười.

Trong truyền đình có một lời thể này: Không tiến sĩ không vào hàn lâm, không hàn lâm không vào nội các.

Chuyện tiếp theo, tên thứ nhất khâm điểm Trạng Nguyên, nhận chức tu soạn hàn lâm viện, quan chính ngũ phẩm; tên thứ hai đạt bằng nhãn, tên thứ ba là thám hoa, trở thành biên tu hàn lâm viện, quan chính ngũ phẩm. Tiến sĩ còn lại trải qua triều khảo mới trở thành người đủ tư cách, vào hàn lâm viện làm thứ cát sĩ. Thứ cát sĩ lên chức rất nhanh, càng chờ nói tới biên tu.

Du Tín quả nhiên rất tuyệt. Chức quan biên tu và tu soạn bằng nhau, cho dù không phải người đứng đầu cũng không chịu thiệt. Làm việc cho hoàng thượng, lại được lòng người. Nếu trạng nguyên Lăng Bình Chủ là đứa ngốc, cũng sẽ thấy Du Tín là người tốt.

Mấy ngày sau yết bằng, bên trong hoàng thành vô cùng vui vẻ. Hoàng thượng định ra thời gian, đầu tháng tư thiết tiệc rượu ban thưởng cho văn tiến sĩ mới tới ở Quỳnh Lâm Uyển, nếu người tới đều là người đọc sách, đương nhiên phải gọi mấy chư vị đại nhân của Lễ bộ.

Tiệc rượu bắt đầu lúc canh ba giờ Thân, chính khắc giờ Mùi, Quý Hành Khải tới phủ thượng thư. Quý thiên sách đưa mọi người đi, Quý Phỉ Nhiên vẫn còn trong phòng chơi với Sơn Tra. Quý Hành Khải nói: “Quý đại nhân, khi nào chúng ta xuất phát?”

“Hành Khải à, ngươi xem có phải Tiểu Tra thay đổi không.” Quý Phỉ Nhiên không ngẩng đầu, ngón tay chấm vào bát cháo gạo, đưa vào trong lồng chim, Sơn Tra mở miệng mổ một cái. Quý Hành Khải nhìn Sơn Tra, nghen một lúc lâu mới phun ra một câu còn rất nghen: “Nhìn qua thì lên tinh thần, có điều — thiếu chút lòng,”

Quý Phỉ Nhiên than khẽ, đứng lên, lau tay lên cằm kê bổ phục (áo gấm thêu gà) của Quy Hành Khải, đi đến trước một bức tranh cung nữ. Cung nữ trong tranh tay cầm quạt lông, nửa che mặt ngọc. Quý Phỉ Nhiên cầm quạt giấy, mở ra, làm động tác giống hết cung nữ trong tranh, mắt mở lớn, mỉm cười nói: “Giống không.”

Quy Hành Khải run giọng nói: “Giống... giống...”

Cứ thế tới tận chính khắc giờ Thân, Quý Phỉ Nhiên mới chậm chạp xuất phát.

Giờ Thân nhị khắc, Quỳnh Uyển Lâm.

Hoàng thượng chưa giá lâm, không ít tiến sĩ mới đã đứng ở trong uyển. Quy Hành Khải thở phào một cái, ngồi trên ghế dài trong uyển, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán. Quý Phỉ Nhiên mặc thường phục cầm quạt giắt, nhoáng cái đã đi tới, cười tủm tỉm nói: “Hoàng thượng mà tới đúng giờ thì không phải hoàng thượng.”

Quy Hành Khải nói không nên lời, chỉ cúi đầu với y,

Quý Phỉ Nhiên đi mấy vòng trong uyển, đa số tiến sĩ đều đang chơi trò chữ nghĩa, chỉ có hai người đánh cờ, người bên cạnh đứng thành một vòng. Từ xa đã nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đúng là trạng nguyên lang và bằng nhãn lang.

Lăng Bình Chủ hơi nghiêng người về phía trước, cau mày, quân trắng kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, thật lâu vẫn chưa hạ xuống. Du Tín một tay chống cằm, một tay nghịch nghịch hộp cờ đen, trên mặt thoáng nét cười.

Suy tính hồi lâu, Lăng Bình Chủ mới đặt cờ, lông mi vẫn nhắm như cũ. Du Tín nhặt một quân đen, đặt ở trước quân trắng. Lăng Bình Chủ lại nghĩ chốc lát, khước miệng dần lộ nét cười, nhanh chóng lấy một quân cờ trắng, nói: “Người thua rồi.” Vừa dứt lời, Quý Phỉ Nhiên liền cười khẽ một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều chuyển sang Quý Phỉ Nhiên. Du Tín ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt đột nhiên lóe sáng. Lăng Bình Chủ nhíu mày, nói: “Người cười cái gì.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Vui cho người thôi, người thắng mà.”

Lăng Bình Chủ chắc một tiếng, đặt cờ xuống. Quý Phỉ Nhiên cúi người, nói với Du Tín: “Chỉ là không rõ người vì sao lại cố ý muốn chết.”

Giọng nói không lớn, vừa đúng để Lăng Bình Chủ và Du Tín đều nghe được. Du Tín cười nói: “Ta không hiểu ngài nói gì.”

Sắc mặt Lăng Bình Chủ đã giận, đột nhiên đứng lên: “Người là ai, dám ở trong này nói năng xằng bậy.”

Quý Phỉ Nhiên chấp tay nói: “A, quên tự giới thiệu. Tại hạ Quý Phỉ Nhiên, tên độc một chữ Hiền.” Lăng Bình Chủ ngẩn ra, sau đó lại khinh thường nói: “Quý Phỉ Nhiên chính là Lễ bộ thượng thư triều đình, thường ngày lại có bộ dáng này?” Quý Phỉ Nhiên chớp chớp mắt, nhanh chóng quạt quạt: “Ta khó coi lắm sao.”

Du Tín vẫn ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn Quý Phỉ Nhiên.

“Đệ nhất mỹ nam tử của triều đình chính là Quý Phỉ Nhiên Quý đại nhân, Lăng trạng nguyên nếu không tin nổi, về tình cũng có thể lượng thứ.” Giọng nói lớn vang lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Quý Phỉ Nhiên đã nhảy ra ngoài trước rồi: “Phỉ Nhiên vốn tưởng mình lớn tuổi sắc suy, không thể hầu hạ hoàng thượng, nhưng hôm nay hoàng thượng lại nói ra lời như vậy, hoàng thượng... Phỉ Nhiên nhất định sẽ cùng ngài.”

Mọi người thấy thế vội vàng quỳ xuống, gọi lớn hoàng thượng vạn tuế.

Hoàng thượng cười cười, trên trán đã nổi gân xanh, “Bình thân, bình thân”

Sau đó hoàng thượng dẫn theo chư vị tiến sĩ dự tiệc, bỏ lại Quý Phỉ Nhiên đứng tại chỗ một mình. Một làn gió yếu ớt thổi qua, lá rụng như mưa bay, Quý Phỉ Nhiên lấy tay áo lau lau khóe mắt, ủ rũ đi hai bước, dừng lại, tiếp tục chùi mắt. Quy Hành Khải đi tới nhỏ giọng nói: “Quý đại nhân, đừng khổ sở.”

Quý Phỉ Nhiên quay đầu, lấy tay mở hai mí mắt ra: “Gió thổi cát vào mắt ta, thổi cho ta đi.”

Khóe miệng Quy Hành Khải giật giật, lấy hơi, dùng sức thổi vào mắt y.

Sau khi mọi người ngồi xuống, danh sư tấu cổ nhạc đặc biệt được mới tới góp vui, bày lên mấy trăm đồ ăn nổi danh: gà nướng đạo khẩu, cá thái lát rán, vịt nướng, canh gạo cẩm tú, canh cá nhám, nhất phẩm đậu hũ, tam tiên hoàn, vân vân. Đa số tiến sĩ gia cảnh bần hàn, thêm việc đói cả buổi chiều, nhìn ngự thiện trước mặt này mà trông mắt muốn rớt ra.

Hoàng thượng cho phép động đũa, thế là chẳng ai nói chuyện, chỉ còn tiếng đũa bát canh cách đụng nhau, tiếng mấy bàn mở nồi. Chỉ có Du Tín vẫn múc canh lá sen nhai nuốt chậm chạp. Hoàng thượng thấy được, dùng đũa chỉ thức ăn trên bàn: “Ái khanh sao không ăn món khác?”

Hoàng thượng vừa mở miệng, mọi người đều dừng tay.

Du Tín vẫn mang vẻ mặt dù trời sụp cũng không hề chết nổi hân: “Đợi mọi người ăn xong thân ăn cũng không muộn.”

Hoàng thượng gật đầu, cười nói: “Trẫm chỉ hỏi chút thôi, chớ câu nệ, tiếp tục ăn đi.” Sau đó nhỏ giọng nói với Quý Phỉ Nhiên ngồi cạnh, “Nếu Du Tín biểu hiện tốt, cho hắn làm hàn lâm viện thị độc.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Tuân chỉ.”

Tầm mắt vừa vặn gặp Du Tín, ném cho hắn cái nhìn quỵn rũ. Du Tín mỉm cười gật đầu, vùi xuống ăn canh không nhìn y. Hoàng thượng gõ đốt ngon tay xuống bàn: “Ăn nhiều vào!”

Một lúc sau, Thường Cập đi tới quỳnh uyển, nói là có phiên tử muốn tới Trường An tặng lễ cho hoàng thượng, muốn hỏi hoàng thượng xem có muốn phái người đi nghênh đón không. Hoàng thượng nói: “Để Quý Phỉ Nhiên đi.” Quý Phỉ Nhiên thở dài: “Thần tuân chỉ.” Thường Cập nói: “Nói tới phiên bang, lúc đó cũng là ngày giỗ Tề đại tướng quân.”

Hoàng thượng quay đầu nhìn sang Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên đang bưng bầu rượu, rót trạng nguyên hồng vào chén trong tay Quý Hành Khải. Hoàng thượng suy nghĩ gì đó, gật đầu. “Trẫm biết.” Quý Hành Khải đẩy đẩy Quý Phỉ Nhiên. “Quý... Quý đại nhân, rượu tràn ra rồi.”

Quý Phỉ Nhiên ngẩn ra, khẽ đặt lại bầu rượu lên bàn: “Uống rượu càng đầy thân càng cường kiện, uống!”

Hoàng thượng chặc lưỡi nói: “Họ tới từ cửa nào?”

Thường Cập nói: “Bẩm hoàng thượng, từ cửa bắc.”

Quý Phỉ Nhiên nghiêng tay, bầu rượu khảm ngọc lăn mấy vòng trên bàn, cuối cùng lăn xuống đất, rượu ào ào chảy ra.

Hoàng thượng cau mày nói: “Nói họ đi từ cửa khác đi.”

Thường Cập cũng liếc qua Quý Phỉ Nhiên, nhỏ giọng nói: “Xem ra hôm nay Quý đại nhân lại muốn gây chuyện, vì thần e rằng hoàng thượng sẽ chấn kinh, nên sớm trở lại thôi ạ.” Hoàng thượng chần chờ giây lát, khởi giá hồi cung. Sau đó nhóm tân tiến sĩ cũng rời đi.

Quý Phỉ Nhiên uống say không còn biết gì, nằm trên bàn đá, quyết đến cùng không nhắm mắt lại. Quý Hành Khải ngồi cạnh Quý Phỉ Nhiên, kéo góc áo y, bị Quý Phỉ Nhiên lấy quạt đập vào tay. Quý Hành Khải xoa xoa bàn tay đỏ ửng: “Quý đại nhân, trời tối rồi, về thôi.”

Quý Phỉ Nhiên ngồi dậy, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Lúc lâu sau mở vè. Lại từ từ nhắm mắt... lặp đi lặp lại mấy lần mới nặn ra hai chữ: “Cút ngay.” Quý Hành Khải định mở miệng, bị Quý Phỉ Nhiên lấy chuôi quạt đập đầu. Tình huống bất đắc dĩ, chỉ có thể oán oán nói: “Đi đây, ngày mai đừng có nói ta bỏ rơi người.”

“Ta nói này, làm như người có thể làm khó dễ ta ấy!” Lại gõ đầu người cái nữa, cuối cùng đuổi người đi. Quý Phỉ Nhiên gục thẳng xuống bàn, ngón tay út với lấy bầu rượu, trực tiếp rót rượu vào cổ họng. Uống xong, ném bình ho mấy tiếng, lại gục xuống bàn. Hai mắt sáng rực phủ mờ một tầng sương.

“Đất rộng xuân tựa biển, nam nhi quốc là gia. Lòng đen đêm Hoa Cỏ, trường kiếm tẩu thiên nhai.”

Trở mình, ngửa đầu mỉm cười hồi lâu, cầm lấy viên củ lạc, ném lên trời, há mồm tiếp được. Một thân một mình yên lặng chơi bời trong quỳnh uyển nửa canh giờ, đột nhiên ném củ lạc vào cây đại thụ: “Dính lấy cái cây lâu vậy mà cũng không phiền, người là chim gỗ kiến mà.”

Có người bước ra từ sau thân cây, y phục giản đơn phiêu dật.

“Hóa ra Quý đại nhân vẫn biết ta ở đây.” Bị người phát hiện, Du Tín lại tự nhiên trấn định. Quý Phỉ Nhiên hướng hần ngoắc ngoắc ngón tay: “Tới tới tới, uống rượu.” Du Tín chậm rãi tới ngồi xuống, rót một chén rượu, nhắm nháp một ngụm: “Vì sao Quý đại nhân không muốn tới cửa Bắc đón người?”

Quý Phỉ Nhiên quay bình uống ừng ực, cầm bầu rượu, hai mắt nhìn sang Du Tín, khóe miệng nhếch lên. Du Tín chỉ cười không nói. Quý Phỉ Nhiên chậm rãi vươn qua, ợ rượu, hà hơi hướng Du Tín: “Người được không, trạng ~~~ nguyên ~~~ hồng ~~~ đó ~~~”

Vẻ mặt Du Tín thoáng nét cười: “Người được.”

Quý Phỉ Nhiên cũng mỉm cười, vòng tay ra sau đầu: “Tử Vọng, có biết hoàng thượng vừa nói gì với ta không?” Du Tín lắc đầu. Quý Phỉ Nhiên khẽ cười, nói: “Ngài nói, nếu người biểu hiện tốt, sẽ thăng người làm thị độc ở Hàn Lâm Viên.” Du Tín nói: “Đại ân đại đức của Hoàng thượng và Quý đại nhân, bất tài không báo nổi.”

Quý Phỉ Nhiên mở quạt, phe phẩy: “Sẽ không, muốn báo đáp rất đơn giản, chỉ cần người nguyện ý.” Du Tín nói: “Mời Quý đại nhân nói rõ.” Quý Phỉ Nhiên dùng ngón trỏ vuốt vuốt cằm Du Tín: “Lấy thân báo đáp.”

Vẻ mặt Du Tín rất bình tĩnh: “Tử Vọng không có hứng thú với nam tử, thực có lỗi với Quý đại nhân.” Quý Phỉ Nhiên chẳng mấy may kinh ngạc, ánh mắt có chút say sưa cong lại, mặt càng lại gần hơn: “Ta sẽ khiến người hứng thú.”

Dứt lời, giơ quạt che lấy mặt hai người, khẽ hôn lên môi Du Tín.

Du Tín sững sốt một lát, lấy ngón tay sờ môi mình lại. Chốc lát sau, nét mặt lại lộ ý cười. Quý Phỉ Nhiên liếc nhìn hần đây khiêu khích, kéo kéo tay áo, đứng lên phỉ phỉ y phục, phe phẩy quạt thông dong đi về phủ Thượng thư.

Ngày kế, Du Tín thăng quan, trở thành thị độc học sĩ của Hàn Lâm Viên, quan hàng chính tứ phẩm.

4. Chương 4: Túy Tửu

Quý Phỉ Nhiên bị giáng chức. Hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bị giáng chức, thư sướng vừa ý bị giáng chức. Thực ra mà nói, thì y và Quy Hành Khải đổi vị trí, bị cách chức thành Lễ bộ Thị lang, Quy Hành Khải thỏa lòng trở thành thượng thư.

Lý do bị giáng chức rất đơn giản — coi thường chức trách, tùy tiện điều động quan viên thuộc hạ. Hai ngày sau khi Du Tín được đề bạt, tấu chương từ Hàn Lâm Viện dĩ nhiên có một phần của hắn. Hoàng thượng nhìn thấy thiếu chút nữa thì bệnh lao tái phát, ngay cả mặt cũng thêm nhín đã sai người đi tháo hồng bảo thạch quan (mũ dành cho quan) của Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên bưng bưng phần khởi về nhà báo tin vui cho cha mẹ, không may đúng lúc Quý lão phu phụ đang dùng cơm, vừa nghe con nói xong, Quý Thiên Sách ngẩng đầu, nửa cái cánh gà lúc ẩn lúc hiện trong miệng.

Nửa khắc sau, nửa cái cánh gà bay thẳng vào cằm kê bổ phục của Quý Phỉ Nhiên. Quý Thiên Sách lấy nửa cánh gà còn lại chỉ vào y: “Người — tên ranh con kia, lão phu đã nói bao lần, đừng có đặt tâm vào nam sắc! Người còn chê danh tiếng của người nơi triều dã còn chưa đủ thối hả? Cút ra khỏi cửa cho ta! Quý Thiên Sách ta không có đứa con trai người!”

Quý Phỉ Nhiên bị đuổi ra khỏi nhà, gạt gạt cánh gà trên người, đi ra khỏi phủ Thượng thư, đụng phải Phong Nghiêu đang định tới bái phỏng. Phong Nghiêu lo lắng nhìn y, nói: “Tiểu Hiền, ta nghe chuyện của người rồi. Để ta đi cầu tình với hoàng huynh.”

Quý Phỉ Nhiên phát tay: “Không cần đâu, Tiểu Quy đâu dám bắt nạt ta.”

Phong Nghiêu nói: “Nhưng người —“

“Được rồi, được rồi, không phải chỉ ít đi hai mươi lăm lượng bổng lộc sao, không có gì.” Về mặt Quý Phỉ Nhiên giống như cừ ông được siêu thoát. “Cũng phiền người suốt ngày tới tìm ta, hôm nào chúng ta làm một châu đi.” Dứt lời đã muốn đi. Phong Nghiêu đột nhiên kéo cổ tay y, kéo y lại: “Tiểu Hiền, sao gần đây người luôn trốn ta?”

Quý Phỉ Nhiên lắc tay, vô dụng, chỉ đành mặc hắn kéo: “Tại sao? Cừu vương gia gần đây tâm tư mẫn cảm nhẵn nhụi, đầu óc yếu đuối hử? Sao ta trốn ngài lại đi nói với ngài sao?” Phong Nghiêu ấp úng hồi lâu nói không thành lời, về mặt thoáng chốc cứng lại: “Tiểu Hiền... Tiểu Hiền..”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Tay của ta bị ngài bóp đỏ rồi.” Phong Nghiêu thở hắt ra, kéo y tới một chỗ không người, chỉ chỉ trà lâu đối diện. Quý Phỉ Nhiên theo đó nhìn lên, cũng cả kinh: “Tể tướng và trạng nguyên lang cũng có một chân?”

Trên trà lâu, Thường Cập và Lăng Bình Chủ đang ngồi, hai người ngồi rất gần, Thường Cập rỉ tai nói nhỏ với Lăng Bình Chủ, Lăng Bình Chủ đẩy nắp chén trà, về mặt nghiêm trọng, thường thường gật đầu.

Phong Nghiêu nói: “Người cho rằng họ đang nói chuyện yêu đương?”

Quý Phỉ Nhiên cau mày, lại cười nói: “Sắp dán lấy nhau rồi, không phải đang nói chuyện yêu đương thì làm gì? Thương đại nhân đúng là bản tính không đổi, chắc chắn chắc chắn, đáng thương Lăng đỉnh nguyên.” Thấy Phong Nghiêu nhìn họ chằm chằm, đẩy hẳn một cái: “Cẩn thận mắt lồi ra.”

Sắc mặt Phong Nghiêu trở nên âm trầm: “Tiểu Hiền, tại sao người lại trở nên thế này.”

Quý Phỉ Nhiên ngẩn ra, chợt mỉm cười: “Ta giờ rất khó coi?” Tay Phong Nghiêu nhẹ nhàng mơn trớn gò má y, thở dài một hơi, bỗng ôm ngang vai y, ôm y vào trong ngực.

“Nếu Tề Tộ không chết... Có phải ta vĩnh viễn không có cơ hội?”

Người trong ngực đang run rẩy, cũng chỉ rất nhẹ. Quý Phỉ Nhiên ôm lấy hông hắn, đầu tựa trên hõm vai hắn, thanh âm rất nhẹ: “Đúng lúc cha ta bỏ ta rồi, tối nay ta sẽ tới chỗ ngài.” Phong Nghiêu chợt đẩy y ra, nắm lấy hai vai y: “Đó không phải là ý ta.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Được, ta không tranh vị trí với người. Ta nói rồi, ta vĩnh viễn ở mặt dưới.”

Phong Nghiêu luống cuống tới nỗi tay cũng run lên: “Ta... sau này ta không nói tới tên hắn nữa, cũng không miễn cưỡng người. Người đừng như vậy.”

Quý Phỉ Nhiên ngáp một cái: “Người đừng tính toán, ta đi thanh lâu ngủ.” Nói xong dùng sức gạt tay hắn ra, nhanh chóng rời đi.

Phong Nghiêu đuổi được hai bước, vẫn ngừng lại, nhìn thân ảnh cao gầy dần dần biến mất trong đám đông.

Quý Phỉ Nhiên không tới thanh lâu mà quay về Lễ bộ. Một viên ngoại nói cho y biết, Quy Hành Khải có việc xin nghỉ, trước khi đi còn bảo y cẩn thận chút, vì trong triều có người tung tin vịt y và Du Tín có quan hệ không bình thường. Quý Phỉ Nhiên vỗ vai viên ngoại, ra về bí ẩn, nói: “Người nói họ biết, ta đề bạt Du Tín vì ta chọn trúng hắn.”

Viên ngoại gật đầu, gật thêm một cái, lại gật.

Đông Thanh Long, nam Chu Tước, tây Bạch Hổ, bắc Huyền Vũ. Tứ đại môn của Trường An đặt theo tên bốn thánh thú. Trong đó, Huyền Vũ môn nổi tiếng phiến bang, vì vậy trước cửa ít có người lui tới. Đứng trên thành giương mắt nhìn xa chỉ thấy thảo nguyên bát ngát. Dưới cửa thành trống trải, u ám lạnh lẽo đen thui. Bước khê tới đâu cũng sẽ phát ra tiếng.

Cho dù ai đi qua ở đây, đều sẽ không thể tưởng tượng nơi đây từng có dân chúng cả nửa thành. Bọn họ đi cả nhắc hướng nhìn chưa thành, mắt nhìn quân đội đi qua, tung hô vạn tuế vị anh hùng của họ.

Quý Phỉ Nhiên đi một mình trên đại đạo dưới cửa thành, nhìn thảo nguyên phía xa, đột ngột dừng bước. Giờ khắc này, cửa thành Huyền Vũ môn trông cao to dị thường, người đứng dưới thành có biết bao nhỏ bé đơn bạc.

Quý Phỉ Nhiên nghiêng đầu thở dài: “Du đại nhân, lão nhân gia, ngài không thể xuất hiện bình thường sao.”

Lời nói với đường, Du Tín đi tới, tủm tỉm cười nhìn y: “Tại hạ tham kiến Quý đại nhân.”

Quý Phỉ Nhiên quay đầu, hất cằm: “Sắc trời không tốt, thật mù mịt.”

Du Tín nói: “Nhờ đại nhân đề bạt, Tử Vọng đặc biệt tới nói lời cảm tạ.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Nói ở Lễ bộ khoong được sao? Lại còn đi đoạn đường dài như thế, đúng là không ngại phiền.”

Du Tín nói: “Không ngờ hoàng thượng lại giáng chức Quý đại nhân, nếu không Tử Vọng đã không gấp gáp dâng tấu như vậy.”

Quý Phỉ Nhiên không nhìn hắn: “Chuyện qua cầu rút ván đâu chỉ có người làm, hà tất giả vờ áy náy.” Nói đến đây, quay đầu cười nói: “Nếu người không phải người như vậy, ta sẽ không ‘chọn trúng’ người.”

Du Tín nheo mắt nhìn trời, nói: “Xem ra trời sắp mưa, nên tìm chỗ tránh chẳng?” Quý Phỉ Nhiên gật đầu, phủi áo, đi vào trong thành. Du Tín cũng đi theo y.

Nhưng chẳng bao lâu, trên trời Trường An đã mây đen rậm rạp, ánh chớp lóe qua, chém từng đợt xám tro. Người bán hàng dẹp quầy, người đi đường ít dần. Mặt sông chạy ngang kinh sư gợn sóng lẫn tăn.

Cạnh bờ vài chiếc thuyền con, trên bờ một chiếc lán.

Du Tín đi tới cái lán, phủi sạch rơm rạ trên lán, phất tay gọi Quý Phỉ Nhiên: “Quý đại nhân, thiết cho đại nhân rồi.” Quý Phỉ Nhiên lắc đầu, nói lời cảm tạ với một nhà đồ, ném đi mấy thỏi bạc vụn trong tay, nhà đồ đuổi người, gác thuyền lại. Quý Phỉ Nhiên thoải mái nhảy tới.

Du Tín nhảy theo, cũng cho nhà đồ chút bạc.

Trong thuyền có một cô nương thò đầu ra, hàng mi cong tựa vầng trăng, đôi mắt hạnh đào, ánh mắt đảo nhanh trên mặt Quý Phỉ Nhiên, gọi nhà đồ một tiếng: “Khách hử cha?” Nhà đồ đáp lại. Quý Phỉ Nhiên chấp tay, nói: “Có phiền nếu chúng ta nghỉ chân một lát?” Cô nương vội gật đầu, kéo chiếu trên mũi thuyền xuống.

Hai người vào trong ngồi, không khí có chút ẩm ướt. Bên trong kê một bàn nhỏ, trên bàn có một chén rượu mức dể, chân bàn một vò rượu gạo. Cô nương cầm chén rượu đặt sang một bên: “Là cha tôi uống.” Quý Phỉ Nhiên vắt chân lên nhau, sửa lại góc áo: “Cô nương không uống sao?” Cô nương nghĩ chút, nói: “Có biết đôi chút.”

Du Tín thoáng nhìn Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn ra ngoài.

Bên ngoài quả thật mưa to, đỉnh thuyền bị nước mưa đập tới lớp cộp rung động. Đẩy cửa sổ nhỏ ra, mặt sông đang rung động thành đợt, cuộn cuộn gợn sóng. Ngoài thuyền tươi mát, trong thuyền bức bối.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Tiếc thật, ta còn đang định mời cô nương uống rượu.”

Mặt cô nương đỏ lên: “Một chút thì không sao.”

Quý Phỉ Nhiên cười cười, thấy nàng rót một chén thì nhận lấy, uống một hơi cạn sạch. Cô nương cầm chén, liếc Quý Phỉ Nhiên, từ từ uống vào.

Tới tận khi uống xong cả bình hai người mới dừng lại. Đúng lúc mưa cũng ngớt nhiều. Quý Phỉ Nhiên lấy tay áo chùi khóe miệng, mỉm cười thư thả: “Không nhạt không nồng, tư vị riêng biệt. Chưa từng thấy qua nữ tử nào uống được như thế, cô nương thật lợi hại.”

Hai gò má cô nương vẫn còn hồng, nghe y nói thế thì cúi đầu xuống: “Trên thuyền còn nhiều lắm, nếu công tử thích có thể mang mấy bình về.”

Quý Phỉ Nhiên lắc đầu: “Rượu ngon phải uống vào ngày tốt, hăng quá hóa dở.”

Cô nương nửa hiểu nửa không gật đầu. Quý Phỉ Nhiên đẩy mình ra ngoài, hạt mưa lạnh lạnh rơi vào tóc, áo quần chậm rãi thấm ướt. Huyền Vũ môn sớm đã biến mất trong sương mù trên sông, trước mắt chỉ còn quỳnh hoa bên bờ.

Cười lúc say, buồn khi tỉnh.

Trời dần tối, đuôi thuyền ngấm nước chưa khô, chỗ nào cũng lạnh. Quý Phỉ Nhiên khẽ cau mày, đi tới ngồi xuống, duỗi chân ra. Chốc lát ngón cũng phát lạnh.

“Quý đại nhân, không sao không trăng, chẳng lẽ ngồi nhìn lâu cao”

Quý Phỉ Nhiên thu chân lại, quay đầu cười cợt: “Niên thiếu gặp thanh xuân, vạn vật đều quyến rũ. Có mỹ cảnh không ngắm, ở trong thuyền cho mốc ra à.” Du Tín liếc qua đầu gối y, lắc đầu, trở vào thuyền.

Quý Phỉ Nhiên lập tức đuổi chân ra.

Chẳng bao lâu, Du Tín lại đi ra, tay cầm khăn lông trắng, mặt vẫn còn hơi sương. Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Du đại nhân cũng có tâm tình ngắm cảnh?” Du Tín hít sâu, ngồi xổm xuống cạnh y, cuốn ống quần y lên. Quý Phỉ Nhiên thu chân: “Nhìn mỹ cảnh kia, nhìn đùi đẹp làm gì.”

Du Tín phì cười: “Gặp mưa tăng phong thấp. Quý đại nhân mai còn phải vào triều.” Quý Phỉ Nhiên ngăn ra, rồi gần từng chữ: “Du bång nhân mắt tinh thật, kể cả lão phu có phong thấp mà cũng ‘ngắm’ ra.” Du Tín xắn ống lên tận đầu gối y, gập ngón trở gõ lên. “Đỏ này.” Dùng khăn ẩm quần lên đầu gối Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên kêu thảm một tiếng, muốn rụt chân, lại bị Du Tín đè xuống. Cảm giác đau đốn trên đùi càng giảm, khăn lông ẩm áp tới tận xương phôi. Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Tử Vọng thật lợi hại, giờ thoải mái rồi này.”

Du Tín dùng khăn đắp lên chân y, nhẹ giọng nói: “Mẹ ta cũng mắc bệnh này.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Cho nên người thấy người khác mắc phong thấp, hiếu tâm nổi lên, còn đặc biệt tặng một khăn lông.”

Du Tín nhàn nhạt nói: “Đã sớm qua đời.”

Quý Phỉ Nhiên tròn mắt, Du Tín hơi cau mày, ngẩng đầu lên, giọng hòa nhã: “Quý đại nhân, nên quý thân mình nhiều hơn.”

Nụ cười trên mặt Quý Phỉ Nhiên nhạt đi, sau đó lại bật cười.

Hôm sau, Quý Phỉ Nhiên lên triều, Du Tín lại không thấy đâu. Lâm triều cũng chẳng nói đại sự gì, Thường Cập biểu dương ba người đỉnh giáp vài câu, sau khi bãi triều còn muốn tới phủ Du Tín thăm bệnh.

5. Chương 5: Biếm Trích

Sau khi triệu tập các quan viên Hàn Lâm Viện, cách khoảng thời gian lại tiến hành ‘Đại khảo’. Dựa theo thành tích thi mà phân thành bốn bậc, bậc nhất bậc nhì thì thăng quan, bậc nhất đặc biệt được trọng dụng, tam tứ thì bị phân ra chỗ riêng.

Mấy tháng sau, đại khảo kết thúc. Lúc này Hàn Lâm Viện có hai kỳ tích. Một là bảng nhân lang Du Tín đứng đầu, trạng nguyên lang Lăng Bình Chủ chỉ xếp thứ hai. Hai là tuy Du Tín có thành tích tốt hơn, người được thăng ba cấp lại là Lăng Bình Chủ.

Ngự hoa viên. Hoàng thượng ngồi trên ghế vàng, Quý Phỉ Nhiên rất quy củ đứng một bên. Cung nữ cầm hoàng bào, hoàng thượng vừa duỗi tay cho mặc vừa nói: “Phỉ Nhiên, khảo thí lần này thật chẳng ra đầu vào đâu.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Dương đại nhân chấp chương viện học sĩ, hoàng thượng sao lại hỏi Phỉ Nhiên.”

Hoàng thượng chỉ y, ngón tay run lẩy bẩy: “Người... người.” Quý Phỉ Nhiên vẫn chỉ cười.

Hoàng thượng nghĩ nghĩ chốc lát, nói: “Có phải người để bụng chuyện trầm cách chức người không?”

Quý Phỉ Nhiên lắc hoa: “Phỉ Nhiên không bận tâm mấy thứ đó, hoàng thượng không cần để tâm.” Hoàng thượng nhìn nhìn y, cười nói: “Người thành thật như vậy thật khiến trẫm có chút không quen.”

Lúc này thái giám đi tới: “Hoàng thượng, Du đại nhân đã tới.” Hoàng thượng nói: “Truyền.” Thái giám đi ra. Chốc lát sau, Du Tín mang vẻ mặt đầy ý cười đi tới. Quý Phỉ Nhiên thấy hoàng thượng không để ý tới mình, trừng mắt nhìn hắn. Du Tín vẫn mỉm cười gật đầu, hành lễ với hoàng thượng.

Ban ngồi, vừa thấy biểu tình Du Tín, quay đầu lại nhìn quả nhiên Quý Phỉ Nhiên đang nháy mắt ra hiệu. Hoàng thượng mắng: “Phỉ Nhiên, người đang hoàng lại cho trẫm!” Quý Phỉ Nhiên cắn cắn môi: “Là hoàng thượng nói nhìn Phỉ Nhiên thành thật thấy không quen.”

Hoàng thượng hít một hơi sâu, mới nói: “Nếu Tề Tộ không chết thì sao người biến thành thế này.” Lời vừa ra khỏi miệng, chính Hoàng thượng cũng thấy không ổn. Quý Phỉ Nhiên chỉ cười, cúi người chào: “Vi thần xin lui xuống trước.”

Hoàng thượng muốn nói lại thôi, chỉ phất tay để y lui xuống.

Lúc Quý Phỉ Nhiên đi qua, Du Tín chợt thấy vành mắt y đỏ lên. Du Tín còn tưởng mình hoa mắt, vội quay đầu, Quý Phỉ Nhiên đã đi xa.

Hoàng thượng nhìn theo bóng lưng Quý Phỉ Nhiên, lắc đầu, nói với Du Tín: “Mấy ngày nữa phiên bang tới, ta định sai Phỉ Nhiên tiếp họ, người cũng đi theo đi.”

Ngày phiên bang tới, trước Bạch Hổ môn, mấy vị đại nhân từ Lễ bộ, thị độc Hàn Lâm Viên, thị độc học sĩ cùng với thị độc học sĩ Mông Cổ đường. Quý Phỉ Nhiên hỏi Du Tín có phải hoàng thượng gọi người Mông Cổ đường tới không, Du Tín chỉ cười lắc đầu. Quý Phỉ Nhiên lại hỏi là ai, Du Tín tới gần hạ giọng nói: “Là Thường đại nhân gọi tới để phiên dịch.” Quý Phỉ Nhiên hỏi: “Hắn đâu rồi?”

Du Tín nói: “Bị bệnh, tu dưỡng ở nhà.” Dứt lời lùi lại một bước.

Quy Hành Khải thấy họ trò chuyện vui vẻ, cũng lại gần thêm một chân: “Du đại nhân đứng cửa thôi cũng

mê mẩn không biết bao cô nương. Cũng diệt sạch uy phong bọn mọi rợ.”

Du Tín chỉ chỉ quan phục Quy Hành Khải: “Luận y phục, cô nương thích tiên hạc. Luận khí chất, có lẽ là quá câu nệ.” Lại như có như không cười cười với Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên cởi cổ áo, lấy tay quạt quạt: “Ta nói này Tử Vọng, một đòn gánh lại đòi chọn cả hai đầu, không mệt sao.”

Nét cười trên mặt Du Tín càng sâu, ánh sáng từ bốn phương tám hướng khiến mắt càng cong lên, không nói nữa. Quy Hành Khải ngấm ngấm lại bộ quan phục tiên hạc của mình, đôi mắt cũng cong lên theo, phẩy phẩy hai cái, chấp tay đứng nghiêm.

Một lát sau, tiếng vó ngựa lộc cộc cùng tiếng kèn vang lên.

Trong thành có không ít người đi ra, lú lú nghị luận liên tục, hết tay đều bị thị vệ chạy tới gạt ra. Sứ giả Mông Cổ dẫn theo hơn mười xe bảo vật tiến cống, cưỡi ngựa như gió như lửa tiến vào cửa thành, thiếu chút nữa đá văng mấy đại thần sang một bên.

Sứ giả Mông Cổ xuống ngựa, dẫn đầu là một kẻ râu quai nón. Đi tới trước mặt mấy người, hào sảng cười ha hả, sau đó giơ ngón tay cái lên, nói một lời tiếng Mông cổ. Thị độc học sĩ Mông Cổ đường nói: “Gã nói tên gã là Khiếu Đáp Thất Man Cấp Chích Bạc, hỏi hoàng đế của chúng ta ở đâu.”

Du Tín nói: “Vạn tuế gia ngày mai mới có thời gian, hôm nay chúng ta tiếp gã.”

Thị độc học sĩ dịch lại, rồi dịch lời của Thất Man Cấp Chích Bạc: “Gã nói chỉ gặp hoàng thượng, những người khác không gặp.”

Quý Phỉ Nhiên nghe được thì nhướn mày: “Nói với gã, vạn tuế gia chỉ tiếp đại vương Mông Cổ.”

Thị độc học sĩ đang định nói, Du Tín đã cản lại: “Bảo với gã, muốn gặp hoàng thượng thì để mai.” Quay sang nói với Quý Phỉ Nhiên: “Quý đại nhân không để cho người ta mặt mũi gì cả.”

Quý Phỉ Nhiên nhìn hẩn chằm chằm, mỉm cười: “Xong rồi, Tử Vọng thật lợi hại, sao cũng nói được.”

Du Tín trầm ngâm nhìn y hồi lâu, lần đầu tiên trên môi không còn nụ cười đặc trưng.

Lúc thị độc học sĩ đối đáp với Thất Man Cấp Chích Bạc, Du Tín lại hỏi: “Ngự trù nấu gì cho sứ giả?” Quý Phỉ Nhiên quét mắt nhìn hẩn, ngáp một cái. Quy Hành Khải nói: “Ta không hỏi, chắc không ngoài mấy món gà hấp thịt cá sơn hào hải vị.”

Du Tín nói: “Phiên Quy đại nhân nói với ngự trù, dân Mông Cổ kiêng ăn hải sản như tôm cua cá. Còn nữa, họ rất ghét màu đen, nghìn vạn lần đừng động tới mũ họ, cũng không được dùng đồ chỉ vào họ.” Hạ giọng nói: “Mọi rợ tính bướng, không dễ chọc.”

Sứ giả kia vẫn đang nói chuyện với thị độc học sĩ, thị độc học sĩ quay sang nhìn Du Tín.

Quy Hành Khải cả kinh nói: “Du đại nhân thật lợi hại, không hổ xuất thân bằng nhân.” Du Tín khoát tay: “Tử Vọng đâu có nhiều thời gian đi học tập phiên bang, đây đều đọc ra mà thôi.”

Hồi lâu sau, mấy người đưa đám Thất Man Cấp Chích Bắc vào thành, Du Tín và thị độc Hàn Lâm Viện đi cùng hẳn nói có việc phải ra khỏi cung, lúc nửa mới tới. Lúc hẳn quay lại gặp ngay Quý Phỉ Nhiên đang đứng một mình tại Bạch Hổ môn, Du Tín đi nhanh tới: “Quý đại nhân vì sao không vào?”

Quý Phỉ Nhiên hỏi: “Thị độc đâu?”

Du Tín cười nói: “Chắc là đi trước rồi.”

Du Tín tới mời sứ giả Mông Cổ dùng bữa, cùng không biết dùng cách gì mà họ đều bị thuyết phục. Nếu là ngoại giao, nhất định không thiếu chuyện của Quý Phỉ Nhiên. Trước đây hoàng thượng để ý làm Lễ bộ thượng thư có hai nguyên nhân, thứ nhất là kỳ đàm không tầm thường, bất cứ ai nói chuyện với y một lần qua mấy năm sẽ còn cảm thấy như mới.

Nhưng lúc này Quý Phỉ Nhiên rất thất thường. Ngoại trừ ăn cơm uống rượu, tuyệt không liếc tới sứ giả Mông Cổ. Cũng may Du Tín nói gì cũng rất xuôi tai, bằng không mấy tên vạ mỡ kia nhất định mắc bệnh giống vạn tuế gia.

Quả nhiên không lâu sau, một công công cao giọng hô lên: “Hoàng thượng truyền Lễ bộ thị lang tấn kiến.”

Quý Phỉ Nhiên vẫn còn uống rượu, vừa ăn thịt vịt, mí mắt nháy nháy, nhảy dựng lên giữa bữa tiệc: “Nói với vạn tuế gia, Phỉ Nhiên lập tức bồi ngài ~~ đi ~~ ngủ...” Tay Quy Hành Khải run lên, rơi cả đĩa. Sứ giả Mông Cổ nghe không hiểu, lập tức hỏi thị độc học sĩ.

Mặt Du Tín biến sắc, thị độc học sĩ thức thối gật đầu, bô bô nói một tràng với sứ giả Mông Cổ. Lòng mảy Du Tín cau lại, lướt xéo thị độc học sĩ, dừng chút, đứng lên, khéo léo nắm lấy tay Quý Phỉ Nhiên, khéo léo ôm lấy hông y, dịu dàng nói bên tai y: “Phỉ Nhiên, về nghỉ trước đi.” Dứt lời, gật đầu với sứ giả, đỡ Quý Phỉ Nhiên đi ra cửa.

Lời ấy hù tất cả rơi cả đĩa.

Quy Hành Khải sớm đã rơi đĩa rồi, không thể làm gì khác hơn là co quắp mặt mày.

Lúc đi tới cửa, khẽ nghiêng người, để Quý Phỉ Nhiên tựa trên bả vai mình. Người trong phòng đều nhìn thẳng ra ngoài. Quý Phỉ Nhiên như con gà không xương ngã lên người Du Tín, công công nhỏ giọng nói: “Vạn tuế gia chỉ muốn Quý đại nhân rút đi, ngài không cần.”

Du Tín thở dài, nói: “Người vào báo với Quy đại nhân, ta đưa Quý đại nhân về, lát nữa quay lại.”

Du Tín cởi quan phục của hai người, lại mặc vào, đỡ Quý Phỉ Nhiên tới phủ thượng thư. Ai ngờ Quý Phỉ Nhiên nhìn thì gầy teo mà rõ nặng. Suốt đường hai người bị không ít người nghị luận, cũng chỉ có thể tiếp tục đi.

“Rùa rút đầu.” Đi tới gần phủ thượng thư, Quý Phỉ Nhiên đột nhiên thốt lên một câu. Giọng còn lớn nữa, may mà quanh không có ai. Du Tín đi chậm lại, mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Ai là rùa rút đầu?”

Quý Phỉ Nhiên cố sức đẩy hấn ra, say mềm lên tiếng: “Là tên khốn kiếp nhà người.”

Du Tín nhẹ nhàng nói: “Vì sao ta là rùa rút đầu?”

Quý Phỉ Nhiên ưỡn ngực, tựa như muốn nôn, mùi rượu nồng nặc bay ra: “Vì người nói sẽ về, nhưng người không về, thế nên mới là con rùa rút đầu.”

Du Tín trầm giọng nói: “Ta là ai?”

Quý Phỉ Nhiên nhướn mày, cuối cùng nhắm mắt lại, đứng cũng rung lắc: “Tề Tộ con thỏ chết bầm kia, tên mình mà cũng quên, đồ chết bầm!”

Thân thể Du Tín cứng đờ, dừng bước, đẩy Quý Phỉ Nhiên vào tường. Quý Phỉ Nhiên vẹo đầu sang bên, tay buông trên tay hấn, thân thể dần ngã xuống. Du Tín vội vã tiếp được, mới nhận ra y đã ngủ, lông mi giật giật, miệng chóp chép.

Du Tín im lặng nhìn y rất lâu, đẩy đẩy y: “Quý đại nhân, tỉnh dậy, đến nhà rồi.” Quý Phỉ Nhiên nhú mày, nghiêng đầu càng nhiều. Du Tín dựng đầu y cho thẳng, vỗ nhẹ hai cái: “Quý đại nhân, Quý đại nhân.”

Quý Phỉ Nhiên đã ngủ say như chết.

Du Tín gọi y lần nữa, chóp mắt nhắm nhìn mặt y. Lúc lâu sau mới cẩn cẩn thận thận đỡ đầu y. Do dự chút, vẫn cúi xuống hôn.

Quý Phỉ Nhiên vẫn không phản ứng.

Hô hấp của Du Tín có chút gấp gáp, cánh tay đỡ lấy thắt lưng Quý Phỉ Nhiên run lên. Dừng lưới khẽ tách

môi y ra, ngưng ngừng thâm nhập, lại bị Quý Phỉ Nhiên hừ một tiếng ngăn lại.

Đột ngột đẩy Quý Phỉ Nhiên ra, lắc đầu quầy quẩy, hít sâu mấy lần. Sau đó bình tĩnh lại rồi mới đỡ Quý Phỉ Nhiên đỡ tới cửa, cố sức gõ.

Đưa Quý Phỉ Nhiên về nhà rồi, Du Tín lập tức chạy vội về tiếp đãi sứ giả Mông Cổ. Cả một bàn nhàn hân đi tới, nuốt nước bọt, ho khù khụ, sau đó mới phản ứng bình thường. Du Tín mỉm cười ngồi xuống, rất có lễ, hỏi: “Các vị nói tới đâu rồi?” Không ai trả lời.

Lúc sau, Quy Hành Khải mới nói: “Nói về bảo bối vương Mông Cổ đưa tới.”

Nụ cười trên mặt Du Tín càng sâu: “Sao? Chính là hơn mười cái rương họ đưa tới?”

Quy Hành Khải nói: “Đúng, họ bảo ngày mai muốn trình từng món cho hoàng thượng nhìn.”

Du Tín gật đầu, quay sang nói với thị độc học sĩ: “Bảo với họ, hoàng thượng chuẩn bị đưa Mục Lan công chúa sang hòa thân với vương Mông Cổ.”

Lời này vừa nói ra, bao cặp mắt rơi xuống bàn.

Mục Lan công chúa là nữ nhi hoàng thượng sủng ái nhất, mới tròn mười sáu, dung mạo có thể nói là khuynh thành, danh vang thiên hạ.

Sứ giả Mông Cổ nghe xong cả kinh tới luống cuống tay chân, liên tục gật đầu, nói một chuỗi dài. Thị độc học sĩ nói: “Họ nói chuyện quan trọng như thế phải báo cho vương Mông Cổ trước.” Du Tín cười nói: “Các vị phái người đưa tin đi. Hoàng thượng và vi thần sẽ ngồi đây đợi tin tốt.”

Qua đi qua lại hai ba canh giờ, sứ giả Mông Cổ rời đi. Du Tín vẫn ngồi lại, vẻ mặt nghiêm trọng, chỉ nhìn chăm chăm một chỗ, không hề di chuyển. Quy Hành Khải nhìn hẩn, thử dò xét: “Du đại nhân, đang nghĩ chuyện hòa thân sao?”

Du Tín chớp mắt, ngẩng phắt dậy. “Đúng vậy.” Cuối cùng còn bổ sung một câu. “Đang nghĩ chuyện Mục Lan công chúa đi hòa thân.”

Quy Hành Khải gấp miếng thịt dê bỏ miệng: “Ta cũng mãi mới phản ứng kịp, Du đại nhân đúng là ‘vì nước quên thân’” Du Tín hỏi: “Cái gì vì nước quên thân?”

“Thực không ngờ Du bång nhân cũng có lúc phản ứng không kịp. Vừa rồi Quý đại nhân làm việc ngu ngốc, nếu Du đại nhân không xuất hiện che mắt người khác, không chừng danh dự của hoàng thượng bị hủy rồi.” Nói xong còn nhin không được cười khê vài tiếng. “Ai, ta quen Quý đại nhân mấy năm vẫn chưa nhìn thấu nổi y. Nhưng có một điều chắc chắn, chỉ cần là việc liên quan tới Chấn Uy tướng quân, y nhất định khác

thường. Mỗi lần ta đều bị y dọa tới mất hồn, ha ha.”

Du Tín gật đầu, lại trầm tư. Quý Hành Khải vừa nhai thịt, vừa lẩm bẩm: “Thịt dê này mà cũng ăn được. Khẩu vị mọi rợ đúng là có tính kiên nhẫn.”

Hôm sau, Quý Phỉ Nhiên xui xẻo lỡ lâm triều. Quý phụ thân lửa giận bùng bùng đập cửa phòng y, lôi y xuống giường: “Ta thật muốn ném ngươi ra ngoài! Hôm qua ngươi đã làm trò cười gì cho thiên hạ thế hả?!”

Quý Phỉ Nhiên chẳng hiểu gì ráo, bị Quý Thiên Sách dùng chổi lông gà đuổi ra.

Hóa ra buổi triều có công bố mấy tin đáng sợ: Đầu tiên, hoàng thượng triệu kiến sứ giả Mông Cổ, định việc hòa thân của Mục Lan công chúa và vương Mông Cổ; thứ hai, Lễ bộ Thị lang Quý Phỉ Nhiên vì việc hôm qua nên bị cách chức, điều làm học sĩ nội các, quan tòng nhị phẩm; thị độc học sĩ Hàn Lâm Viện Du Tín lập đại công thăng chức, điều tới nội các làm đại học sĩ, quan hàng chính nhất phẩm.

6. Chương 6: Tái Ngoại

Quý Thiên Sách kể lại toàn bộ chuyện xảy ra lúc lâm triều nói cho con trai. Hóa ra Quý Phỉ Nhiên càn quấy như thế làm long nhan giận dữ, cộng thêm việc không vào chầu triều, hoàng thượng thiếu chút nữa thì cho thôi quan luôn. Du Tín nói, hoàng thượng, người Mông Cổ vốn không hiểu lời Quý đại nhân.

Hoàng thượng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng giáng cấp Quý Phỉ Nhiên, chém đầu thị độc học sĩ Mông Cổ đường.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Thị độc học sĩ phạm tội gì, sao phải dùng tử hình? Còn nữa, Tử... sao Du đại nhân biết thị độc học sĩ nói gì?”

Quý Thiên Sách thở dài một hơi: “Du Tử Vọng cũng không phải vật trong ao. Sau này con ở chung với hắn phải cẩn thận, nhìn mới khoảng hai mươi thôi, nhưng ta chưa từng gặp qua người trẻ tuổi nào ảm đạm tới vậy.”

Quý Phỉ Nhiên nghe mà chẳng hiểu: “Hắn ảm đạm thế nào?”

“Hắn tinh thông ngôn ngữ của mười dân tộc thiểu số, đồng thường cũng hiểu rõ phong tục tập quán của từng dân tộc, kể cả Mông Cổ. nhưng con biết người ta nói thế nào không? Cái loại sát tài nhà mi, chỉ hiểu biết có tí chút mà làm lớn lên ước tất cả mọi người đều biết, không thành tài được.” Tay Quý Thiên Sách vẫn cầm chổi lông gà, lại chọc mấy phát lên người Quý Phỉ Nhiên.

Nghe Quý Thiên Sách nói, Quý Phỉ Nhiên mới hiểu ra, hoàng thượng mấy ngày trước triệu kiến Du Tín là có mục đích.

Sau chiến tranh với phiên bang, xã tắc thái bình, ngũ cốc được mùa, người người an vui. Nhưng mấy năm gần đây, Mông Cổ lại bắt đầu rục rịch, hoàng thượng nhức đầu, hỏi Du Tín nghĩ gì. Du Tín đề nghị dùng cách dụ dỗ. Hoàng thượng chưa trả lời, chỉ bảo Du Tín tiếp đãi sứ giả Mông Cổ.

Sau đó Du Tín đi trước cùng thị độc Hàn Lâm Viện, nghe được sứ giả phiên bang nói chuyện với thị độc học sĩ, lập tức sai thị độc đi cùng đưa thư cho hoàng thượng. Hoàng thượng xem xong kinh hãi, cuối cùng vẫn bán con gái đi.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Sứ giả Mông Cổ nói gì?”

Quý Thiên Sách nói: “Việc này có ta và mấy lão Lưu Kiên Tài biết, con đừng có đi nói lung tung. Có người nói lúc họ nói chuyện có nhắc tới tiến cống bảo vật, thực chất trong mười rương đều là binh khí.”

Quý Phỉ Nhiên ngạc nhiên, nói: “Mấy tên ngoại bang này đúng là lớn mật.”

Quý Thiên Sách nói: “Đúng vậy, bằng không làm sao hoàng thượng lại vội vã hòa thân. Phải trừ ngoại bang chứ, nhưng cứ như vậy triều đình và phiên bang sẽ lại trở mặt, chuyện đâu có đơn giản. Thị độc học sĩ Mông Cổ đường đến chết còn không nói câu nào, nhưng trong lòng hoàng thượng chắc cũng nắm rõ rồi.”

Quý Phỉ Nhiên nhớ lời Du Tín nói với y trước Bạch Hổ môn, đột nhiên cảm thấy lạnh cả lưng, giống như bị róc xương vậy. Hồi lâu mới lẩm bẩm: “Cha, Du Tín lòng dạ thế nào cũng được, con thấy gan hãn to lắm.”

Quý Thiên Sách lại gõ đầu y: “Con còn tư cách nói người khác sao? Người ta chưa tới một năm đã từ ngũ phẩm bé tẹo nhảy lên chính nhất phẩm, còn con? Không chỉ không tiến bộ, lại còn bị cách chức!”

Quý Phỉ Nhiên không nói, chỉ toát mồ hôi lạnh vì Du Tín. Du Tín đã nói với y chủ nhân của thị độc học sĩ kia, đây là tâm cơ gì không biết. Nếu hãn hiện tại đi nói chuyện với Thường Cập, lung lạc mấy vị đại thần, chắc chắn Du Tín thắng làm tiên luôn. Đầu năm nay ai nấy gan đều to ra. Thường Cập ngồi không yên, ngoại bang chịu không nổi.

Du Tín cũng điên rồi, dám đập lên lão hồ ly Thường Cập.

Quý Thiên Sách suy nghĩ một chút, lại nói: “Như đã nói qua, trong triều đình có người nói con và Du Tín quan hệ không đơn giản, là dựa con leo lên, lợi dụng con xong thì trở mặt. Ta nghe xong tí nữa là tức chết.”

Quý Phỉ Nhiên vuốt cằm: “Đúng vậy, Du đại nhân quả có mấy phần tư sắc, con cũng không phải không muốn.”

Lời còn chưa dứt đã bị Quý Thiên Sách đập cho. Quý Thiên Sách cá giận nói: “Con với hãn mới gặp có mấy lần, nếu không phải ngày thường con hành động không biết kiềm chế, ai lại hoài nghi, tỉnh ngay lại cho ta!”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Con còn có một chân với hoàng thượng, thêm Du đại học sĩ thì có sao.”

Chiều hôm đó, phủ thượng thư sai người mua một cây chổi lông gà.

Buổi tối, Quý Phỉ Nhiên tới hỏi thăm Du Tín. Mở cửa là quản gia, quý phủ học sĩ từng bừng nhận nhịp, Quý Phỉ Nhiên hỏi người nào, quản gia bảo là quan viên trong triều. Quý Phỉ Nhiên nói: “Có Thường đại nhân không.” Quản gia đáp: “Chủ từ và mấy vị đại nhân có nhắc Thường đại nhân, nói ngài ấy vẫn đang dưỡng bệnh.”

Quý Phỉ Nhiên gật đầu: “Người vào báo với chủ tử người, Quý Phỉ Nhiên tìm hần có việc.” Quản gia gật đầu, Quý Phỉ Nhiên lại nói: “Khoan đã, chỉ nói với hần thôi.” Quản gia đáp lại rồi tiến vào.

Không bao lâu Du Tín đã đi ra. Thấy Quý Phỉ Nhiên, chỉ tay vào trong: “Hóa tra là Quý đại nhân, mời vào ngồi.” Quý Phỉ Nhiên chần chờ giây lát, suy sụp đi vào.

Vừa tới đại sảnh, tất cả quan viên đều ngây người. Quý Phỉ Nhiên chấp tay nói: “Chào các vị đại nhân, Phỉ Nhiên cũng tới uống rượu.” Tất cả ánh mắt trước hết dừng trên Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn Du Tín, lại nhìn Quý Phỉ Nhiên. Cuối cùng đều cười chào đón y. Bỗng một giọng nói thanh thúy vang lên ngay trong đám người: “Hay là chúng ta đi trước đi, cho hai người chúc mừng thật tốt.”

Người lên tiếng là Lăng Bình Chủ. Hai má Lăng Bình Chủ ửng đỏ, đôi mắt phủ tầng hơi say, si ngốc cười với Quý Phỉ Nhiên: “Ừ... Du đại nhân có tướng mạo, có nhân duyên, có đầu óc, có tửu lượng... từ bảng nhân thành thủ phụ nội các, tâm phúc của thiên tử... nhưng mà Quý đại nhân, ngài không có cảm giác hổ xuống đồng bằng sao.”

Quý Phỉ Nhiên run lên, đột dưng cán quạt nhắc cầm Du Tín, mỉm cười: “Đây là gương mặt tinh xảo cỡ nào chứ, tốt hơn là tìm một lão già nhiều.” Lăng Bình Chủ biến sắc, vỗ mạnh lên bàn: “Quý Phỉ Nhiên, người khinh người hồng đức!”

Bầu không khí trong nháy mắt thay đổi. Mấy vị đại nhân đều khuyên nhủ Lăng Bình Chủ, Du Tín gật tay Quý Phỉ Nhiên, nói: “Là vui đùa thôi, chớ nghĩ là nghiêm túc.” Lăng Bình Chủ nắc rượu, nói: “Ai nói đùa với các người, ừ... hai tên nam nhân.. ừ...”

Quý Phỉ Nhiên lắc lắc quạt: “Lăng đỉnh nguyên sai rồi. Phỉ Nhiên không phải người cương trực như đỉnh đóng cột, chỉ làm chuyện tìm hoa phong đăng. Có điều, Du đại nhân đẹp thì đẹp thật, có điều tính cách quá ôn hòa, ta thích người mạnh mẽ chút...” Nói tới đây, vô cùng có hàm ý nhìn chằm chằm Lăng Bình Chủ.

Tất cả đều nhìn sang Lăng Bình Chủ, sắc mặt trắng bệch. Gò má Lăng Bình Chủ đỏ tới sắp nổ, nhất thời không biết đáp lại thế nào, Du Tín lại nói: “Lúc ở dân gian đã nghe nói Quý đại nhân hào hiệp phóng khoáng, không ngờ đại

Quý Phỉ Nhiên dừng một chút, chấp tay nói: “Cũng thế.”

Lúc tan tiệc đã gần giờ tỵ, hai bên phủ học sĩ đang rời đi, Du Tín quay sang hỏi Quý Phỉ Nhiên: “Quý đại nhân có thể ngủ lại hàn xá mà.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Không được, Phỉ Nhiên vốn chỉ tới mừng Du đại nhân thăng chức, tiện thể nhắc nhở đại nhân, có việc phải giấu kỹ, tránh tai họa bất ngờ.”

Du Tín nói: “Đa tạ Quý đại nhân nhắc nhở, còn việc gì không.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Hoàng thượng nếu không có năng lực, thì không phải hoàng thượng. Công cao hơn chủ, nhất định rơi đầu.” Nói tới đây, xoay người đi ra cửa. “Đã muộn rồi, cáo từ.” Du Tín nói: “Ta tiễn người.” Quý Phỉ Nhiên phát tay: “Trăng tròn hoa thắm, một người ngắm cảnh thoải mái hơn.” Lắc lắc quạt, ra khỏi cửa.

Du Tín nhìn bóng y biến mất ngoài cổng, thở dài.

Du Tín làm Đại học sĩ, suốt ngày cùng Lưu Kiền Tài đứng hai bên trái phải hoàng đế cô vấn, phác thảo chỉ dụ công văn cho hoàng đế, thảo luận chính sự, tuyên bố luân âm, bận tới mắt tới mũi. Còn Quý Phỉ Nhiên, nói là điều tới làm học sĩ nội các, thực chất vẫn là Lễ bộ thị lang, không thể không nề mặt mũi.

Hai người chỉ nói chuyện một lần, là sau khi hạ triều vừa khéo đụng phải, mới chào hỏi nhau, Phong Nghiêu đã kéo Quý Phỉ Nhiên tới phủ dùng bữa, lời khách sáo còn chưa nói xong đã buộc phải rời đi.

Một người vội vội vàng vàng, một kẻ an nhàn thảnh thơi, đảo mắt đã qua nửa tháng.

Mấy ngày sau khi nhận được phúc đáp của vương Mông Cổ, người phiên bang cuối cùng cũng phải về, thuận tiện nhắc tới Mục Lan công chúa quốc sắc thiên hương. Công chúa và mẹ công chúa Nhạc phi khóc lóc bao lần, hoàng thượng chỉ thở dài.

Đến một ngày, hoàng thượng gọi Quý Phỉ Nhiên tới ngự hoa viên.

Quý Phỉ Nhiên cung cung kính kính hành lễ, cười tủm tỉm nhìn hoàng thượng: “Hoàng thượng, cuối cùng ngài cũng nhớ tới vi thần rồi.”

Hoàng thượng buồn bực, nói: “Lâu rồi không nói chuyện với người, sao người vẫn thiếu đức hạnh như vậy.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Nguyên thanh lưu khiết, bản thịnh mạc vinh.”

Hoàng thượng lắc đầu nhìn y, thở dài, chỉ vào ghế đằng sau Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên ngồi xuống, lập tức có cung nữ tới dâng trà. Hoàng thượng nói: “Trà long tuý này là từ Nhạn Đãng sơn, trăm có thưởng thức, cũng không tồi.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Nhạn Đãng sơn ở Chiết Giang? Lão gia nhà Tử Vọng đây.” Lại nâng chung trà, khều khều lá bên trong, hít một hơi: “Thơm mà không ngấy, đắng mà không chất. Thượng phẩm.”

Hoàng thượng nói: “Ngươi và Du Tín rất thân?”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Chỉ quen biết sơ thôi.” Dứt lời lại uống trà.

Hoàng thượng vờ kinh ngạc, nói: “Hiếm khi thấy ngươi phải sạch quan hệ với người khác, trẫm còn nghĩ ngươi chỉ biết bôi đen.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Được rồi, hoàng thượng gọi Phỉ Nhiên có việc gì thế.”

Hoàng thượng trầm tư chốc lát, nói: “Ta gọi ngươi tới để hộ tống Mục Lan tới Mông Cổ.”

Tay gảy nắp trà của Quý Phỉ Nhiên dừng lại. Đặt chiếc chén lên bàn vuông bên cạnh, chút nước trà còn vương trên mu bàn tay: “Hoàng thượng đã định ngày rồi?”

Hoàng thượng nói: “Ngày mai.”

Quý Phỉ Nhiên khẽ run rẩy, cuối cùng bình thần mỉm cười: “Thần tuân chỉ.”

Hạ triều, chạy vội tới nội các tìm Du Tín. Mới biết Du Tín đã xin nghỉ dài hạn mấy ngày trước, nói có người tới đưa thư, bảo mẫu thân hắn đã qua đời mười năm, đã chuẩn bị ngựa ở Chu Tước môn, chuẩn bị trở về Tiền Đường tảo mộ mẫu thân.

Vội vàng vàng đi tới Chu Tước môn, quả nhiên thấy Du Tín và mấy tiểu tư đang sửa dây cương. Thấy Quý Phỉ Nhiên đi tới, tay ngừng lại, thoáng kinh ngạc: “Khéo thật, ở đây mà cũng gặp được Quý đại nhân.” Quý Phỉ Nhiên lắc lắc quạt, mỉm cười nói: “Ta đặc biệt tới tiễn ngươi.”

Du Tín cũng cười: “Quý đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, Tử Vọng về nhà mấy ngày rồi sẽ quay lại.”

Quý Phỉ Nhiên ngừng lắc quạt, nhẹ nhàng nắm lại: “Tử Vọng không chào đón tại hạ?”

Du Tín lập tức xua tay: “Không phải.”

Phất dây cương lên lưng ngựa, sai sứ mấy tiểu tư đứng sau, nói: “Các người dắt ngựa đi sau, ta và Quý đại nhân đi trước một đoạn.” Lại làm động tác tay, ý bảo Quý Phỉ Nhiên đi trước.

Ngoài thành Linh Sơn, đầu cầu Ngọc Thủy, hai người đi một đoạn, nhưng vẫn im lặng, cuối cùng Du Tín mở lời trước: “Không nghĩ Quý đại nhân niệm tình như thế, Tử Vọng đúng là thụ sủng nhược kinh.”

“Quá khách khí rồi.” Quý Phỉ Nhiên nắm nghía chuôi quạt trong tay, bỗng dừng lại. “Tử Vọng mất đi mẹ hiền, ta cũng không giỏi an ủi người khác, chỉ có thể cùng người đi một đoạn... Mong sao lệnh đường trên trời có linh, phù hộ Tử Vọng bình an ở kinh thành, thuận thuận lợi lợi.”

Du Tín cười nói: “Không phải lo nghĩ, sống chết có số, mẹ ta lúc sinh tiền cũng không quan tâm nhiều, ta mà khóc bà mới không vui. Quý đại nhân không chỉ chúc tại hạ sớm ngày thăng quan, còn chúc bình an thuận lợi, thật là hiếm có.”

“Sống ở hoàng thành, bình an là phúc. Sống tốt quan trọng hơn bất cứ việc gì.” Quý Phỉ Nhiên mở quạt ra, cười rộ lên: “Tử Vọng nếu coi Quý Phỉ Nhiên là bằng hữu, thì đừng gọi đại nhân, ta thẳng tính lắm, không quen nghe người ta chơi đùa khách sáo.”

Du Tín ngẩn ra, lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Phỉ Nhiên, được không?”

Quý Phỉ Nhiên cong cong đôi mắt, nói: “Được.”

Du Tín mỉm cười.

Lại đi một đoạn, Quý Phỉ Nhiên gấp quạt gõ vào lòng bàn tay, nói: “Chốc còn phải yết kiến hoàng thượng, chỉ tiễn người tới đây thôi.”

Du Tín gật đầu, chấp tay nói: “Tạm biệt.”

Quý Phỉ Nhiên trầm tư chốc lát, rồi cười thật thoải mái: “Đợi ngày quân trở lại, cùng uống rượu trường sinh.” Cũng chấp tay đáp lễ, xoay người rời đi. Lúc đi còn cười vô cùng vui vẻ, cứ như đi ăn cưới.

Ngày kế, đoàn xe ngựa hộ tống Mục Lan công chúa cùng sứ giả Mông Cổ đã đứng ở Huyền Vũ môn. Từ xa đã nhìn thấy bóng người thanh thoi, Mục Lan công chúa lập tức xuống xe ngựa chạy tới: “Quý đại ca!”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Tiểu Mục Lan đã sắp thành gia rồi, Quý đại ca xương sắp giòn rồi còn chưa ai thương, thật hâm mộ ~~ hâm mộ.”

Mắt của Mục Lan công chúa hơi sưng lên, lúc này đây viền mắt cũng ửng. “Mục Lan nói rồi, Mục Lan không muốn lấy ai cả, chỉ cần ở cạnh Quý đại ca. Dù làm tiểu nha hoàn còn tốt hơn gã phiên bang!”

Quý Phỉ Nhiên vỗ vai nàng: “Giờ muội gả tới phiên bang dù không vui, nhưng dân chúng thiên hạ nhờ muội mà được yên vui hạnh phúc, ai cũng nhớ tên muội, đời đời truyền lại, muội ắt lưu danh sử sách. Thay đổi cách nhìn mà ngâm lại, như thế cũng tốt, đúng không?”

Mục Lan công chúa khóc nức lên: “Muội không cần lưu danh sử sách, người đã chết rồi, họ tán tụng thì muội cũng có biết đâu. Muội chỉ muốn cả đời giản đơn bình thường, không muốn làm công chúa, không

muốn gả cho vương Mông Cổ.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Quý đại ca sao không tìm cách giúp muội. Nhưng thế đời khó liệu, nhân sinh vô định. Việc chúng ta có thể làm... chỉ có nhẫn nhục chịu đựng thôi.”

Mục Lan công chúa đã khóc thành tiếng: “Trước đây huynh đâu dạy muội như thế.”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Khi đó Quý đại ca cũng nhỏ như muội, không hiểu chuyện. Trải qua một chuyện rồi, tự dừng thông suốt không ít.”

Dứt lời phóng mắt nhìn ra, nơi kia núi xanh đàng đẵng. Nơi đó có thảo nguyên vô tận, dê bò đàn đông, có kênh lớn xanh tràn, có hồ nước sóng vai trong suốt mỹ lệ, còn có chiến trường tái ngoại cỏ dại thành cây.

Trong mộng lác đác đèn dầu, Hoàng châu vẫn rất phồn hoa.

7. Chương 7: Tiền Đường

Tiền Đường.

Mảnh trời mây gấm, sóng nước ánh xanh, nắng trời vàng son, là cảnh Tây Hồ trong trẻo sau mưa. Du Tín về nhà tảo mộ mẫu thân xong, liền đi Tây Hồ tìm phụ thân. Du phụ thân Du Diệt Hành là tiền thái sư triều đình, sau khi từ quan luôn tới Tây Hồ câu cá, câu cũng đã nhiều năm.

Du Diệt Hành đội mũ rơm, hai chân đặt trên ghế tựa. Du Tín đi tới, cung kính cúi chào: “Sao cha không tới gặp mẹ?”

Du Diệt Hành chớp chớp miệng, giật giật cần câu, lại chớp chớp miệng: “Hôm nay vận khí thật không tốt, chưa có con cá nào cắn câu.”

Du Tín nghĩ nghĩ, nói: “Có thể do thời tiết không tốt.”

Du Diệt Hành nói: “Con à, con nói xem ta phái người chặn nước Tây Hồ để bắt cá có được không?”

Du Tín ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Cha, con không hiểu ý cha.”

Du Diệt Hành thu cần câu, hai mắt nheo lại nhìn hấn: “Con ta thông minh như thế, bây giờ lại thật hồ đồ.”

Du Tín cúi đầu nói: “Nhi tử biết sai.”

Du Diệt Hành chậm rãi kéo dây câu lên: “Chút xíu đã không dẫn lòng được, câu cá mà câu giống ta thì không được. Không cho phép cá bay vào mắt, làm quan giống ta cũng không được.” Du Tín gật đầu, không nói gì. “Mà làm quan giống như con, lại càng không được.” Du Diệt Hành đặt cần câu sang một bên, nhìn cái sọt rỗng tuếch, chép miệng, lại nói: “Con không chỉ cho phép cá bay vào mắt, lại chết cũng không rời triều đình, nhanh như vậy đã bộc lộ tài năng, con cho là Thường Cập chỉ ăn cơm và rau à?”

Du Tín nói: “Nhi tử cho rằng có mấy người trong bộ binh còn khó đối phó hơn.”

“Thường Cập suốt ngày đi kỹ viện uống rượu, cười nói dở dờ ương ương, đúng không?” Thấy Du Tín do dự gật đầu, Du Diệt Hành cười lớn: “Tên đó còn là con bệnh, ba ngày hai bữa lại xin nghỉ, đúng không?”

Du Tín nói: “Con biết hắc giả bệnh.” Du Diệt Hành nói: “Con trai ngốc, ai trong triều mà không biết hắc giả bệnh? Nhưng có ai dám nói. Hắc muốn giả, hoàng thượng cũng không có cách. Mấy năm trước không phải có ‘tam thiếu tướng quân sao’, ai mà chẳng dưng mánh thiện chiến, tiền đồ xán lạn, đều bị hắc giết hết đó thôi.”

Du Tín thắc mắc: “Tam thiếu tướng quân?”

Du Diệt Hành nói: “Chấn Uy tướng quân Tề Tộ, Võ Hiến tướng quân Phong Bạch, Võ Hiến tướng quân Long Hồi Ngang.” Du Tín ngắc đầu muốn hỏi, Du Diệt Hành lại nói: “Rồi rồi, con à, lúc hoàng thượng mở yến ở Quỳnh Lâm Uyển có gọi võ tiến sĩ không?”

Du Tín đáp: “Chỉ có văn tiến sĩ. Vì sao cha hỏi thế?”

Du Diệt Hành bật cười ha ha, dùng sức vỗ chân: “Một năm bị răn cấm, mười năm sợ tinh. Hoàng thượng cũng cao tuổi rồi, nếu văn võ trạng nguyên lại yêu nhau oanh oanh liệt liệt lần nữa e ngại chịu không nổi.”

Du Tín bỗng ngắc đầu nói: “Cha, cha có ý gì vậy?”

Du Diệt Hành đập mạnh lên lưng hắc: “Con trai ngốc, nói chậm lại cho cha.”

Du Tín gật đầu, vẻ mặt có chút mất tự nhiên. Du Diệt Hành hí mắt nhìn hắc, hắc giọng nói: “Cứ tạm thời cho rằng ta đang kể chuyện xưa, chuyện xưa của Chấn Uy tướng quân và Hàn Lâm Viện biên tu.”

Du Tín hỏi: “Hàn Lâm Viện biên tu?”

Du Diệt Hành cười nói: “Lúc đó y vẫn là biên tu. Sau này hắc là thành Lễ bộ thượng thư. Ta cũng từng kể với con, biệt hiệu của y là ‘tẩy điệu thượng thư’.

Du Tín có chút ngạc nhiên: “Cha nói Quý Phỉ Nhiên là văn trạng nguyên?”

Du Diệt Hành vẻ mặt không đổi nhìn Du Tín, tới tận khi mặt hần đỏ lên, mới từ từ gật đầu.

Từ xưa nam văn bắc võ, tân khoa trạng nguyên cũng như vậy.

Nhưng lần thi năm đó vô cùng khác thường, văn trạng nguyên Quý Phỉ Nhiên là người phương bắc, võ trạng nguyên Tề Tộ là người phương nam.

Vùng Giang Tô Kim Lăng luôn cho người ta cảm giác: đứng cầu ngắm trăng, mười dặm Tần Hoài nước không sâu, trúc xanh Giang Nam, thanh sơn lục thủy cảnh đây hai sông. Nam hay nữ đều nói giọng người Ngô mềm mại, ngâm gió gọi trăng, tú tài đều từ nơi này.

Trạng nguyên thường xuất Kim Lăng. Nhưng võ trạng nguyên Tề Tộ là đầu tiên. Tề Tộ nói năng không nhẹ nhàng, nhưng tuyệt không dừng mãi. Về ngoài lại càng không có đặc trưng của võ quan, mặt sạch trắng trắng, đôi mày bay xéo tới tóc mai cũng mang theo mấy phần anh khí. Hoàng thượng lần đầu thấy hần còn đặc biệt chỉ chỉ đám người Quý Phỉ Nhiên bên kia, nói đó mới là văn tiến sĩ, khiến hần rất xấu hổ.

Tề Tộ và Quý Phỉ Nhiên quen nhau tại Quỳnh Lâm uyển.

Quý Phỉ Nhiên tử lượng không tốt, Tề Tộ chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu. Người bên cạnh lại hết lần này tới lần khác nhiệt tình mời rượu, hai người bị chuốc say tới không còn biết gì. Cuối cùng không biết sao mà bắt chuyện. Hình như Tề Tộ có nhắc tới ở quê có vị hôn thê, đậu trạng nguyên sẽ khó gặp mặt nàng. Vốn định đưa nàng vào kinh nhưng lúc hần đi hỏi lại, cô nương kia đã thành vợ người ta. Hỏi tiếp mới biết, cha mẹ hần nhân lúc hần rời Kim Lăng, đã thay hần từ hôn, trông mong tương lai hần sẽ tìm công chúa quận chúa gì đó. Quý Phỉ Nhiên rất hiểu tâm tình đau khổ này, chỉ là vừa mới đậu trạng nguyên, tâm tình rất vui, lười trả lời, chỉ cố tìm vui.

Tề Tộ lại quần lấy Quý Phỉ Nhiên, hỏi y có thích cô nương nào không. Quý Phỉ Nhiên bảo không có. Tề Tộ bảo nam nhi nên lấy sự nghiệp làm trọng, sống chết bảo Quý Phỉ Nhiên bởi mình uống rượu. Quý Phỉ Nhiên chỉ muốn thoát đi, nói đã có người trong lòng. Tề Tộ nói các hạ quả nhiên không phải kẻ dễ đổi dạ thay lòng, nên cạn một ly với y.

Cuối cùng Quý Phỉ Nhiên bị làm phiền tới cực điểm, rượu xông lên não, phát ra lời lẽ kinh người: “Ta thích long dương, người thử lại gần ta xem.” Vốn tưởng Tề Tộ sợ chạy mất, ai ngờ hần lại vỗ bàn, cười sang sảng: “Thích long dương cũng được, đoạn tụ cũng tốt! Dám yêu người không dám yêu, thưởng thức khác người, Tề Tộ ta phục người, uống!”

Giọng Quý Phỉ Nhiên không lớn, giọng Tề Tộ cũng không nhỏ.

Từ đó về sau, danh tiếng của Quý Phỉ Nhiên rớt liên tục. Ai nhìn thấy y đều lén lút nói với người bên cạnh một câu: “Kìa, cái tên kia đoạn tụ.” Y bị phân tới Hàn Lâm Viện, nơi đó cũng không thiếu lời đồn loạn truyền. Quý Phỉ Nhiên thấy vô cùng phiền muộn, thề rằng chờ mình thăng quan, nhất định phải đập Tề

Tộ xuống.

Nhưng không ngờ danh tiếng y càng thúi, danh Tề Tộ lại càng tốt. Bỏ tô nặng, trừ tệ nạn lâu dài, chăm lo vì dân lo liệu, kỳ đức được quan viên văn võ ca tụng, ai nấy đều gờ ngón cái: Người này khá phúc hậu đó.

Sau đó phiên bang đánh vào, Tề Tộ, Phong Bạch và Long Hồi Ngang chủ động xin ứng chiến, hoàng thượng nghe xong cảm động tới muốn khóc, lập tức phê chuẩn cho bọn họ xuất quân. Cảm động thì cảm động, hoàng thượng vẫn truyền lệnh chuẩn bị viện quân, phòng lúc bọn họ chống đỡ không được tiến lên bổ sung thiếu sót.

Kết quả ngoài mong đợi. Không tổn thất người nào, ngoại bang đã bị đánh lui khỏi biên cương, Tề Tộ lập công đầu, hoàng thượng kích động tới tự mình ra nghênh đón ở Huyền Vũ môn, mừng họ chiến thắng trở về. Sau đó, Tề Tộ được đề bạt làm Võ Công tướng quân, hai người còn lại làm Chiêu Võ đô úy. Ba người trẻ tuổi, người xưa gọi là ‘tam thiếu tướng quân.’

Có người vẫn hay nói đùa với Cửu Môn Đề Đốc, cho ngài chọn một trong tam thiếu tướng quân làm thuộc hạ, ngài sẽ chọn ai. Cửu Môn Đề Đốc cười bảo ai cũng được, không cần Tề Tộ. Hỏi tại sao. Cửu Môn Đề Đốc nói: “Nhất định không cần tên thuộc hạ soái hơn ta.”

Một năm kia, thiếu niên anh hùng, khí phách dâng cao, không đợi công thành đã danh anh hùng.

Hôm ăn mừng tam thiếu tướng quân, Quý Phỉ Nhiên lại uống say mềm, làm trò cười cho thiên hạ. Tề Tộ lần nữa ‘tốt bụng’ tiếp lời hộ y, trước sau như một dính lấy y. Sau đó bị quẩn lấy không chịu nổi, Quý Phỉ Nhiên mới nói một câu: “Đứng cùng người, Quý Phỉ Nhiên ta trở thành lục đài xanh tuyền rồi. Đừng có mà quấy ta nữa!”

Tề Tộ ngắt ra: “Lục Đài? Gần đây ta có mua một đôi họa mi, một con tên Lục Đài.”

Quý Phỉ Nhiên say khướt rồi, nói: “Người còn nuôi chim á, một võ tướng nuôi chim? Nói ra người ta cười cho.”

Tề Tộ cũng không giận, chỉ cười nói: “Người thích chứ? Vậy ngày mai ta mang cho người xem?”

Quý Phỉ Nhiên đầu óc choáng váng, mơ màng gật đầu, không nói nhiều đã ngủ.

Kết quả, Tề Tộ hôm sau có tới, tay còn xách hai lồng chim. Quý Phỉ Nhiên mở cửa, hai mắt mở lớn vô cùng, tỉnh tỉnh mê mê mời hấn vào.

Hai người ngồi ở hậu viện, Quý Phỉ Nhiên cúi nhìn hai con họa mi. Lông nâu, bụng xám trắng, vằn đen, vành mắt trắng, mắt chớp nhanh nhẹn. Quý Phỉ Nhiên cũng khá thích, huyết sáo gọi chim. Tề Tộ là người học võ, bảo không biết gọi con còn lại là gì, muốn Quý Phỉ Nhiên nghĩ hộ.

Quý Phỉ Nhiên một chân vắt chéo, đầu ngón tay gõ gõ lồng chim: “Yêu hẽm Lục Đài ngư tự nhảy, quen tay im lặng trộm hồng quả. Một con gọi Lục Đài, con khác gọi Hồng Quả là được.”

Tề Tộ cười với họa mi: “Hồng Quả, được, tên mi là Hồng Quả.”

Quý Phỉ Nhiên thấy hân vui vẻ, nổi tâm trêu chọc, mỉm cười nói: “Hồng Quả hay thì hay, vẫn có chút tục khí. Hồng Quả còn có tên Sơn Tra, chi bằng sửa thành Sơn Tra đi, Tề tướng quân nghĩ sao?”

Tề Tộ ngẩn ra, vỗ tay nói: “Sơn Tra, tên hay... tên rất hay! Gọi thế đi.”

Quý Phỉ Nhiên dở khóc dở cười. Y chỉ muốn chỉnh Tề Tộ chút thôi. Nheo mắt nhìn chim, thở dài, thực sự ủy khuất nó quá. Tề Tộ nói họa mi trống hiếu chiến, hai con hân mua đều là trống. Hân vốn thích đấu chim, muốn chia sẻ chuyện vui nhất nhân gian với người khác. Thế là bảo Quý Phỉ Nhiên nuôi hộ một con, để xem sau này họa mi ai mạnh hơn.

Thế là, Sơn Tra nghiêm nhiên trở thành của Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên đã từng muốn đổi tên cho Sơn Tra. Nào là Bích Ti, Mãn Khê, Túy Hoa, Yên Vũ, Nhị Châu, Niệu Trúc... dù là tên giàu ý thơ danh họa thế nào cũng bị Tề Tộ kiên quyết gạt đi. “Sơn Tra vẫn êm tai hơn.” Quý Phỉ Nhiên rất phiền muộn, bình thường Tề Tộ vốn gió thổi liền nghiêng, nhưng cứ lúc nào sửa tên chim thì còn cứng hơn đá hơn vàng.

Từ đó, Sơn Tra biến thành lý do Tề Tộ tới quấy rầy Quý Phỉ Nhiên.

Từ ngày ấy, cứ hai ba ngày Tề Tộ lại tới phủ thượng thư, chẳng để làm gì ngoài đấu chim, đấu xong thì đi. Quý Phỉ Nhiên oán giận bảo với cha mẹ Tề Tộ vô lễ, Quý Thiên Sách lại bắt ngón cái nói: “Đây mới là người phóng khoáng lạc quan, tiêu sái xuất trần. Phúc hậu... Phúc hậu.” Ngay cả mẹ vốn thiên vị y nhất cũng nói: “Đúng đó Phỉ Nhiên, trước đây không nghĩ con không tốt, nhưng nhìn Tề tướng quân mới biết nam nhân chân chính ra sao. Con đó, đừng có chua chất nữa, học hỏi người ta đi.” Quý Thiên Sách liếc xéo bà, muốn nói lại thôi.

Quý Phỉ Nhiên ghen hờn không nói được gì, đành bỏ cuộc. Giận thì xả hết lên người Tề Tộ. Tề Tộ cũng không ngại. Dần dần hết giận, nhìn người ta cũng thuận mắt.

Sau đó có một lần hai người lên núi thả chim, đi đường mệt mỏi liền ngồi nghỉ trên đá. Xuân hàn se lạnh, Quý Phỉ Nhiên chịu không nổi, lên từ từ bước về phía trước. Tề Tộ thấy thế ngăn lại, cởi áo khoác choàng lên người y, cười cười với y rồi ngồi xuống.

Quý Phỉ Nhiên được bọc trong y phục, ngồi xuống thuận miệng thì thầm: “Không còn chim họa mi, chỉ giai nhân mới biết phong tình.” Kỳ thực cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn đùa thôi. Hơn nữa Tề Tộ học võ, y đoán hân nghe cũng chẳng hiểu ý thơ.

Y vừa dứt lời, Tề Tộ nói tiếp: “Chẳng phải giai nhân phong tình, mà là họa mi mở lời.”

Quý Phỉ Nhiên run lên, thiếu chút nữa là đá văng lồng chim. Quay đầu lại nhìn Tề Tộ, sắc mặt trắng bệch. Tề Tộ mang vẻ chưa hề nói gì, đùa với Lục Đài, cười rất vui vẻ. Quý Phỉ Nhiên nhìn hẩn chằm chằm hồi lâu, mặt đỏ triệt triệt để để, cuối cùng hắt văng áo hẩn ra, chạy trốn về nhà, quên cả Sơn Tra.

Mấy ngày liên tiếp sau đó, Tề Tộ không tới tìm y. Lên triều hỏi mới biết, phiên bang đánh tới biên cảnh, Tề Tộ chỉ huy quân tiên phong đi giao chiến.

Sau đó Quý Phỉ Nhiên tiếp tục hỏi thăm tình hình chiến đấu. Có người nói Tề Tộ trong bụng giấu kinh sử, trong ngực ẩn binh thư, vừa là người chỉ huy vừa tự mình xông trận khiến cho quân chủ lực của địch phải lui binh cứ mãi thua rồi lại rút, công lao nổi bật, lúc sau trở về nhất định được đề bạt mạnh mẽ. Nhưng ngay khi nghe được tin thắng lợi một ngày sau, một tin dữ truyền về kinh thành- – Tề đại tướng quân chết trận sa trường.

Quý Phỉ Nhiên một mình quay lại nơi cuối cùng hai người gặp mặt, khóc lớn ba ngày.

Về tới nhà đã sức cùng lực kiệt, nha hoàn nói, Võ Hiển tướng quân tới tìm y. Quý Phỉ Nhiên buồn bực nghĩ mình có quen tên Võ Hiển tướng quân nào đâu, rồi đi tới hậu hoa viên.

Trên bàn đá nho nhỏ, hai lồng chim. Người ngồi cạnh bàn đá trên cổ cột bằng vải, một tay bị gãy vẫn dùng vải trắng treo lên. Thấy Quý Phỉ Nhiên, ngẩng đầu cười sang sảng: “Ngay cả Sơn Tra còn quên cầm về.” Dứt lời trợn tròn mắt: “Sao mắt ngươi trở nên giống Sơn Tra rồi.”

Quý Phỉ Nhiên nhất thời choáng váng, đi lên đập mạnh vào đầu Tề Tộ. Tề Tộ không nhanh không chậm gạt tay y ra, giả vờ giận dữ, nói: “Có người nào đối với người bị thương thế không, ta chút nữa là đi đời nhà ma.”

Quý Phỉ Nhiên không thèm nghe hẩn nói, ôm lấy đầu hẩn, tận tình hôn xuống.

Tuổi trẻ lông bông vô cùng, làm gì cũng muốn oanh oanh liệt liệt. Không lâu trong triều đều biết quan hệ hai người. Quý Thiên Sách vốn kịch liệt phản đối, nhưng hiểu rất rõ con mình, cuối cùng chỉ đành tùy họ.

Từ lúc Tề Tộ đẩy lùi phiên bang, phiên bang vẫn nằm trong thế bất lợi, hoàng thượng nói phải thừa thắng truy kích, phái Tề Tộ dẫn binh chủ động tấn công, nhận ấn soái thống lĩnh mười hai vạn đại quân.

Ngày xuất binh, Tề Tộ mặc chiến bào, đứng tại Huyền Vũ môn từ biệt Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Người đi chuyến này đừng có đoán mệnh khiến ta ỏ vạ là được.” Tề Tộ nói: “Dù chỉ còn một chân, ta cũng sẽ bò về.” Hai người cười cười, hàn huyên vài câu liền rời đi.

Trước khi đi, Tề Tộ phóng lên lưng ngựa, nhìn dân chúng xung quanh vui vẻ tiễn đưa, nhìn sang Quý Phỉ Nhiên cao giọng ngâm một bài thơ. Thơ là Quý Phỉ Nhiên dạy hẩn, hẩn ngâm ra nghe uy nghiêm và khí

phách hơn Quý Phỉ Nhiên nhiều.

Bốn tháng hậu, Tề Tộ đại quân lấy sự dũng mãnh vạn phu không ai địch nổi công phá quân địch, trận chiến với phiên bang toàn thắng.

Các lão bách tính Trường An tranh nhau chạy tới Huyền Vũ môn, kiễng chân nghênh đón anh hùng của họ khải hoàn. Hàng dài đội ngũ đi tới, từ xa đã thấy tang phục trắng như tuyết.

Toàn bộ đại quân người người hốc mắt ửng đỏ, khắc kia bước vào cửa thành, thất thanh khóc rống.

Quý Phỉ Nhiên cố sức xuyên qua đám người, nghe nói phó soái Phong Bạch bị trọng thương còn hôn mê bất tỉnh. Còn chưa kịp hỏi tin tức Tề Tộ, đội quân đã mang theo quan tài đen kịt lạnh băng vào cửa thành.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Truy phong Tề Tộ làm nhất phẩm Chấn Uy tướng quân, thụy Trung Liệt.

Ngày Triệu tổng quan tới Tề gia tuyên thánh chỉ, Lễ bộ thượng thư Tề Biểu lấy lý do bệnh cũ tái phát cáo lão về quê, hoàng thượng an táng Tề Tộ ở hoàng lăng, đề bạt Quý Phỉ Nhiên thành Lễ bộ thượng thư.

Cũng ngày hôm đó, Quý Phỉ Nhiên nén xuống cơn đau nơi khớp ngón tay, đứng tựa cổng Huyền Vũ môn, say tới bất tỉnh nhân sự. Bách tính đã tản đi từ lâu, bốn phía vắng tanh không tiếng động. Lời thơ trước xuất quân vẫn quanh quẩn trong Huyền Vũ môn —

Đại địa xuân như hải, nam nhi quốc thị gia. Long đăng Hoa Cổ dạ, trường kiếm tẩu thiên nhai.

8. Chương 8: Tiến Công

Chuyện xưa do Du Diệt Hành kể lại, nhưng nhiều chuyện Du Diệt Hành cũng không biết. Những gì cần nghe đã nghe, Du Tín khẽ cau mày, nói: “E rằng việc này không đơn giản như vậy.” Du Diệt Hành đuổi người, cười nói: “Con thấy thế nào.” Trong đầu thoáng hiện lời khuyên của Quý Phỉ Nhiên, Du Tín nhẹ giọng nói: “E là được chim quên nà, được cá quên nơm.”

Du Diệt Hành chép miệng: “Thà nuôi mười con chó còn hơn nuôi nửa con sói. Là một hoàng thượng nên hiểu rõ điều này.”

Du Tín nói: “Nhưng cha, không phải cha nói Thường Cập chủ mưu hại chết Tề Tộ sao.” Du Diệt Hành nói: “Không sai. Phiên bang chưa hạ, Thường Cập đã vội muốn giết Tề Tộ, nguyên nhân có lẽ con cũng biết. Hoàng thượng vốn muốn gây xích mích để Thường Cập và Tề Tộ đấu nhau, không ngờ Tề Tộ chỉ biết mang binh đánh giặc, không hề đấu đá.”

Du Tín yên lặng gật đầu. Du Diệt Hành lại nói: “Dù sao Tề Tộ cũng là một công thần, để hấn lại triều đình bị Thường Cập mưu hại, chi bằng để hấn chết rõ ràng ngoài biên cảnh.” Du Tín nói: “Tề Tộ có mưu đồ mưu phản không?”

Du Diệt Hành cười ha hả: “Ai biết. Có mưu đồ hay không không quan trọng, con người luôn luôn thay đổi.” Du Tín nhìn thẳng vào ông, gật đầu.

Du Diệt Hành vỗ vai Du Tín: “Con à, nếu sau này con công cao hơn chủ, hoàng thượng tự đứng cho con cơ hội lập kỳ công, tử như bảo con làm quân sư hoặc hộ tống công chúa tới biên cương xa xôi, nghìn vạn lần đừng đi. Cứ bỏ mũ ô sa rồi về gia hương, bằng không sẽ là tráng sĩ một đi không trở lại.”

Du Tín hỏi dò: “Cha, sau đó Quý đại nhân ra sao?”

Du Diệt Hành đuổi đuổi đôi chân tê dại: “Còn có thể ra sao, mỗi ngày đều không có lý tưởng. Quý Hiền tài hoa hơn người, không sai, nhưng y không hợp làm quan. Hoàng thượng cố kỵ y là vì Chấn Uy tướng quân, nhưng có thể được bao lâu? Với tích cách của y, ta đoán chừng y bây giờ chỉ ít bị cắt xuống từng này cấp.” Nói xong, vươn ba đầu ngón tay. *(là con ông hại đó.)*

Du Tín thoáng kinh ngạc nói: “Cha liệu sự như thần. Phỉ Nhiên miệng lưỡi chẳng biết cố kỵ, không biết tự bảo vệ mình.” Đôi mắt già nua của Du Diệt Hành híp lại, tay vỗ mạnh lên vai Du Tín: “Tử Vọng, con đừng có giống Tề Tộ.” Du Tín quả quyết lắc đầu. “Không thể nào.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Hấn... Quá ngu ngốc.”

Du Diệt Hành bật cười ha ha: “Đi, đi. Ta đây kể chuyện con. Cha chỉ mong con về câu cá với cha thôi. Nhưng con còn trẻ, nên ở ngoài xông xáo. Nhớ kỹ, đối phó với kẻ lão luyện, phải như da lừa nấu hồ, chậm rãi mà hằm. Cũng nhớ, hoàng thượng đang nhờ con hằm ngài. Nhưng hằm lão già thì phải có nguyên liệu, là con hay là người khác, con phải tự quyết.” Du Tín có chút suy nghĩ, gật đầu. Du Diệt Hành nói: “Về thôi, không nên phí thời gian.”

Du Tín mới đi được hai bước, Du Diệt Hành theo sau đột nhiên thốt lên một câu: “Hà hà, tiểu tử Quý Hiền thực ra rất hợp với câu cá.”

Mấy ngày sau, Du Tín chạy về kinh sư, nhà cũng chưa về đã trực tiếp tới phủ thượng thư.

Mở cửa là một nha hoàn, hỏi nàng Quý Phỉ Nhiên có nhà hay không, nha hoàn chỉ nói thiếu gia rời nhà rồi. Nhất thời sinh nghi, hỏi xem Quý Phỉ Nhiên đi đâu. Nha hoàn nói: “Thiếu gia không nói, chỉ là trước khi đi có phóng sinh con họa mi ngài ấy nuôi rồi.”

Sắc mặt Du Tín bỗng trở nên tái nhợt. Quên luôn chào hỏi, chạy vội tới Hộ bộ.

Lúc tới nơi trán đã ướt nhẹp mồ hôi. Người đi qua đều hành lễ, hấn ngược lại chẳng buồn đáp. Cuối cùng cũng tới được quyền nạp phòng, tìm thấy Quý Thiên Sách, vội vàng vàng hỏi Quý Phỉ Nhiên đi đâu rồi. Quý Thiên Sách nhìn thấy Du Tín, có chút đề phòng. “Du đại nhân không biết sao.”

Du Tín lắc đầu: “Ta mấy ngày trước hồi hương.”

Quý Thiên Sách dừng một chút, nói: “Hoàng thượng phái nó hộ tống công chúa tới biên cương xa xôi rồi.”

Lời này vừa rời miệng, đầu Du Tín giống như bị đá tảng đập xuống, đập tới đầu óc trống rỗng, gì cũng không nghe được.

Quý Thiên Sách nghi ngờ nhìn hắn: “Du đại nhân tìm nó có chuyện gì sao?” Du Tín cười gượng: “Không có gì, từ quê mới về, muốn mời y uống rượu.” Quý Thiên Sách gật đầu, mắt như có như không đảo qua mặt Du Tín.

Du Tín chấp tay cáo từ, chạy tới hoàng cung, vừa vặn đụng phải Quy Hành Khải.

Sắc mặt Quy Hành Khải cũng không tốt, vừa thấy Du Tín thì có vẻ chột dạ, vội vàng đi vòng qua Du Tín. Du Tín kéo lại: “Quy đại nhân, vạn tuế gia đang ở đâu?” Quy Hành Khải lấy tay áo lau trán, ánh mắt lảo liên, giống như kẻ trộm: “Ngự thư phòng, ngự thư phòng.”

Du Tín nhìn hắn chòng chọc lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu, đi vào trong.

Quy Hành Khải từ phía sau gọi lại: “Du đại nhân!” Du Tín xoay người. Quy Hành Khải uốn lưỡi, cứ như đang đứng trong chảo mỡ: “Du đại nhân... hoàng thượng hạ thánh chỉ, chúng ta chỉ có thể làm theo, ngài... ngài còn chưa muốn ăn cân sắt, Cửu Môn... Cửu Môn Đề Đốc Vi đại nhân đã chờ rất lâu dưới Huyền Vũ môn rồi.”

Du Tín nắm chặt tay thành nắm đấm, khẽ cười: “Ta đây chuẩn bị khấu kiến hoàng thượng.” Quy Hành Khải mang vẻ mặt đưa đám: “Ta cũng tiếc Quý đại nhân, nhưng... nhưng... ta nói cho ngài, cũng đi trên lưng quan tài cả rồi.” Du Tín cười nói: “Quy đại nhân muốn nói gì với ta?”

Quy Hành Khải chép miệng, chân bước không vững đi xuống bậc thang.

Ngự thư phòng. Hoàng thượng triệu Du Tín tấu kiến. Vừa vào đã thấy có người quỳ gối trước hoàng thượng, hoàng thượng đi tới đi lui, ngọc bội bên hông kêu leng keng leng keng.

Du Tín chỉnh lại y phục, hành lễ quan bái. “Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Lúc này mới rõ người nọ là Phong Nghiêu. Hoàng thượng cho Du Tín bình thân. Du Tín nói với Phong Nghiêu. “Vương gia thiên tuế.” Phong Nghiêu vẫn không nhúc nhích, mắt cũng không chớp.

Du Tín cúi người, nói: “Hòa thượng, chuyện hòa thân vẫn thuận lợi?” Hoàng thượng có vẻ không nghe vào, đứng trước mặt Phong Nghiêu, chỉ chỉ chân hắn, nói: “Lão Cửu, đệ bình thường cân nhắc bao nhiêu, sao để một tiểu học sĩ biến thành thế này, còn ra thể thống gì?!” Du Tín hít một hơi thật nhẹ, nhin không nói gì.

Phong Nghiêu cúi đầu nói: “Hoàng huynh không tha người, thần đệ sẽ quỳ mãi không dậy.”

Hoàng thượng phát tay áo nói: “Vây đệ cứ quỳ đi!” Lại đi tới đi lui vài bước, quay sang Du Tín: “Tử Vọng, khanh tới nói gì à.” Du Tín liếc sang Phong Nghiêu, lưng đỏ mồ hôi lạnh, nghĩ mãi mới nói: “Hoàng thượng, gần đây trong triều có rất nhiều phiền nhiễu, chỉ là mấy chuyện lâu la, nhưng vạn lần không nên vì đánh chuột mà làm vỡ bình.”

Hoàng thượng quay đầu, híp mắt nhìn Du Tín: “Lại là chuyện Quý Phỉ Nhiên!”

Du Tín vội vã quỳ xuống: “Vi thần không dám. Vi thần dù có qua lại với Quý Phỉ Nhiên, nhưng một lòng hướng về hoàng thượng. Trừ Quý Phỉ Nhiên dễ, trừ Phan Nhân Mỹ khó. Xin hoàng thượng nghĩ lại.”

Hoàng thượng nói: “Quý Phỉ Nhiên quá không biết tốt xấu, bảo y lên núi y lại xuống sông. Vốn chỉ muốn cách chức y, nhưng y biết quá nhiều rồi.”

Du Tín nói: “Quý Phỉ Nhiên là quan nhỏ, ảnh hưởng lại không nhỏ. Giờ trừ y có hại hơn có lợi. Vi thần lấy tính mạng đảm bảo, sau này nhất định dùng hết sức xử lý chuyện nội các, sẽ không để y sự cố.”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn hần, trầm giọng nói: “Thật ra hai người thông minh tiếc nhau thôi.”

Du Tín nói: “Vi thần đúng là có khâm phục tài hoa của Quý đại nhân, nhưng so với giang sơn xã tắc thật không đáng nhắc tới. Khi bình xong nội loạn mà hoàng thượng còn muốn ban chết cho y, vi thần tuyệt không nhú mày.”

Hoàng thượng thoáng nhìn Phong Nghiêu, lại nhìn Du Tín, thở dài: “Trẫm tạm tin khanh lần này.”

Du Tín dẫn theo một thị lang, cầm mật chỉ rời hoàng cung, thất thần phóng tới Huyền Vũ môn.

Vài chiếc xe ngựa vội vã chạy vào thành. Tim Du Tín như nhảy lên cổ họng, chạy vội tới cửa thành, thấy một chiếc xe ngựa bị binh lính vây quanh. MÀN xe xóc lên, một nam tử gầy thật gầy đi ra, là Quý Phỉ Nhiên.

Cửu Môn Đề Đốc lấy ra thủ quyển màu vàng, đưa cho y. Quý Phỉ Nhiên mở thủ quyển, đọc lướt qua, cuộn lại, trả lại Cửu Môn Đề Đốc. Tựa bên xe ngựa, khẽ gật đầu, khóe môi còn vương ý cười nhạt.

Thị lang đi cạnh Du Tín hô lớn: “Thánh chỉ tới —“

Tất cả nhìn sang Du Tín. Quý Phỉ Nhiên cũng nhìn thấy Du Tín, không tin nổi tròn mắt nhìn. Nhưng chỉ thoáng chớp, đôi mắt dần cong lên.

Thị lang đọc thánh chỉ, ai nấy đều lui đi.

Quý Phỉ Nhiên đứng thẳng người, vẫy tay với Du Tín. Du Tín lại thả lỏng không nổi, chậm rãi đi tới trước mặt Quý Phỉ Nhiên, đứng yên nhìn y.

Quý Phỉ Nhiên huýt sáo, nhẹ giọng nói: “Ta chưa từng bị nhiều quan binh vây quanh như thế, đúng là thụ sủng nhược kinh.” Du Tín vẫn chỉ nhìn y, không nói gì, Quý Phỉ Nhiên vỗ vai hắn, nói: “Ta còn quên cảm tạ Tử Vọng, cũng nhờ người cầu tình với hoàng thượng.”

Du Tín bắt lấy tay y, kéo y vào lòng, dùng hết sức mà hôn.

Quý Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, lúc lâu mới phản ứng được. Du Tín nắm lấy bàn tay y đặt trên cửa xe, mười ngón đan nhau, ôm chặt eo y, giống như đã mất hết lý trí.

Quý Phỉ Nhiên không tránh, cũng không đáp lại.

Phủ học sĩ. Du Tín ngồi cạnh họa án, đặt trà xuống bàn. Quản gia vừa mới tiễn khách, đi tới báo một tiếng, Du Tín nói: “Lão Tào, ông ở Trường An lâu rồi, có muốn về nhà không?” Quản gia giật mình, nói: “Không có không có, không hề nhớ nhà.”

Du Tín ngừng tay, mỉm cười nhìn quản gia: “Ta không đuổi ông đâu. Chỉ muốn hỏi... ở gia hương có người nào ông đặc biệt nhớ nhung không?” Quản gia thở dài, lại thở dài: “Năm nào cũng nghĩ về lão bà nhà lão.” Du Tín nói: “Phu nhân và ông quan hệ rất tốt.”

Quản gia nói: “Hồi ở nhà hai lão cốt đầu đánh nhau âm ỉ suốt ngày, lúc đi lại nhớ vô cùng.” Du Tín đẩy lại chén trà, chỉ xuống chỗ bên người: “Lúc ông thành thân với bà ấy nhất định rất vui vẻ.” Quản gia ngồi xuống, không nhịn được mỉm cười: “Lúc đó bà ấy chạy trốn hôn nhân trong nhà, lẫn lộn với tên tiểu tử nghèo lão đây, cuộc sống chẳng tốt gì nhưng là cả hai cam tâm tình nguyện.”

Du Tín có chút chần chừ: “... Hai người có từng hối hận không?” Quản gia cười to, nói: “Lúc cãi nhau sẽ hối hận, lúc hòa hảo lại hối hận vì sao mình muốn hối hận.” Du Tín cũng cười theo: “Lão Tào vẫn thật thú vị.”

Quản gia đang cười, đột nhiên dừng lại: “Sao chủ tử hỏi thế? Chẳng lẽ đã có người trong lòng.” Du Tín khẽ nhăn mày, rồi mỉm cười phát tay: “Chuyện ta đừng nhắc tới.”

Quản gia liếc hắn, nhỏ giọng: “Nói thật, người trong phủ đều mong chủ tử cưới về một kiều thê xinh đẹp.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu. “Dĩ nhiên, mấy nha hoàn là ngoại lệ.” Du Tín nói: “Ta dốt đặc cán mai chuyện tình ái, cũng như cán bột thổi lửa vậy, giờ nói chuyện cưới gả thì sớm quá.”

“Sớm? Nam tử khác tuổi ngài đã thê thiếp thành đàn nữ nhân đầy sảnh rồi. Không thì đi thử coi, xem có thật không hiểu biết không?” Quản gia cười ân cần. “Chỉ bằng chủ tử cứ nói với lão, ngài coi trọng cô

nương xinh đẹp nào, lão Tào chẳng biết mấy chữ, nhưng mai mối thì không thành vấn đề.”

Du Tín nhìn hồi lâu, mới thở dài nói: “Y không phải cô nương xinh đẹp.”

Quản gia nói: “Không đẹp cũng không sao, chủ tử chúng ta hồng ngọc đầy sảnh, anh tú hơn người, vừa vặn bổ sung cho nàng.” Du Tín ngẩn ra. “Không phải thế, y... ai, theo lý chúng ta không thành được đâu, ta lại mạo phạm y rồi, có thể do đầu óc choáng váng.” Quản gia run cả vai, thở dốc vì kinh ngạc: “Ngài ngài ngài... ngài với nàng... nàng không muốn tìm cái chết?”

Du Tín dở khóc dở cười: “Không, kỳ thực ta không ...” Quản gia hai mắt sáng lên, vỗ tay một tiếng rõ to: “Sao không được! Nàng nhất định rất vui vẻ, cô nương tính rụt rè mà, không phản kháng chính là ngầm chấp nhận, chuyện này sao có thể không thành?”

Du Tín bị ông nói tới váng cả đầu, lấy tay đỡ trán, nói: “Ta cũng chẳng biết mình nghĩ gì nữa. À, y không giống những gì ông nghĩ đâu.” Quản gia ngừng lại, nói: “Chủ tử, ai không được thích ai còn phải để người khác nói cho ngài sao?”

Du Tín buông lỏng tay, bất động nhìn ông, thất thần gật đầu.

Buổi triều ngày kế, Thường Cập thỉnh cầu hoàng thượng tặng thêm lễ vật cho phiên bang.

Hoàng thượng cau mày nói: “Gần đây quốc khố khan hiếm, vẫn nên chờ thêm đi.” Thường Cập nói: “Xin hoàng thượng nghĩ lại.” Hoàng thượng trầm tư chốc lát, hỏi: “Trẫm muốn hỏi ý kiến của chư vị ái khanh.”

Binh bộ Thượng thư Thư đại nhân nói: “Vi thần cho rằng Thường đại nhân có lý.” Lãng Bình Chủ cũng nói theo: “Vi thần cũng tán thành ý của Thường đại nhân.” Hai người bắt đầu, rất nhiều đại nhân bên dưới cũng hòa theo. Một một người hòa theo mặt Lưu Kiên Tài lại trắng thêm một tí. Cuối cùng, mặt trắng như tờ giấy.

Hoàng thượng nghiêm mặt nói: “Quy Hành Khải, sao khanh không đáp lời?”

Quy Hành Khải vốn muốn giấu mình, hoàng thượng lại gọi một tiếng thì giật mình thon thót, liếc trái liếc phải, nhỏ giọng nói: “Vi thần nghĩ hoàng thượng và Thường đại nhân đều có lý...” Hoàng thượng hừ một tiếng, hỏi Quý Thiên Sách.

Quý Thiên Sách ho khan, nói: “Hoàng thượng, khụ khụ, lão thần đem qua bệnh cũ tái phát, khụ...” Lời còn chưa dứt, hai mắt đã đỏ bừng họng đã khàn khàn, đại thần bên cạnh còn phải đỡ ông. Hoàng thượng lạnh lùng nói: “Quý đại nhân bệnh nặng còn lâm triều, thực khiến người ta cảm động. Người đâu, tiễn Quý đại nhân hồi phủ.”

Quý Thiên Sách mới ra tới cửa, giọng nói trẻ tuổi đối lập rõ ràng với mấy người trước vang lên: “Hoàng thượng nói chí phải, triều ta là nước cường đại, cần gì sợ một phiên bang nho nhỏ. Chúng ta đã gả công

chúa qua rồi, sao còn phải tặng thêm lễ? Thường đại nhân muốn phản sao?”

Chúng đại thần đều quay sang nhìn người nọ. Quả nhiên dám nói ra lời này chỉ có Quý Phỉ Nhiên.

Hoàng thượng ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn y. Quý Thiên Sách đứng cửa quay đầu nhìn Quý Phỉ Nhiên, đùng ngay mắt Thường Cập, ho thêm mấy tiếng, rồi đi cùng mấy người hầu.

Lăng Bình Chủ cười lạnh, nói: “Quý đại nhân đừng quá đề cao bản thân, hoàng thượng hỏi ý kiến người sao.” Thường Cập hắng giọng. Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Hoàng thượng đang hỏi chư vị ái khanh. Nếu Lăng đại nhân có thể lên tiếng, tại hạ cũng có thể lên tiếng.” Lăng Bình Chủ híp mắt, quay đầu đi không thèm nhắc lại.

Du Tín đứng ra, nói: “Hoàng thượng, vi thần cũng nghĩ ý kiến của Trung Đường đại nhân không phải không có lý.”

Trong triều im lặng. Ánh mắt Lăng Bình Chủ hiện nét kinh ngạc không giấu nổi, chỉ chốc lát đã mỉm cười, nhìn sang Quý Phỉ Nhiên. Thường Cập liếc Du Tín, trầm tư hồi lâu. Quý Phỉ Nhiên bỗng quay đầu nhìn hẳn, mi tâm khẽ động, không lên tiếng. Về mặt hoàng thượng cũng không quá mức biến đổi: “Du đại nhân cứ nói.”

Du Tín nói: “Mục Lan công chúa gả qua chưa lâu, ban thưởng thêm phiên bang sẽ thúc đẩy giao hảo hai bên, về tư cũng coi như an ủi công chúa.”

Quý Phỉ Nhiên lạnh nhạt nói: “Ban cho công chúa và ban cho phiên bang là hai chuyện khác nhau.” Du Tín chần chờ, rồi mỉm cười: “Công chúa gả cho Mông Cổ vương. Sau này là người nhà, vì sao Quý đại nhân cho là hai chuyện?” Quý Phỉ Nhiên cũng cười theo: “Du đại nhân sao biết chỉ có một mình công chúa hòa thân với phiên bang.”

Đáy mắt Du Tín ánh lên nét kinh ngạc, bàn tay giấu trong quan phục nắm chặt thành quyền.

Về mặt Lăng Bình Chủ giễu cợt: “Quý đại nhân, ngài đang ám chỉ ai vậy.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Ta chỉ tùy tiện nói thôi, Lăng đại nhân không cần khẩn trương.” Du Tín giành lời: “Quý đại nhân, ta nghĩ việc này nên để hoàng thượng định đoạt thôi.”

“Hoàng kim ngàn lượng, bạc vạn lượng, trân châu mã não tơ lụa ngọc bạch mười rương, tương lai cũng sẽ đưa đi.” Sắc mặt hoàng thượng có chút trắng, xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Du Tín, người tới ngự thư phòng, trẫm muốn nói chuyện với người. Bãi triều!”

Chúng đại thần lui ra, Du Tín thừa dịp cửa đại điện hỗn loạn cản Quý Phỉ Nhiên lại.

Quý Phỉ Nhiên mới cởi cổ áo triều phục, nhìn thấy Du Tín thì chỉnh lại vạt áo, mỉm cười nói: “Du đại nhân, không phải hoàng thượng muốn nói chuyện với ngài sao, sao lại tới tìm ta.” Du Tín ngập ngừng, nói:

“Người chờ ta chút đi, ta gặp hoàng thượng xong sẽ tới.” Quý Phỉ Nhiên khoanh tay tựa cửa: “Trời đen lắm, mưa xuống sẽ không về được.”

Du Tín nói: “Phỉ Nhiên, người giận à?”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Phục vụ triều đình, ai có thực lực sẽ được ngồi ca. Quý Phỉ Nhiên không phải người hẹp hòi, Du đại nhân xin chờ tính toán.” Du Tín nói: “Kì thực ta giúp Thường Cập là vì—”

Quý Phỉ Nhiên ngắt lời hắn: “Du đại nhân, gần đây ngài nói chuyện nhỏ nhẹ giống như nửa đêm đi cầu độc mộc vậy.”

Du Tín chăm chú nhìn y hồi lâu, cuối cùng chỉ đành cười gượng.

9. Chương 9: Trung Thu

Gặp hoàng thượng xong, Du Tín trở lại phủ học sĩ, quản gia nói có khách tới thăm, đi vào nhìn, là Lăng Bình Chủ. Thấy Du Tín, Lăng Bình Chủ chấp tay, cười tới da đầu tê dại: “Du đại nhân, hân hạnh.” Du Tín mỉm cười, chỉ vào trong phòng: “Lăng đại nhân, mời vào.” Lăng Bình Chủ phát tay, nói: “Hạ quan chỉ tới chuyển một câu.”

Du Tín gật đầu, đã hiểu. Lăng Bình Chủ nói: “Trung Đường đại nhân nói, nếu tất cả đã cùng ngồi trên một yên ngựa, thì không cần đề phòng nữa.” Du Tín mỉm cười, vẫn không nói gì. Lăng Bình Chủ suy tư hồi lâu, nói: “Đầu tháng chín là đại thọ sáu mươi tuổi của Thường đại nhân.” Du Tín nói: “Tử Vọng sẽ phải người đưa lễ mọn tới.”

“Quả nhiên Thường đại nhân nói đúng, Du đại nhân sẽ không đi. Dù sao triều đình lắm người nhiều miệng, dễ sinh lời đồn, Thường đại nhân có thể hiểu.” Lăng Bình Chủ tiến tới gần, thấp giọng nói bên tai Du Tín: “Du đại nhân quả là người sáng suốt, không chọn nhầm người.” Du Tín cười nói: “Đa tạ Lăng đại nhân tán thưởng.” Lăng Bình Chủ nhìn thoáng qua Du Tín, cười rất có thâm ý. Du Tín gật đầu, nói: “Tào quản gia, tiễn khách.”

Lăng Bình Chủ rời đi, Du Tín quay lại phòng khách ngồi, trầm tư. Quản gia đi tới nói: “Chủ tử, lão cho rằng trong triều ngoài ngài ra chẳng mấy ai đẹp mắt, không nghĩ Lăng đại nhân cũng vô cùng tuấn tú, lại còn cao ngạo hơn.” Du Tín hình như không nghe, bưng trà lên uống.

Quản gia cười híp mắt, nói: “Có điều đẹp nhất vẫn là vị đến chúc ngài lên chức mà đứng cửa không vào.” Du Tín lúc này mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn ông: “Ông nói Quý Phỉ Nhiên?” Quản gia liên tục gật đầu: “Đúng đúng, là Quý đại nhân.”

Du Tín dùng nắp hắt hắt lá trà trong chén, không tự chủ được mà mỉm cười: “Phỉ Nhiên rất đẹp.”

Quản gia ngẩn ra, liếc nhìn Du Tín, thấy hắn không phát hiện, trực tiếp nhìn chăm chăm. Du Tín chỉ lo xoay xoay chén trà, chẳng để ý tới ánh mắt quản gia. Lâu sau mới đứng dậy, cúi triều phục ra: “Lão Tào, bảo Tiểu Tĩnh chuẩn bị cho ta một bộ y phục sạch sẽ, ta muốn ra ngoài.” Đang nói chợt dừng lại, sững sờ nhìn quản gia đang cười âm âm. *(được rồi, tưởng tượng nụ cười của bạn khi thấy otp của mình...)*

Quản gia hắng giọng, xoay người phân phó nha hoàn, rồi quy củ đứng cạnh Du Tín, chấp tay sau lưng.

Du Tín nghĩ ngợi, thử hỏi dò xét: “Lão Tào, thân thể khó chịu sao?”

Quản gia cười rất có thâm ý: “Chủ tử, Quý đại nhân là quan gì thế?”

Du Tín nói: “Học sĩ nội các.” Muốn hỏi lại thôi.

Quản gia bưng tỉnh đại ngọc: “À, chủ tử muốn đi nội các.”

Du Tín thoáng kinh ngạc, hỏi: “Sao ông biết?”

Quản gia khoát khoát tay: “Không có gì, chủ tử đi mau, đừng để Quý đại nhân đợi lâu.”

Du Tín thoáng thấy thật sợ: “Lão Tào, ta nghĩ ông hiểu lắm rồi...”

Quản gia cười nói: “Hôm nay chủ tử thật khác thường, bắt đầu quan tâm nô tài nghĩ gì rồi.”

Du Tín có chút nóng nảy: “Không phải, ta và Quý đại nhân không...”

Quản gia ngẩng đầu nhìn trời: “Chủ tử nhớ Phỉ Nhiên, chủ tử đỏ mặt.”

Du Tín nghiêm giọng: “Lão Tào!”

Quản gia vắn vắn cổ, chân đạp chân đưa, lặng lẽ chuẩn đi.

Du Tín đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ không kể sao cho hết. Nhận lấy y phục Tiểu Tĩnh đưa cho, thay cũng không thấy yên, do dự một lát, vẫn đi ra ngoài.

Không khí ở Điện Tịch thính rất không thích hợp, như là đầu ai cũng đội mây đen. Chỉ có Quý Phỉ Nhiên rạng rỡ ngồi bên họa án. Du Tín vừa đặt chân vào, một điện tịch xung phong liều chết lao tới trước mặt hắn, nổi giận ùng ùng nói: “Du đại nhân, hạ quan thực sự không thể chịu đựng được Quý Phỉ Nhiên, hạ quan xin sang Hộ bộ!”

Du Tín nhìn Quý Phỉ Nhiên, Quý Phỉ Nhiên cười tủm tỉm huýt sáo với hân, lại tiếp tục lật tới lật lui tấu chương trong tay. Du Tín kéo điển tịch ra cửa, hỏi rõ xem chuyện gì đã xảy ra.

Mấy ngày trước, học sĩ nội các Trần đại nhân phát hiện trong triều có quan lại tham ô, khiến kho tàng trống rỗng, thế là dâng tấu xin hoàng thượng vạch trần. Hoàng thượng chuẩn tấu, Thường Cập đề nghị để Trần đại nhân tới các nơi tiền hình tổng điều tra xem kho nào thiếu hụt, kết quả không kho nào thiếu, xét Trần đại nhân tội vọng ngon mà cách chức làm chủ sự.

Đại thần nội các trong lòng đều biết Thường Cập phái tâm phúc đi giám thị quá trình điều tra. Trần đại nhân tới đâu, tâm phúc luôn tìm cách hoãn lại, không cho tra, đợi đến khi bạc đầy kho mới để Trần đại nhân đối chiếu.

Trần đại nhân bị oan, Quý đại nhân lại nói, rất nên.

Nghe điển tịch kể xong, Du Tín đi vào, trong phòng vẫn mây đen phủ đầy. Quý Phỉ Nhiên hai chân bắt chéo trên ghế, tấu chương trong tay vẫn là quyển vừa này.

Du Tín nói với điển tịch: “Ta sẽ tận lực nói thay cho Trần đại nhân trước mặt hoàng thượng. Người cũng đừng đi, Quý đại nhân ở đây là vì Trần đại nhân không tới được.” Tất cả mọi người liếc Quý Phỉ Nhiên đầy hoài nghi, lại liếc Du Tín, điển tịch hỏi: “Du đại nhân đang nói giúp Quý Phỉ Nhiên?”

“Nói gì thế, ta và Du đại nhân làm gì đã nói với nhau được mấy lời.” Quý Phỉ Nhiên gấp tấu chương lại, đứng dậy đi ra ngoài. Du Tín nghe thế, cau mày, cười cười với điển tịch: “Lưu đại nhân không ở đây sao?” Điển tịch nói: “Lưu đại nhân đang ở chỗ hoàng thượng.” Du Tín gật đầu: “Đa tạ.” Dứt lời cũng rời đi.

Du Tín đi thật nhanh đuổi kịp Quý Phỉ Nhiên, hỏi: “Người Trần đại nhân vạch trần là Lăng Bình Chủ?”

Quý Phỉ Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười: “Du đại nhân thật thông minh. Nếu không có Du đại nhân hỗ trợ, sao Trần đại nhân có thể bị cách chức.”

Du Tín nói: “Lăng Bình Chủ sẽ không tính kế chủ mình.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Vì chủ tử của Lăng Bình Chủ cũng là chủ tử của người.”

Du Tín nói: “Tin tặng lễ cho phiên bang cũng đã truyền đi, người người đều biết đó là ý của Thường đại nhân, hoàng thượng cũng đáp ứng rồi.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Ta đâu có gốc tới mức cả điều này cũng không biết.” Dứt lời lại bước đi, Du Tín đã cản y lại: “Người vẫn đang giận.” Quý Phỉ Nhiên không nói, vẻ mặt cũng không biểu lộ gì.

Du Tín nói: “Thực tế chẳng đưa đi vật quý nào cả.”

Quý Phỉ Nhiên chậm rãi ngược mắt nhìn hần: “Hoàng thượng gọi ngươi là nói chuyện này à?”

Du Tín cười nói: “Không, là tiền trăm hậu tấu thôi.”

Quý Phỉ Nhiên ghen hòng, hoàn toàn không nghĩ tới hần cũng dùng chiêu này.

Du Tín bỗng nắm lấy tay y: “Ta không làm chuyện bất lợi cho ngươi.” Quý Phỉ Nhiên chỉ cảm thấy ngón tay mình thật lạnh, cười thật mệt mỏi: “Du đại nhân thật tốt bụng.” Du Tín nắm lấy vai y, kéo y tới gần. Cảm giác được người trong ngực cứng ngắc, nhẹ nhàng vuốt lưng y: “Phỉ Nhiên, nếu ta nói ta làm thế để bảo vệ ngươi, ngươi có tin không?”

Sắc mặt Quý Phỉ Nhiên ngày càng tái nhợt, rốt cuộc cười cũng không cười được.

Hình như Du Tín cũng nhìn ra gì đó, đang muốn nói chuyện, Quý Phỉ Nhiên đã mỉm cười nói: “Hoàng quyền là cái hang để bắn bao nhiêu, đi thẳng vào không chết đuối bên trong thì cũng đen bản mà bò ra. Du đại nhân làm bù nhìn cứu hỏa một mình chán rồi thì muốn vấy lên cả Phỉ Nhiên sao?”

Du Tín thở dài: “Không phải đã giải thích rồi sao.”

Quý Phỉ Nhiên dứt khoát lùi lại mấy bước, cách xa hần một chút: “Ta còn có việc, không thể nói nhiều, cáo từ.”

Du Tín cũng không giữ y lại, để mặc y đi, còn mình quay lại Điện Tịch thính lật xem tấu chương, khó khăn lắm mới tập trung phê được vài quyển, đầu óc lại nghĩ nhiều hơn bình thường. Cuối cùng tâm phiền ý loạn, buông tấu chương, phân phó việc cho hạ quan rồi chạy vội về phủ đệ.

Tiết trung thu tới gần, nhiều ngày nay trong triều ai nấy đều mặt mày hồng hào, tinh thần sáng sủa. Quý Phỉ Nhiên liên tục xin nghỉ bệnh mấy ngày, hình như bệnh không nhẹ, người không biết chẳng mấy người, người an ủi cũng chẳng bao nhiêu. Du Tín vẫn mang vẻ mặt mê người tiêu chuẩn, hơn nửa số lần cười và thời gian cười còn hơn cả trước đây, hoàn toàn là vẻ mặt không giết chết người thê không thôi.

Thế là lời đồn trong triều liền sinh ra một phiên bản mới: Lần trước làm trò trước mặt thiên tử, Du Tử Vọng không cho Quý Hiền lối thoát, kéo hoàng thượng về phía mình, tiếp đó thẳng tay cắn đứt quan hệ, đường ai nấy đi. Nhưng Quý Hiền nhớ tình bạn cũ, cầm tay nói muốn làm hòa, Du Tử Vọng quả xứng thành con ba bà già, vô tình cự tuyệt, phát tay bỏ đi. Hiền vì thế mắc bệnh nặng, mãi chưa dậy nổi.

Lúc Quy Hành Khải vội vàng kể chuyện này cho Du Tín, Du Tín đã nghe người khác nói nhiều lắm rồi, vẫn nặn ra ‘nụ cười sát thủ đặc quyền Tử Vọng’: “Nếu việc này là thật, Tử Vọng e là mình đang mơ cũng sẽ cười tỉnh giấc.” Xoay người, dáng cười biến mất trong nháy mắt, rời đi. Quy Hành Khải không hiểu, chỉ thấp giọng nói: “Du đại nhân, mấy lời này rất không dễ nghe, ngài đứng là quá tuyệt.”

Du Tín dở khóc dở cười, chỉ đành gật đầu.

“Cửu vương gia thích Quý đại nhân, chuyện này cả triều đều biết. Nhưng Quý đại nhân biết tâm tư của hần thì lập tức trốn tránh.” Quy Hành Khải cẩn thận chọn lời, “Quý đại nhân nhìn qua như không biết kiểm chế, nhưng rất tốt bụng. Ai... ai... Du đại nhân, ngài không biết chứ, y và Tề đại tướng quân...”

Du Tín ngắt lời: “Tử Vọng có nghe nói về Tề Tộ, nhưng hôm nay thân thể không khỏe, ngày khác nói sau.” Quy Hành Khải kinh ngạc nói: “Cả Du đại nhân cũng bệnh? Ta tưởng có mỗi Quý đại nhân.”

Du Tín cười tới không có độ ấm nào: “Thân thể Quý đại nhân xấu đi thật đúng lúc.”

Quy Hành Khải than thở: “Đâu thể trách y, sau khi Tề đại tướng quân quyên sinh, Quý đại nhân ngày ngày mượn rượu tiêu sầu, mưa to còn tửu Huyễn Vũ môn, y phục chưa khô đã uống, cả người sinh bệnh. Mấy hôm trước ta gặp y còn thấy sắc mặt y trắng hơn giấy, đúng là sợ chết người.”

Hai mắt Du Tín mở lớn: “Người nói gì? Y... bệnh thật à?”

Quy Hành Khải nói: “Chẳng lẽ là giả? Quý lão phu nhân nói y bệnh cũ tái phát, lại còn chạy đi uống rượu. Mấy hôm nay đang đổi mùa, đêm hôm khuya khoắt, nhiễm lạnh, trúng phong hàn, còn bị phong thấp, không nằm trên giường mới có chuyện.”

Sau đó còn nói gì nữa, Du Tín không nhớ rõ. Tính thời gian, hôm sau là tiết Trung thu, chạy về nhà, thay y phục, mang theo bánh trung thu, đi vội tới phủ thượng thư.

Lúc đến thì sắc trời đã tối. Đại học sĩ tới nhà thăm hỏi, Quý lão phu phụ thụ sủng nhược kinh. Khách sáo vài câu, Du Tín y theo lời họ, tới hậu viện tìm Quý Phỉ Nhiên.

Rượu mới ủ, cúc tỏa hương. Trăng tròn buốt giá, tiểu viện lạnh lạnh. Trên bàn đá có một đĩa cá sạo, một đĩa cua, một đĩa bánh trung thu, một vỏ hoàng tửu. Quý Phỉ Nhiên ngồi yên một chỗ, áo choàng không thắt lưng, lê lê đôi giày, bên trái trống không.

Du Tín đi tới, chấp tay nói: “Quý đại nhân.”

Quý Phỉ Nhiên giật mình, quay đầu lại cười nói: “Du đại nhân, mời ngồi.” Dứt lời chỉ vào chỗ trống bên trái, gương mặt đúng là tái nhợt không chút máu, tinh thần lại không tồi. Du Tín sửa lại góc áo, rất có cấp bậc lễ nghĩa ngồi xuống: “Mấy ngày trước nghe nói Quý đại nhân không khỏe, nhưng triều vụ nặng nề chưa thể tới thăm, giờ mới tới được, mong đại nhân thông cảm.”

Quý Phỉ Nhiên uống rượu, chén vẫn không buông, mỉm cười: “Không phải ta đã tốt rồi sao.” Du Tín nói: “Phẩm hoa ngắm trăng, nâng cốc ăn cua, Quý đại nhân trông tốt thật.” Quý Phỉ Nhiên nhắc nhắc y phục như muốn rơi ra, gỡ gạch cua cho Du Tín: “Mùi vị không tệ, lòng nhiều vị ngọt, ăn thử không?”

Du Tín mỉm cười xua tay.

Quý Phỉ Nhiên nhún vai, bỏ gạch cua vào miệng. Nhai một lúc, lại uống rượu, tư thế càng ngày càng tùy ý. Du Tín liếc nhìn đĩa cá. Quý Phỉ Nhiên cũng nhìn thấy, vừa rót rượu vừa cười nói: “Nhân sinh đắc ý người, cần gì cười ngựa mấy ngàn dặm vì danh tước? Không bằng từ quan trở về.”

Du Tín vẫn nhìn y, không nhúc nhích, đôi mắt vừa đen vừa sáng: “Chỉ nhớ người, không nhớ nhà.”

Rượu chảy từ miệng bình ra bàn. Quý Phỉ Nhiên để vò rượu sang bên, thờ ơ uống một ngụm, cổ họng có vẻ bị nghẹn rượu. Đứng hắng mấy cái, lại nói: “Tử, không, Du đại nhân đúng là người trọng tình, Phỉ Nhiên bái phục.” Du Tín nói: “Quý đại nhân, tránh được mùng một, không thoát được hôm rằm.”

Quý Phỉ Nhiên tiếp lời. “Du đại nhân nói rất phải. Phục sự triều đình, nói một nghìn, nói một vạn, vẫn phải quỳ trước. Ta đây nghỉ nhiều ngày lắm rồi.” Đúng là ông nói gà bà nói vịt.

Du Tín dời ghế lên trước, để ngồi gần y hơn: “Hình như chuyện tại hạ và Quý đại nhân nói không giống nhau.”

Quý Phỉ Nhiên bỗng thấy hoảng hốt, khớp xương đau nhức. Có lẽ phong thấp lại nặng thêm rồi. Du Tín thấy sắc mặt y xấu đi, cho là y muốn rời đi, lập tức cầm lấy tay y, nhẹ giọng nói: “Phỉ Nhiên, người biết ta không phải nói việc đó.”

Tim Quý Phỉ Nhiên đập càng lúc càng nhanh, trán rịn mồ hôi, cảm thấy rất phiền lòng, giọng nói cũng trở nên băng lãnh: “Vậy người muốn gì?” Du Tín sững sốt, thu lại tay, trầm giọng: “Thất lễ, đã đắc tội.” Quý Phỉ Nhiên cười lạnh nói: “Nếu Du đại nhân muốn hạ quan bồi ngũ, hạ quan nhất định không chối từ.”

Du Tín bỗng ngẩng đầu nhìn y, buồn bực nói: “Đừng nói lời như thế.”

Quý Phỉ Nhiên bình thần uống rượu, mắt lạnh như băng, không nhìn Du Tín: “Muốn thì cứ nói thẳng, ta không ngại.” Dứt lời nhìn Du Tín, trong mắt phủ tầng men say: “Nhâm quân thái hiệt (mặc người đùa cợt).” Vừa dứt lời, cổ tay bị nắm lấy, chén rượu rơi keng trên mặt đất, nát ra, bắn đi tung tóe. Thân thể đã bị người lôi dậy, kéo vào trong phòng.

Còn chưa kịp lên tiếng đã thấy cửa phòng đóng lại. Trong phòng tối đen, ánh trăng rót vào từ khe cửa, chiếu một vệt sáng lên mặt Du Tín, thoáng thấy đôi mắt sáng như sao.

Giọng của Du Tín bị đè nén tới rất thấp: “Người đừng mong dùng cách đối phó Phong Nghiêu để đối phó ta.” Quý Phỉ Nhiên phát hiện có điều gì không ổn, còn chưa đáp lời, Du Tín đã híp mắt nói: “Mặc ta đùa cợt? Lời là do người nói, đừng có hối hận.” Hoàn toàn lơ đi phản kháng của Quý Phỉ Nhiên, kéo y vào trong ngực, đôi môi nặng nề dán lên môi y.

Vừa hôn vừa đè Quý Phỉ Nhiên lên giường, kéo màn, mình cũng đè lên.

Trong lòng rất hiểu làm việc này phải ôn nhu, nhưng dù sao Du Tín cũng mới lần đầu, đến lúc máu chót

không thể nào ôn nhu được. Quá kích động, suýt thì không kiềm chế được, khiến hấn vô cùng buồn bực. Buồn bực hơn cả là bệnh Quý Phỉ Nhiên lại nặng thêm. Buồn bực nhất, thì là từ đó, Quý Phỉ Nhiên không thềm nói lời nào với hấn.

Nhưng Du Tín thật không hiểu nổi, Quý Phỉ Nhiên vẫn mang danh ‘nằm dưới’ phóng đảng không kiềm chế nổi, gặp việc này đáng ra phải như cá gặp nước chứ? Sao đêm nay lại khấn trương tới toàn thân phát run, đến thời khắc mấu chốt còn sợ sệt hơn cả hoàng hoa khuê nữ?

Xoa xoa cái lưng bị cào khắp cả, Du Tín mãi vẫn không hiểu nổi ảo diệu trong đó.

Sáng sớm tiết Trung thu, Du đại học sĩ bị đuổi ra khỏi nhà.

Du Tín vẫn mặc tiết phục (*áo ngủ*), vài nha hoàn đi qua đỏ mặt xấu hổ chạy đi. Du Tín gõ cửa, bên trong yên lặng. Cúi đầu nhìn vết ướm khô cằn trên người mình, Du Tín kéo kéo y phục: “Phỉ Nhiên, mở cửa đi, ta còn chưa mặc y phục.” Quý Phỉ Nhiên mặt không đổi sắc xoay người, thoải mái duỗi thân, ngủ tiếp.

Không lâu sau, cửa phòng bị người đập ra. Quý Phỉ Nhiên không quay đầu lại: “Du đại nhân thật biết lễ, không mời mà tới.” Giọng nói ngoài cửa rất lạnh lùng: “Ta đúng là không mời mà tới, nhưng ta không họ Du.” Quý Phỉ Nhiên ngậy ra, còn chưa kịp nói người nọ đã thêm một câu: “Đứng lên, ta... ta quát chết nghiệp chướng nhà ngươi!”

Quý Phỉ Nhiên nuốt nước bọt, chà chà lòng bàn tay ướm đẫm lên đệm, chậm rãi ngồi dậy, chột dạ liếc mắt nhìn ra, quả nhiên là Quý Thiên Sách. Trong tay còn cầm chổi lông gà, mặt đầy hung quang.

Người đứng thẳng đằng sau Quý Thiên Sách, là tên Du Tử Vọng trời đánh.

Quý Phỉ Nhiên nhất thời hiểu ra, lập tức lấy chăn che lại giường sau chuyện phòng the, kéo lại xiêm y nửa mở cửa mình, hắng giọng: “Du đại nhân, hôm nay nhà ta sát khí rất nặng, không nên ở lâu.”

Du Tín nhìn thoáng qua, thấy Quý Phỉ Nhiên nửa che nửa hở, có chút lúng túng quay đầu đi.

Quý Thiên Sách đi tới kéo tai Quý Phỉ Nhiên, lấy chổi lông gà gõ đầu y: “Tiểu tử ngươi dạng gì ta còn chưa thấy qua? Che gì mà che? Hôm nay không nói rõ chuyện này, đừng hòng ta cho ngươi vào triều!”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Vậy phiền ngài giúp hài nhi xin nghỉ, cảm ơn cha.”

Quý Thiên Sách rôt cuộc bạo phát. “Mau xin lỗi Du đại nhân! Chốc nữa ta trị ngươi!”

Lời này vừa nói ra, Du Tín và Quý Phỉ Nhiên đồng thời ngậy người. Quý Phỉ Nhiên nói: “Vì sao con phải xin lỗi.” Quý Thiên Sách cầm chổi lông gà đánh y: “Cái tên nghiệp chướng không biết kiềm chế!” Quý Phỉ Nhiên ủy khuất nói: “Cha, hấn cương bức hài nhi.” Vừa nói vừa kéo chăn lau mặt, đúng chuẩn đáng về

tiểu tức phụ.

Du Tín trợn mắt há mồm, Quý Thiên Sách nhìn mãi thành quen: “Người mà cũng có người cường bức sao, trừ phi mặt trời gặp đằng đông, núi sông chảy ngược! Xin lỗi Du đại nhân mau, bằng không hôm nay ta đánh chết tên tiểu sát tài du thủ du thực nhà người!”

Du Tín có chút mất tự nhiên, nói: “Quý đại nhân, một cây làm chẳng nên non. Nếu thật muốn trách tội, Tử Vọng cũng nên gánh chịu một phần trách nhiệm.” Quý Thiên Sách câm nín không nói được gì. Quý Phỉ Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười. Du Tín quay sang y, mỉm cười: “Tại hạ muốn nói chuyện với lệnh lang, mong Quý đại nhân cho một cơ hội.”

Quý Thiên Sách vừa bước đi, Quý Phỉ Nhiên đã nằm xuống chợp mắt.

Du Tín ngồi lại bên giường, thực ra còn lúng túng gấp mười lần. Quý Phỉ Nhiên quay mặt vào tường, không rõ vẽ mặt. Du Tín gọi tên y, y không để ý. Nằm bên cạnh y, lại không dám dùng sức, tay lục lọi trong chăn, tìm được tay Quý Phỉ Nhiên thì khẽ nắm lấy: “Phỉ Nhiên, còn đau không?”

Mặt Quý Phỉ Nhiên khi đỏ khi trắng, đương nhiên, Du Tín không thấy.

Người khác sau một đêm chăm sóc thì đều như keo như sơn dính lấy nhau, Quý Phỉ Nhiên cười vào, mặt dài ra như người khác nợ y mấy ngàn lượng vậy. Tới lúc lâm triều rồi mà gọi mãi vẫn không thấy y phản ứng, Du Tín chỉ đành bỏ cuộc. Vươn người hôn y một cái, đắp chăn lại cho y, nói: “Ta xin nghỉ cho người, người nghỉ ngơi cho tốt, hạ triều ta quay lại.”

Quý Phỉ Nhiên hừ ra hai chữ, hình như là ‘Không cần’. Du Tín làm như không nghe, bước ra cửa phòng.

Chờ hẩn đi xa rồi, Quý Phỉ Nhiên mới từ từ ngồi dậy, vươn tay ấn phía sau, kêu thảm một tiếng. Vén chăn nhìn lên, mặt đỏ bừng như bát máu heo. Cẩn thận gờ chân xuống giường, đau tới nhe răng trợn mắt. Cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc, nằm lên giường giả làm thi thể, giả vờ ngủ.

Hoàng hôn buông xuống Quý Phỉ Nhiên mới tỉnh lại, gọi nha hoàn, bảo nàng thay giường, tiện thể hỏi thăm hạ triều thì phụ thân ở đâu, Quý đại nhân ở chỗ nào, Du đại nhân đi đâu rồi. Hỏi nha hoàn, nha hoàn đương nhiên không biết, thế là Du Tín lập tức thành con vẹt chết bầm.

Tối đó, Quý Thiên Sách trở về kèm theo một tin tức truyền cho từ trên xuống dưới phủ thượng thư: Hoàng thượng tứ hôn cho Du Tín, đối tượng là Tương công chúa.

Quý Phỉ Nhiên đang làm ỏ trong sân ăn uống, nghe tin này xong cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, mưa đá rơi xuống đầu. Đại não chết lặng trong chốc lát, gấp nhiều thức ăn hơn, tống hết vào trong miệng, chẳng biết vị gì. Cuối cùng ăn không vô, buông bát đĩa, một mình quay lại phòng vui đầu gối. Sau đó mơ hồ nghe được có người nói Du đại nhân tới, Quý Phỉ Nhiên phát tay, ngủ tiếp.

Mấy ngày sau, Qus Phỉ Nhiên vẫn lấy lí do bệnh cũ tái phát xin nghỉ. Du Tín mỗi ngày đều tới thăm, đuổi thẳng.

Quý Thiên Sách thương thảo Quý phu nhân chuyện con mình, Quý phu nhân vỗ hai bàn tay, than: “Con ta được cứu rồi!” Quý Thiên Sách hỏi tại sao. Quý phu nhân ngần lẩn vẩn lần cảm khái: “Mặc dù bất công với Tề đại tướng quân, nhưng hạnh phúc của con là quan trọng nhất. Du đại nhân là người tốt, có hấn rồi, Phỉ Nhiên nhà ta không sợ bị người bắt nạt!”

Quý Thiên Sách cười nhạo nói: “Trong triều có người dám chọc nó sao.” Quý phu nhân kiêu ngạo nói: “Cũng đúng, con chúng ta lợi hại mà, ai dám bắt nạt nó.” Quý Thiên Sách run giọng nói: “Quên đi, nó... nó giống bà điểm này nên mới bị người ghê!”

Mấy ngày sau, Quý Phỉ Nhiên mới thực sự hiểu được cái gì là chim trong lồng, cá trong chậu.

Tránh được khoảng mười ngày, cuối cùng bị Du Tín tóm ở kỹ viện.

Đúng lúc Quý Phỉ Nhiên đang vô cùng vui vẻ trêu ghẹo một tiểu quan, phía sau vang lên tiếng ai khẽ gọi “Phỉ Nhiên.” Quý Phỉ Nhiên sợ run cả người, phát hiện người chung quanh đều nhìn hai người họ, lập tức quẩn rũ nhìn khắp nơi, nhìn tới nỗi người khác không dám liếc nữa, mới quay đầu lại lắc lắc quạt: “Về mặt Du đại nhân không tệ, gần đây rất tốt sao?”

Du Tín nghiêm túc nhìn y: “Không tốt lắm.”

Quý Phỉ Nhiên sửa lại y phục, vắt chân chữ ngũ. Du Tín cũng ngồi xuống, đoan chính ưu nhã. Quý Phỉ Nhiên gập cây quạt lại, chống cằm: “Gần đây Du đại nhân là hoa đào gặp xuân tháng ba, hấn nên hài lòng mới đúng.” Du Tín nói: “Tử Vọng ngu muội.”

Quý Phỉ Nhiên tránh mắt hấn, nhìn ra cửa sổ: “Sự nghiệp thành công, kiêu thê vào cửa, nhân sinh cũng chỉ theo đuổi mấy thứ này thôi.”

Du Tín cười nói: “Người không phải vẫn nói, người sống tự tại mới hơn sao.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Lúc người sinh ra, người khóc, người xinh quanh cười; lúc người chết đi, người cười, người xinh quanh khóc. Sinh ra mà khóc là vì cô đơn, mất đi thì cười vì không cô đơn nữa, nhân sinh nếu gặp tri kỉ, hư danh lập tức ném ra sau đầu. Phỉ Nhiên nghĩ thế đó, khác với Du đại nhân.”

Du Tín nói: “Làm sao người biết chúng ta khác nhau?”

Quý Phỉ Nhiên như rơi xuống nước đá, chỉ thấy tên kia mỉm cười. Lúc sau mới hỏi: “Gần đây tâm tình Du đại nhân rất tốt?” Du Tín nói: “Rất tốt.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Du đại nhân nói chuyện thật có ý. Nay ba mai bốn.” Du Tín nói: “Một câu giống nhau hỏi hai lần, không phải là muốn Tử Vọng trả lời khác nhau sao.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Du đại nhân ăn cũng nhiều mà mãi không lớn.” Du Tín nói: “Phỉ Nhiên.” Quý Phỉ Nhiên lấy lại tinh thần nhìn hấn. Du Tín đã lại gần hơn, cười nói: “Hôn ước hủy bỏ.” Quý Phỉ Nhiên nắm chặt chuôi quạt, tâm tình như đường trắng trộn khổ qua, thanh âm giảm đi mấy điệu: “Vây thì tiếc quá, chẳng qua không liên quan tới ta.”

Ý cười trên mặt Du Tín càng rõ: “Hoàng thượng trừ ta bỗng lộc bốn tháng, người nói tâm tình ta có tốt được không.”

10. Chương 10: Ly Kinh

Thu năm đó, lưu vực Hoàng Hà xảy ra đại hồng thủy, thiệt hại không ít mạng người. Lưu thôn (thôn họ Lưu) cạnh kinh đô hồng thủy tràn về, bách tính đều chạy trốn lên núi.

Lúc trước hoàng đế từng phái Công bộ thượng thư Tự đại nhân đến trị thủy ở nơi xảy ra hồng thủy, Tự đại nhân tiếp tục dùng biện pháp trị thủy truyền thống, tức nước tới đất chặn, xây đắp bê bờ, bịt hết lỗ thủng. Ngày đó hồng thủy vọt tới, vượt lên trên cả tầng đất, dần dần hồng thủy tích tiểu thành đại đánh sập đê đất, hao tài tổn của, đúng vô tích sự. Hoàng đế nhận ra việc này không thể làm qua loa được, khi lâm triều lập tức thương thảo với văn võ bá quan.

Quý Phỉ Nhiên nhỏ giọng nói với đại thần đứng cạnh: “Tự đại nhân chơi vui thật, tự dựng đắp đồng tượng đất làm gì.” Người bên cạnh đang muốn thì thào trả lời, thoáng nhìn hoàng đế, vội vàng cúi đầu thật sâu. Quý Phỉ Nhiên còn dùng khuỷu tay đụng đụng: “Đừng xấu hổ mà.”

Hoàng thượng hắng giọng: “Quý đại nhân, không bằng lớn tiếng để mọi người cùng nghe.”

Quý Thiên Sách ngẩng đầu định nói, lập tức ngậm miệng, quay sang nhìn con trai mình. Quý Phỉ Nhiên chớp mắt nhìn ông, lại nhìn hoàng thượng, dùng khẩu hình nói: “Cha, hoàng thượng gọi người kia.”

Hoàng thượng gõ gõ long ý: “Quý Phỉ Nhiên, trầm gọi người đấy.”

Chúng đại thần đều cúi đầu nhin cười. Quý Phỉ Nhiên chợt gật đầu: “Hoàng thượng, ngài gọi thần?” Hoàng thượng vô cùng thức giận, thiếu chút nữa phun ra hai chữ ‘thúi lắm’, nhin lúc lâu mới nói: “Đúng vậy.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Ý của vi thần là, Tự đại nhân làm như thế, chỉ là thấy lợi trước mắt, đốt rừng mà săn, nhất định không ngăn nổi hồng thủy.” Du Tín đứng hàng đầu quay phắt đầu lại, nhìn Quý Phỉ Nhiên đầy nghi ngờ. Hoàng thượng nói: “Sao? Ái khanh có sách lược vẹn toàn?”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Tìm cây chặt cây giải quyết tận gốc.”

Lăng Bình Chủ đứng cùng hàng Quý Phỉ Nhiên, hừ nhẹ một câu: “Nói miệng vô căn cứ.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Lăng ái khanh nói không sai, Quý đại nhân nên đưa ra phương án cụ thể.” Về mặt Lăng Bình Chủ thoáng nét kinh ngạc, có điều dần cúi mặt xuống. Lòng mảy Du Tín càng nhẫn nại, nhìn chăm chăm

Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên mỉm cười nói: “Trong triều có mấy vị đại nhân tinh thông Thủy Kinh Chú. Hoàng thượng đừng ngại mà an bài họ đi tới đầu nguồn lũ lụt tiến hành trị thủy.” Sắc mặt Du Tín càng ngày càng khó coi. Hoàng thượng cau mày, nói: “Ái khanh đang tự đề cử mình* sao?”

*Thủy Kinh Chú: hay còn gọi là Thủy Kinh Chú Sớ, là một bộ sách viết về hệ thống sông ngòi thời Cổ đại của Trung Quốc.

*Nguyên gốc: Mao Toại tự tiến: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Không ạ. Vi thần chỉ hiểu sơ sơ Thủy Kinh Chú thôi.” Hoàng thượng nói: “Được rồi, khanh nói đi, còn có ai không?” Quý Phỉ Nhiên nhìn thoáng qua Quy Hành Khải: “Quý đại nhân dù ở Lễ bộ, song từng nghiên cứu qua phương diện tri thức này, thần nghĩ nhất định thích hợp.” Quy Hành Khải run rẩy nhìn y, thở dài.

Hoàng thượng chậm rãi gật đầu: “Ừ, còn ai nữa không?”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Nếu vi thần nhớ không lầm, Công bộ Tả thị lang Vương đại nhân lúc trúng cử, trong văn từng trích dẫn nhiều câu trong Thủy Kinh Chú.” Hoàng thượng nghi hoặc hỏi: “Có chuyện này sao?”

Wương đại nhân oán hận trừng mắt nhìn Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Còn có một người...” Lời còn chưa dứt, vị Thường Trung Đường mà thánh thượng không nói thì lời ngàn vàng khó tuôn lại lên tiếng: “Khôn sai, còn có Du đại nhân. Đừng nói là đọc kỹ, bảo hẩn chép nguyên Thủy Kinh Chú cũng không vấn đề.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Không sai, vi thần muốn nói tới Du đại nhân.”

Trong dự đoán. Du Tín dứt khoát rời mắt khỏi Quý Phỉ Nhiên, cả người tỏa ra luồng khí sầm uệ.

Hoàng thượng chần chờ nói: “Cái này...” Thường Cập nói: “Tài năng và học thức của Du đại nhân đều khiến kẻ khác bội phục, kinh sử tử tập tứ thư ngũ kinh đều đọc lâu lâu. Quyết tâm khi chưa kiến công lập nghiệp thì chưa thành thân càng khiến người ta bội phục, đúng là vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân.”*

*Có nghĩa là: Đạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng. Trường hợp này có thể hiểu gần giống câu ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’.

Hoàng thượng thoáng nhìn Du Tín, mặt có chút giận, rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Nói không sai.”

Du Tín lạnh nhạt nói: “Nếu có mỹ sắc mê hoặc, Tử Vọng e không thể toàn tâm toàn ý vì quốc sự. Lời của Thường đại nhân thật ra đang cất nhắc Tử Vọng.” Nói xong tỏ vẻ lơ đãng liếc qua Quý Phỉ Nhiên, thấy người nọ cười dương dương tự đắc, chỉ có thể khẽ thở dài, ta nhẫn. Thường Cập nói: “Lời Du đại học sĩ quả thật khiến người tỉnh ngộ.”

“Hoàng thượng, vi thần còn có một đề nghị.” Quý Phỉ Nhiên nói, “Tốt nhân nên cử thêm một võ tướng đi cùng, phải tương đối có quyền uy, càng khiến bách tính phục tùng.” Hoàng thượng cười đầy thâm ý: “Người muốn để Phong Nghiêu đi luôn hả.” Lần này Phong Nghiêu cũng quay đầu tức giận trừng Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên: “Vi thần chỉ đang tùy việc mà xét.”

Du Tín tiến lên một bước, khom người nói: “Hạ quan chỉ biết chút thuật chống lũ, không biết trị thủy. Xin hoàng thượng nghĩ lại.” Hoàng thượng cười nói: “Du đại nhân vẫn thật khiêm tốn, chắc rất có tinh thần.” Du Tín nghẹn lời, đành lui về.

“Quý ái khanh tuy có tư tâm, nhưng nói rất có lí.” Hoàng thượng vỗ bàn, nói: “Được, cứ định thế đi. Trước tiên phái mấy người tới Lưu thôn trấn an thôn dân, rồi đi Lạc Dương tìm cách trị thủy. Có điều... Du Tín, Phong Nghiêu, Quy Hành Khải, Vương Nhạn, nhân số nhiều quá, còn đều là trọng thần, vẫn nên ở lại một người.”

Hai mắt Quy Hành Khải lấp la lấp lánh, mắt Vương Nhạn ánh lên nét rạng đông, Du Tín không có phản ứng gì quá mức, Phong Nghiêu chỉ thở dài, Quý Phỉ Nhiên chấp tay chữ thập khẩn cầu trời cao... không phải, hoàng thượng đuổi Du Tín và Phong Nghiêu đi.

“Vương Nhạn, người ở lại Trường An.” Hoàng thượng một lời định giang sơn. Vương Nhạn thiếu chút nữa quỳ xuống tạ ơn. Quy Hành Khải và Phong Nghiêu đồng loạt thở dài. Hai mắt Quý Phỉ Nhiên cong lên. Du Tín vẫn bình thản nhìn y.

Hoàng thượng nghĩ một lát: “Nếu đề nghị này do Quý ái khanh nói ra...” Quý Phỉ Nhiên còn chưa kịp lên tiếng, hoàng thượng đã quả quyết: “Quý ái khanh, khanh cũng đi theo đi!”

Du Tín quay đầu lại cười.

Hàm Quý Phỉ Nhiên phát một tiếng kết, trật khớp.

Thế là, Quý Phỉ Nhiên ù ù cạc cạc bị lôi tới Lưu thôn, còn là lọ dầu cho người ta. Nhờ lời y nói, y chính thức trở thành u nhọt trong mắt ba người kia. Lưu thôn ở vùng kinh kỳ, nói thì không sao, tới nơi mới biết so với kinh đô thì đúng là ghê đỏi với trắng.

Ngoài thôn gỗ mục cây vàng, trong thôn đồng phế thiết hồng. Lại còn vừa bị nước quét qua, xung quanh toàn mùi hôi. Quý Phỉ Nhiên đứng ngoài cửa thôn, học theo giọng điệu Quý Thiên Sách: “Những kẻ nết muông ruot chó, nhưng nhúc đầy triều; những phường gổ tở mặt mo, nghênh ngang quyền chính. Vì thế xã tắc đổ nát, sinh dân lầm than.”(1) Nhìn lũ này mà xem, ai, trăm họ lầm than.”

Các tùy tùng không chịu nổi mà che mũi miệng. Quý Phỉ Nhiên dùng chuôi quạt chỉ vào họ: “Chắc chắc chắc, các người ấy, nuông chiều từ bé.” Quý Hành Khải nhỏ giọng hỏi: “Quý đại nhân chịu kích thích gì thế?” Du Tín lấy ngón trỏ áp lên môi, ho nhẹ: “Y không muốn tới, nhưng thánh chỉ khó phạm.” Phong Nghiêu đi tới, nhíu mày: “Tình cảnh ở đây cũng thật thảm.”

Quý Phỉ Nhiên vẫn đang lải nhải, trái sai phải bảo. Du Tín nhin cười lại gần, khẽ đẩy thất lưng y một cái: “Phỉ Nhiên, vào thôn thôi.” Quý Phỉ Nhiên lùi lại một bước, cầm ô nghênh ngang đi vào Lưu thôn.

Trưởng thôn Lưu thôn tên Lưu Nhị Hồ, cũng là một giải nguyên, nhưng vẫn chỉ là một cái bình giấm nghèo kết hủ lậu. Đại ca gã tên Lưu Đại Hồ, là một kẻ giết lợn. Vốn giàu to lại gặp phải lũ, heo chết đuối chết bệnh, Đại Hồ không có việc gì, nhờ cậy Nhị Hồ sống tạm qua ngày.

Người đầu tiên bước vào cửa lớn nhà trưởng thôn là Phong Nghiêu. Đại Hồ hưng phấn kích động, cứ như gặp phải heo sống sờ sờ vậy, suýt nữa phóng đao qua làm thịt hẳn. Phong Nghiêu cũng bị tên vạm vỡ đó dọa tới rút gân, thân thủ của võ tướng thoáng cái chạy đâu hết, đứng tại chỗ mặc gã lôi kéo.

Còn Nhị Hồ tính tình phúc hậu, lập tức lao ra cản lại, quát lớn một tiếng, Đại Hồ xấu hổ lui ra. Nhị Hồ gầy teo, lại cao như cột nhà, mặc áo choàng ngắn màu xanh, râu mép màu đen, dáng vẻ đậm chất thư sinh.

Nhóm Quý Phỉ Nhiên đang chờ ngoài cửa, đều mặc thường phục đi tuần khiến Nhị Hồ nhất thời bối rối, không biết nên hành lễ với ai. Ánh mắt quét từ Quý Phỉ Nhiên sang Du Tín, từ Du Tín sang Quý Hành Khải, ngừng lại chút trên người Quý Hành Khải, lại đảo sang Phong Nghiêu, cuối cùng phát áo, quỳ xuống trước Quý Hành Khải: “Lưu Nhị Hồ tham kiến Du đại nhân.” Toàn bộ tỳ nữ trẻ em nhũ mẫu đồng loạt quỳ xuống.

Quý Hành Khải biến sắc, chỉ sang Du Tín nói: “Vị này mới là Du đại nhân.” Đầu Lưu Nhị Hồ vẫn cúi trên đất, cổ cứng tới không nhấc nổi. Phong Nghiêu chẳng biết đúng sai, mở miệng nói: “Vì sao Lưu trưởng thôn lại nghĩ Quý đại nhân là Du đại nhân?”

Lưu Nhị Hồ run rẩy, Quý Phỉ Nhiên cười nhạt. Lưu Nhị Hồ nói: “Lưu mỗ đáng...” Chữ ‘chết’ còn chưa nói ra, Du Tín đã mỉm cười nói: “Người ta thấy Quý đại nhân có quan uy.” Lưu Nhị Hồ thở phào. Quý Hành Khải còn hơn thế, đặc biệt nhẹ nhõm.

Du Tín lần lượt giới thiệu Phong Nghiêu, Quý Hành Khải, Quý Phỉ Nhiên, Lưu Nhị Hồ cũng nhất nhất quỳ lạy. Đang chuẩn bị hành lễ lần nữa với đại học sĩ, Du Tín cười nói: “Lưu trưởng thôn không cần đa lễ.” Quý Phỉ Nhiên nhìn Du Tín, chép miệng: “Du đại nhân, không được.” Du Tín không trả lời, mỉm cười, đi theo Lưu Nhị Hồ vào phòng khách.

Quý Phỉ Nhiên lấy quạt chỉ chỉ Du Tín, nói với Quý Hành Khải: “Hài tử này thật không lễ phép.” Quý

Hành Khải lén lút nhìn Quý Phỉ Nhiên, dốc hết can đảm ra hỏi: “Du đại nhân nho nhã lễ độ, rất không tệ mà.” Phong Nghiêu chen miệng vào: “Nghe kìa nghe kìa, Quý đại nhân vốn sợ lá rơi vỡ đầu mà cũng nói vậy, có thể thấy Du đại nhân quả thật không tệ.” Quý Phỉ Nhiên chép miệng, không nói gì.

Phong Nghiêu có điều suy nghĩ, nhìn Quý Phỉ Nhiên: “Tiểu Hiền, sao ta cứ có cảm giác người không thích Du đại nhân?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Sao biết?” Phong Nghiêu đáp: “Du đại nhân nói một câu, người đập lại ba câu.” Quý Phỉ Nhiên cười toe toét, vỗ vai hắn: “Vương gia nghĩ nhiều rồi, Phỉ Nhiên và Du đại nhân giao tình rất tốt.” Phong Nghiêu giật mình, muốn nói lại thôi.

Quý Hành Khải nói: “Kỳ thực Du đại nhân rất khiến người ta thích.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Ừ, quả thực khiến người thích. Nhất là gương mặt trái xoan xinh đẹp nhỏ nhắn.” Quý Hành Khải bất giác run rẩy, rụt cổ chạy theo Du Tín.

Đêm tối trời lạnh, ánh sao vỡ vụn. Ngày đêm mùa thu chênh lệch nhiệt độ lớn, buổi tối ra đứng ngoài cửa phòng cũng đủ khiến da đông một tầng. Bốn người ăn xong cơm với cả nhà Lưu Nhị Hồ xong đều tự mình nghỉ tạm một bên. Quý Hành Khải hăng say trò chuyện cùng Lưu Nhị Hồ, Quý Phỉ Nhiên ngồi sưởi ấm bên bếp lửa, Phong Nghiêu bên cạnh giúp y lấy y phục, cực kì giống gà mẹ chăm sóc gà con. Quý Phỉ Nhiên cũng gật đầu cảm ơn.

Du Tín tìm được sách cũ trong nhà trưởng thôn, đặt hết lên đùi, đọc từng trang từng trang một, thi thoảng liếc nhìn Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn Phong Nghiêu, lại cúi đầu tiếp tục đọc. Đấu tranh cả canh giờ, cuối cùng nhin không được đi tới ngồi cạnh Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên xoay người nói: “Quý đại nhân, gọi hộ ta một gia đình.”

Phong Nghiêu hỏi. “Có chuyện gì?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Trời lạnh quá, pha bồn nước nóng tắm cho ấm người.” Phong Nghiêu nói: “Để ta làm được rồi.” Dứt lời rất tự giác đi ra ngoài. Du Tín liếc Phong Nghiêu, ra vẻ không việc gì, nói: “Ta mới hỏi qua Lưu trưởng thôn, mấy trăm năm qua nơi này chưa từng có hồng thủy, cho nên lòng người trong thôn rất sợ hãi.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Rồi cũng có ngày nước rút đi thôi.”

Du Tín nói: “Đó đâu phải là cách, chúng ta không thể ở chỗ này quá lâu, nên sớm tới Lạc Dương.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Trong triều không ít người nói người không nể mặt hoàng thượng, thẳng thừng từ chối tứ hôn với công chúa, thế nên để tránh lời đồn tán ra mới đưa người đi, ngược lại người còn thực sự vui vẻ làm người mù, một lòng đi chống lũ.” Du Tín nói: “Không, ta đoán lão tặc muốn xuất sơn.”

Quý Phỉ Nhiên chà xát lòng bàn tay, ngáp một cái: “Nói bừa. Nếu lão muốn xuất sơn, hoàng thượng lại để người đi?” Du Tín nói: “Lưới câu để giữa lòng sông ắt câu được cả lớn.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người chỉ tự bào chữa thôi.”

Du Tín cười khế, lấy một quả táo ra từ giỏ quả bên cạnh, giơ trước mặt y: “Muốn ăn không, ta gọt cho người.” Quý Phỉ Nhiên lười biếng nói: “Được thôi, gọi nhỏ chút.”

Du Tín cười cười, cẩn thận gọt vỏ táo, vỏ táo gọt ra cực mỏng, từng mảnh xoay tròn trên không, tay nghề cực kì thành thạo. Không lâu sau, thịt quả tròn vo lộ ra. Mũi dao sắc nhọn khước một lỗ lên thịt quả, chất lỏng chảy ra, miếng táo được đặt trên dao, đưa tới bên miệng Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên rụt lại: “Đừng đưa dao về phía ta.” Du Tín lấy miếng táo xuống, đặt bên miệng y. Quý Phỉ Nhiên cúi đầu nhìn tay hắn, da thịt nhẵn nhụi, còn trắng hơn cả miếng táo.

Du Tín nhận ra tầm mắt của y, cười nói: “Rửa tay rồi.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Du đại nhân không phải một cô nương, thật đáng tiếc.” Du Tín ngẩn ra, đang muốn hỏi lại, Quý Phỉ Nhiên đã cắn xuống miếng táo trên tay hắn, cũng ngậm luôn cả ngón tay. Du Tín như bị điện giật, tay rút mạnh, quả táo rơi xuống đất, lăn lộn mấy vòng.

Quý Phỉ Nhiên nhìn hắn kỳ dị: “Làm gì thế?” Du Tín lắc đầu, nhìn qua quả táo, cười nói: “Không có gì, ta gọt cho ngươi quả nữa.” Đúng lúc này, Phong Nghiêu đi tới. “Tiểu Hiền, nước xong rồi.” Quý Phỉ Nhiên nói với Du Tín: “Đa tạ Du đại nhân, ta vẫn nên đi tắm trước thì hơn.” Du Tín gật đầu, về mặt bất định.

Quý Phỉ Nhiên vừa đi, Phong Nghiêu cũng đi ngủ. Du Tín lại cúi đọc sách, tay nắm thành nắm đấm, không nhúc nhích. Khoảng nửa canh giờ sau, phát hiện mình chỉ lật được hai trang, một chữ cũng không vào đầu, dứt khoát gấp sách về phòng đi ngủ. Lúc đi ngang qua cửa phòng Quý Phỉ Nhiên, thấy đèn còn sáng liền tới gõ cửa.

“Nam cứ tới, nữ miễn vào.” Giọng Quý Phỉ Nhiên vang ra. Du Tín đẩy cửa đi vào, đang nghĩ xem nên nói gì với y, ai ngờ lại chôn chân tại cửa. Bên trong phòng khói sương lượn lờ, mờ mờ ảo ảo.

Nửa người Quý Phỉ Nhiên ngậm trong thùng gỗ, tóc tán loạn trong nước, hai tay đặt lên trên cạnh thùng, đầu tựa trên khuỷu tay: “Du đại nhân, có chuyện gì sao?” Nửa canh giờ đấy, vậy mà y còn chưa tắm xong. Du Tín bình tĩnh nói: “Thấy đèn còn sáng mới vào một chút, không có gì. Ta đi trước.” Quý Phỉ Nhiên cười mê người, nói: “Tử Vọng, nghỉ ngơi cho tốt.”

Du Tín mỉm cười đi ra ngoài, đóng cửa lại, ngáy người tại chỗ hồi lâu. Ánh trăng mờ mờ, trời lạnh cảnh lạnh. Mặt Du Tín lại đang nóng cả lên, hít sâu mấy lần, vội vàng chạy về phòng.

Hôm sau, Phong Nghiêu thần thanh khí sảng chào buổi sáng Quý Phỉ Nhiên, Quy Hành Khải cũng ra theo, Quý Phỉ Nhiên nhớ Du Tín ở ngay sát vách Quy Hành Khải, hỏi xem hắn đâu rồi. Quy Hành Khải nói: “Để Du đại nhân nghỉ thêm đi. Tối qua ngài ấy đi tiểu đêm nhiều lần, gà gáy còn nhảy vào thùng nước lạnh tắm, thật không tưởng tượng nổi.”

Quý Phỉ Nhiên thở dài: “Tuổi trẻ mà cũng mất ngủ do giường, chặc chặc.” Phong Nghiêu hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy hắn là do trẻ tuổi mới mất ngủ.” Quy Hành Khải run giọng nói: “Ôi già mất rồi, lời của người trẻ tuổi, ta... ta nghe không hiểu...”

(1): Trích trong ‘Tam Quốc Diễn Nghĩa’ hồi thứ 93, trích lời Khổng Minh – Chú thích của tác giả.

11. Chương 11: Trị Thủy

Nhóm người Quý Phỉ Nhiên định đi ra ngoài trấn an dân tâm, kết quả mới bước chân ra để giày đã ướt sạch, trong nước còn có đầu cải trắng cái củ cải, rễ cây thối, thi thể côn trùng, cũng may không có nhiều đất, vẫn còn dễ coi.

Hàng mi Phong Nghiêu biến thành cữ xuyên, Quý Phỉ Nhiên xắn quần cởi vớ, vắt nước ra. Phong Nghiêu bắt lấy tay y: “Tiểu Hiền, đừng đi ra ngoài, nước này vừa bẩn vừa thối, ta sợ bệnh phong thấp phát tác.” Quý Phỉ Nhiên vẫy tay, rõ muốn ôm việc, nói: “Vương gia thân thể cao quý, nên trở lại nghỉ ngơi, phiền Quý đại nhân đi cùng ta.”

Quý Hành Khải gật đầu nói phải, sửa sang rồi cũng đi theo. Phong Nghiêu kéo lại không được đi theo không xong, đứng tại chỗ giống như Bồ Tát trong miếu. Quý Phỉ Nhiên và Quý Hành Khải đi không được bao lâu, Lưu Đại Hồ vừa đi thịt trâu về, hỏi họ định đi đâu.

Quá nửa người trong thôn đều chưa ra khỏi nhà, chỉ nhìn họ qua song cửa, nhỏ giọng bàn tán. Quý Phỉ Nhiên đang nghĩ nên nói gì, Quý Hành Khải đột nhiên hỏi: “Đại Hồ, mấy ngày nước lũ tràn tới thật khổ nhỉ?” Lưu Đại Hồ xắn quần lên: “Tôi giết lợn, lút quá không có lợn giết, tay thật ngứa ngáy, đúng là nghiệp chướng.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Đại Hồ, giết lợn là truyền đời sao?” Lưu Đại Hồ nói: “Cha mẹ tiểu đệ đều là người đọc sách.” Quý Hành Khải vô cùng tiếc hận. Quý Phỉ Nhiên nói: “Không giết lợn thì không có thịt ăn, phải không?”

Lưu Đại Hồ cười hắc hắc. “Quý đại nhân thật hiểu chuyện. Nhà tôi rất nghèo, hồi nhỏ đi trộm ngô nhà địa chủ, bị tên ranh con phát hiện, thả heo đuổi tôi, tôi chạy thục mạng, rơi xuống sông nhỏ, may mà toàn mạng. Từ đó tôi nghĩ tới heo đã muốn giết, trong thôn cũng không có ai giết lợn, vậy thì tôi cứ làm thôi.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Người khác thì một năm rần cán mười năm sợ giềng. Đại Hồ bị rần cán, không chỉ không sợ giềng, còn lột da rần, róc vẩy rần, ăn thịt rần, nấu canh rần.” Lưu Đại Hồ nói: “Đúng vậy, thế nên mỗi lần địa chủ ác bá tới áp bức, tôi đều kể chuyện này cho mọi người, để bọn họ hô lên với tôi: Địa chủ quan liêu đều là thịt heo — chém!”

Quý Hành Khải giật mình, mồ hôi lạnh ròng ròng: “Địa chủ là địa chủ, quan liêu là quan liêu.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Đại Hồ nói chí phải.”

Lưu Đại Hồ cũng nhận ra mình lỡ miệng, lúng túng nói: “Nhờ phúc đệ đệ mà tôi gặp không ít quan lại, hắc, không có ai làm quan lại giống Quý đại nhân. Quý đại nhân Quý đại nhân không giống địa chủ lưu manh, không tự cao tự đại, đối xử với người ngoài rất tốt.”

Không lâu sau, thôn dân đã nghe ra người nào đang đứng ngoài cửa, thế là đi ra nhiệt tình đón tiếp. Quý Phỉ Nhiên còn chưa nói được mấy câu với người ta, phía sau đã có người lên tiếng: “Phỉ Nhiên.” Quý Phỉ Nhiên bất giác thấy căng thẳng, quay đầu mỉm cười nói: “Gì thế Du đại nhân?”

“Người về đi, ở đây giao cho ta.” Về mặt Du Tín sáng láng thư thái, thần thanh khí sảng, hoàn toàn không giống mất giấc. Ông quần cũng xắn lên, giày cũng cởi ra, áo choàng ngấn màu trắng, chỗ nào cũng bản. Quý Phỉ Nhiên lắc đầu, nói: “Được, ta về.” Quý Hành Khải quay đầu, nhìn thoáng qua Quý Phỉ Nhiên, lần nữa nuốt lời định nói vào bụng.

Du Tín đi tới, chẳng mất bao lâu đã cao giọng nghị sự, hấp dẫn bao nhiêu phụ nữ cô nương. Quý Hành Khải ở cạnh ứng phó, gọi Lưu Đại Hồ một tiếng ‘Lưu đại bá’, lòng không thể nào vui nổi.

Quý Phỉ Nhiên quay lại nhà trưởng thôn, phúi phúi người, nằm lên giường ngủ. Lúc tỉnh lại thì trời đã tối, ra khỏi cửa phòng thì thấy nha hoàn đang dọn dẹp chén đĩa, thấy y liền hỏi y muốn ăn cơm uống rượu gì không.

Quý Phỉ Nhiên muốn rượu, mang vào trong phòng. Uống cạn một chén nhận ra đây cũng không phải rượu mạnh, thế là uống một hơi từng ngụm lớn. Quả nhiên không lâu sau, người đứng sau chuyện này đã tới. Du Tín thay một bộ y phục sạch sẽ, buổi chiều ngủ một giấc, cho nên tinh thần phấn chấn, ngồi xuống nói: “Trong bụng không có gì đã rót nhiều vậy, muốn uống say à?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Rượu không cay, uống chẳng say.”

Du Tín cầm lấy một chén trên bàn: “Ta uống với người.” Quý Phỉ Nhiên rót cho hắn một chén. Du Tín không nhanh không chậm mà uống, không giống như uống rượu mà như đang phẩm rượu. Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Nếu không phải đã nghe Du đại nhân tửu lượng kinh người, ta nhất định nghĩ tửu lượng người chả ra sao.” Uống xong một chén, nói: “Rượu phải nồng mới tốt.”

Du Tín nói: “Tử Vọng cho rằng, rượu đủ hương đủ cồn là được.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Rượu mạnh thơm nhất, hoa độc đẹp nhất. Phải cay tới họng cũng đau thì người mới nhớ kỹ.” Du Tín im lặng chốc lát, nói: “Dù vậy trạng nguyên hồng cũng không tệ, không gắt, lại thơm.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Trạng nguyên hồng mà không gắt? Du đại nhân rộng lượng quá rồi.”

Du Tín chỉ cười không nói. Quý Phỉ Nhiên nói: “Nếu nói tới rượu nồng nhất, hẳn phải là Quân tửu.” Du Tín nói: “Quân tửu? Gia phụ từng phẩm qua, nói nồng tới mức giật mình, chỉ hớp miếng nhỏ cũng sẽ cười mây đạp gió. Sáng sớm uống một ngụm, khi mặt trời xuống núi mùi rượu cũng chưa lui, người bị bệnh tim không thể tiêu hóa.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Quân tửu là tên do hán tử thảo nguyên đặt, tên nghe thê lương cổ kính. Phàm là người coi rượu như mạng đều muốn chôn vò Quân tửu dưới rễ cây, khắc kí hiệu lên cây, đợi mấy chục năm sau mới lấy ra uống, thật có tư vị. Người thích thế không phải là cao tuổi thì cũng là lính.” Du Tín yên lặng nghe y nói, ngón tay dần cuộn lại.

“Nhất là trong quân doanh, rượu mạnh thế luôn được đưa tới từng đội, mỗi người một vò, đựng trong túi rượu, uống tại chỗ tăng hào khí.” Quý Phỉ Nhiên uống một hớp rượu, không thấy vị gì. “Thế nên dù có mạnh bao nhiêu họ cũng uống tới nửa cân. Sau đó sẽ ở trên thảo nguyên mệnh mông hoan ca, bị phạt rượu, khoác lác cười to...”

Du Tín nói: “Xem ra Phỉ Nhiên vẫn luôn hướng về lòng quân hào hùng.” Giọng nói rất ôn hòa, không nghe ra gì cả. Quý Phỉ Nhiên cười khổ nói: “Không phải hướng về, mà là hy vọng.” Du Tín ngừng lại, cuối cùng

bèn nói: “Uống rượu giải sầu, chỉ e khi tỉnh rượu canh tàn, lại buồn như trước.” Quý Phỉ Nhiên cười giễu: “Quý Phỉ Nhiên nhỏ bé, có sầu gì đáng nói.”

Ánh trăng leo lắt rớt vào phòng, gương mặt Quý Phỉ Nhiên sang sáng bằng bạc, mắt trầm mê mà không chút men say. Du Tín như ngựa sa vào bùn, thật khó mở miệng. Quý Phỉ Nhiên quay đầu nhìn hắn, cười cợt: “Nhân sinh một đời, cây cỏ có lúc. Mỹ nhân thiên hạ bao la, rốt cuộc nên chọn ai đây? Đây là nỗi sầu lớn nhất đời ta.” Dứt lời lại tiếp tục uống rượu.

Du Tín có chút tức giận, chặn tay không cho y uống. Quý Phỉ Nhiên nhìn hắn, đẩy tay ra. Du Tín thu tay về, mím môi nhìn y uống: “Thất lễ.” Quý Phỉ Nhiên uống rượu xong, đặt chén lên bàn: “Ngủ cũng ngủ rồi, còn thất lễ mới không thất lễ gì.” Du Tín ngẩn ra, cúi đầu không nói.

Quý Phỉ Nhiên đứng lên, cởi áo khoác ném lên đầu giường: “Người nếu muốn ngủ, tuyệt không vấn đề.” Du Tín ngẩng đầu thật mạnh, tay nắm thành quyền, chậm rãi buông ra, đứng lên nghiêng đầu hôn y.

Quý Phỉ Nhiên theo bản năng nhéo mày, khắc sau đã ôm lấy cổ hắn muốn ôm sâu. Lưỡi còn chưa tiến vào miệng Du Tín, Du Tín đã đẩy y ra, hô hấp vài lần nói: “Ta muốn... không chỉ là thân thể người.” Dứt lời, không chào không hỏi, quay đầu rời đi.

Đoàn người nghỉ ngơi một ngày một đêm thì khởi hành đi Lạc Dương, càng tới đầu nguồn hồng thủy càng cuộn trào mãnh liệt. Không thể mượn xe ngựa, chỉ có thể cưỡi ngựa. Phong Nghiêu xuất thân võ tướng, ngựa dữ dằn cỡ nào hắn cũng đều thuần phục qua, đương nhiên không vấn đề. Quý Phỉ Nhiên và Du Tín trình độ chấp vá, tạm thời thuần phục được mấy con ngựa thông thường.

Rắc rối nhất là Quy Hành Khải, tuổi không nhỏ, cưỡi ngựa cũng run rẩy lấy bầy, thuộc hạ còn phải đứng cạnh trông chừng. Dọc đường chỉ nghe mấy tiếng kêu giúp đỡ như sau: “Quy đại nhân cẩn thận” “Quý đại nhân đừng kẹp bụng ngựa” “Quý đại nhân ôi trời ơi...”

Khó khăn lắm mới đi qua được mấy thành, cả người Quy Hành Khải mồ hôi như thác nước, mặt trắng như cháo. Phong Nghiêu chỉ có thể lắc đầu, bảo lấy đá mà buộc vào móng. Du Tín kiên nhẫn giải hích. Quý Phỉ Nhiên chớp mắt cười trên nỗi đau người khác.

Đại hồng thủy quét qua, ngựa phải đi vào bùn, đúng là đại nạn. Quy thượng thư sau vài lần ngồi không vững suýt ngã vào nước, lúc đứng dậy bị vấy thành tượng đất, mùi lạ bức người, ngựa còn chề thối. Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, thống khổ hơn nữa cũng chỉ có thể kêu hoàng thượng sai nhầm việc. Quý Phỉ Nhiên khuyên hắn chờ trên đường, chờ làm xong việc sẽ quay lại đón. Quy Hành Khải thà chết chứ không chịu khuất phục.

Quý Phỉ Nhiên không nhiều lời, Phong Nghiêu liền phụ họa, muốn Quy Hành Khải ở lại. Du Tín giúp Quy Hành Khải, nói hoàng thượng mà biết sẽ nổi giận. Quý Phỉ Nhiên nói: “Hoàng thượng chỉ muốn kết quả, có Du đại nhân rồi còn sợ trị thủy không xong?” Du Tín mặt không biểu tình, lạnh lùng tới mức khiến người lùi xa. “Trung tấn đệ nhất.”

Phong Nghiêu nói: “Du đại nhân bình thường vẫn nhường Tiểu Hiền, sao lần này lại cố chấp vậy?” Quý

Phỉ Nhiên còn chưa mở miệng, Du Tín đã giật dây cương, nói: “Cũng phải xem là chuyện gì.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Nhường gì mà nhường, Du đại học sĩ là quan tiên phong, nghe lời đi.” Phong Nghiêu có chút giận, cười ngựa đi trước.

Du Tín giục ngựa tới cạnh Quý Phỉ Nhiên, nhỏ giọng nói: “Phỉ Nhiên, sao phải xa lạ như vậy?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Ta là vì thuyết phục Cửu vương gia.” Du Tín mỉm cười: “Người không giận thì ta...” Lời còn chưa dứt, Quý Phỉ Nhiên đã lấy ngón trỏ khẽ khẽ cầm hán, cười hờ hững: “Gương mặt này thật dễ nhìn, chắc chắn.”

Du Tín ngẩn ra, tay nắm dây cương nói lỏng, ngựa vọt lên phía trước liền vội vàng kéo lại. Mới dừng lại, Quý Phỉ Nhiên đã vượt mặt hán. Du Tín định đuổi theo, Quý Hành Khải cười ngựa chạy tới cạnh hán, giọng nói do say ngựa run rẩy quanh quẩn trong không trung: “Ta không... thấy... gì... cả...”

Thuộc hạ chạy theo như điên, la lớn: “Quý đại nhân cẩn thận, đừng kẹp bụng ngựa!”

Qua một hồi, mọi người lăn lộn mãi cũng tới được Cửu Triều cổ đô Lạc Dương, người khó coi nhất chắc chắn là Quý đại nhân. Đã tới đầu đông, hồng thủy không có vẻ sẽ lui đi, tri phủ an bài biệt viện cho họ ở, nhắm mắt theo đuôi giới thiệu phong cảnh Lạc Dương.

Khó lắm mới đuổi được người đi, mấy người ngồi nghỉ tạm bên bàn trong phòng khách. Quý Hành Khải lau mồ hôi, thở dài: “Muốn người khác tin chúng ta là thanh quan thật đúng là đốt đèn lồng mà không thấy.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người ta phản ứng thế là quá bình thường, phế vật sao có khả năng làm ra hoàng kim.” Phong Nghiêu làm như không nghe thấy, Du Tín nhin một lúc, không mở miệng.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Quan trường luôn thay đổi, người không có công còn được thăng quan, tinh lực đều dồn vào quyền mưu hưởng lạc, tiến công đối lập, sống phóng túng, đâu có tinh lực cho chính sự?” Quý Hành Khải giả vờ điếc, Phong Nghiêu gật đầu nói phải, Du Tín lấy ra một viên đường trên mâm trái cây, quơ quơ trước mặt Quý Phỉ Nhiên: “Phỉ Nhiên, ăn một viên?”

Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Muốn ăn thì đi mà ăn.”

Không lâu sau, Du Tín về phòng nghỉ ngơi. Quý Hành Khải bỏ đường vào miệng, nói: “Ta thấy thành kiến của người với Du đại nhân lớn quá.” Quý Phỉ Nhiên vươn vai, nằm dài lên bàn: “Ta thích hán đối trá cây mạnh, không châm chọc thì trong lòng không thoải mái.” Phong Nghiêu nói: “Thích còn châm chọc. Lòng người nghĩ gì thế hả?” Quý Phỉ Nhiên không buồn để ý.

Quý Hành Khải nói: “Nói thật, ta nghĩ người đợi hán nói lỏng phòng bị.” Quý Phỉ Nhiên chặn chừ, hỏi: “Sao nói vậy?” Quý Hành Khải nói: “Hán là tâm phúc của hoàng thượng, người nói nhiều lời không nên nói quá rồi, nếu hán muốn hại người, e rằng người... người sẽ...” Quý Phỉ Nhiên ngẩn ra, khẽ cười nói: “Mạng này chẳng đáng bao tiền, muốn hại thì hại thôi.”

Phong Nghiêu cũng lột một viên đường, nhai hai miếng liền ỏi ra: “Tiểu Hiền, hán mà hại người, ta sẽ giúp người.”

Quý Phỉ Nhiên cười cười, không cho là đúng. Quý Hành Khải nói: “Quý đại nhân, ta vừa mới biết cha của Du đại nhân là Du Diệt Hành. Đầu óc của Du Diệt Hành thì trăm Thường Cập cũng đừng hòng so. Đáng tiếc Du Diệt Hành quá thông minh, một chút cũng không chịu hổng, biết rõ không thể vượt qua cửa ải đã sớm cáo lão hồi hương. Du Tín có cái đầu của cha, lại hung ác một phần mười Thường Cập, người đang chơi với lửa đấy.”

Quý Phỉ Nhiên ngáp một cái, nói mình mệt rồi, liền về phòng. Phong Nghiêu mang về tâm sự nặng nề, đổi một viên đường, ăn luôn cả giấy gói kẹo. Quý Hành Khải lắc đầu, nói: “Ồ bên Quý đại nhân bao năm như vậy, ta cũng sợ y gặp chuyện không may. Ta đã dự chuyện xấu nhất rồi.” Phong Nghiêu quay đầu nhìn hắn: “Có ý gì?”

Quý Hành Khải nhún vai: “Nhìn kiểu gì cũng thấy Quý đại nhân động tình.” Phong Nghiêu nhổ giấy kẹo ra. “Không thể nào. Tiểu Hiền thích Tề Tộ, đại thần cả triều đều biết.” Quý Hành Khải nói: “Mong là như vậy. Nam mô a di đà phật.”

Sớm hôm sau, hồng thủy đã ngót lại có xu hướng bùng lên.

Quý Phỉ Nhiên đi tìm tri phủ đại nhân, kêu gã sai người thăm dò tình huống dòng nước. Tri phủ chỉ biết Du Tín và Phong Nghiêu, không biết Quý Phỉ Nhiên và Quý Hành Khải, cộng thêm mới rời giường, mắt còn sưng húp, có chút bất mãn nói: “Thiên hạ hưng vong, là trách nhiệm của lũ thất phu. Có gì chỉ gọi mình ta?”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Đại nhân, người nói lạ thật đấy. Một người là thiên hạ, nhiều người cũng thiên hạ, hưng thì hưng, vong thì vong, bách tính có gì đáng trách.” Tri phủ nói: “Nói không lại người. Quay về ngủ đi, có việc đợi bản quan dậy rồi nói.”

Quý Phỉ Nhiên đập quạt lên cửa: “Làm quan mà như người à? Không bằng về nhà bán khoai lang.” Tri phủ cố nén lửa giận: “Đi về xin chỉ thị của chủ tử các người rồi hãy tới tìm ta.”

Quý Phỉ Nhiên không nói gì, quay đầu lại đã thấy Du Tín. Du Tín tinh thần rất tốt: “Phỉ Nhiên sao dậy sớm vậy?” Quý Phỉ Nhiên chỉ khung cửa, nói: “Làm phiền Du đại nhân, ta không làm gì được gã.” Du Tín còn chưa mở miệng thì cửa đã mở ra, tri phủ lập tức quỳ xuống hành lễ: “Bái ~~ bái kiến Du đại nhân!”

Du Tín coi như không nhìn thấy, nói với Quý Phỉ Nhiên: “Không cần. Ta thấy gã làm quan chắc mệt rồi, trở về cứ trực tiếp nói với hoàng thượng, nhặt mũ ô sa của gã.” Tri phủ nghe tiếng ‘lộp cộp’ trong lòng, giọng cũng run lên: “Du đại nhân, tiểu nhân bị oan...” Quý Phỉ Nhiên nói: “Sao người nào khi giải thích cũng kêu mình bị oan thế?” Du Tín nói: “Oan sao? Vậy phải nhìn biểu hiện của người.”

Tri phủ liên tục đập đầu, Du Tín nắm tay kéo Quý Phỉ Nhiên ra ngoài. Quý Phỉ Nhiên vừa quay đầu lại vừa nói: “Du đại nhân đúng là có tâm bồ tát.” Du Tín nói: “Ai nói, lúc về sẽ cách chức gã.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người lừa gã làm gì?” Du Tín cười nói: “Ta sợ hắn chó cùng rứt giấy, lúc chúng ta ở đây nên cẩn thận chút.”

Quý Phỉ Nhiên nhất thời ghen hống, lát sau mới nhận ra hắn đang nắm tay mình. Du Tín cũng cúi đầu

nhìn, lại nhìn Quý Phỉ Nhiên, tuyệt không buông tay, tiếp tục đi lên phía trước. Quý Phỉ Nhiên hắng giọng, ho khan hai tiếng, mắt vẫn nhìn tay hai người. Du Tín dừng bước, nhìn y cười cười, không chỉ không buông mà còn nắm chặt hơn.

Đi được hai bước, phát hiện người sau không nhúc nhích, Quý Phỉ Nhiên như con rối bị đứt dây, mắt nhìn tay chăm chăm, thà chết không đi, ý bảo hấn buông ra. Du Tín cũng dừng lại, đứng đấy giằng co với y.

Cuối cùng Quý Phỉ Nhiên không nhịn nổi nữa, nói: “Xin Du đại nhân giơ cao đánh khẽ.” Du Tín nói: “Hôm qua ta nói chuyện với Quý đại nhân, hấn nói người —” tới đó thì không nói nữa. Quý Phỉ Nhiên chớp mắt, trêu chọc: “Xem ra Du đại nhân và Quý đại nhân hàn huyên một đêm thì lấy luôn cách hấn nói chuyện, có một câu cũng nói không xong.”

Du Tín mở tay Quý Phỉ Nhiên ra, duỗi thẳng ngón trỏ rồi đặt lên môi, khẽ hôn lên. Quý Phỉ Nhiên cứng người, muốn rút tay lại bị Du Tín nắm chặt. Một tay Du Tín giữ lấy cổ y, cúi đầu nhay nhay lên tai y. Quý Phỉ Nhiên lại cứng người lần nữa, quên luôn phản kháng.

Lúc này Du Tín mới buông y ra, mỉm cười nói: “Tử Vọng mạo muội. Giờ ta sẽ dẫn người đi khảo sát với vương gia, người bị phong thấp, đừng dính tới nước. Nếu muốn đi, tám chín phần mười hôm nay không được, phải xem trọng thân thể.” Quý Phỉ Nhiên gật đầu, lắc đầu, lại gật đầu, lúc này mới thấy thoải mái hơn: “Không thành vấn đề. Du đại nhân phải cẩn thận, đừng để bị hồng thủy quấn đi.”

“Đa tạ Quý đại nhân nhắc nhở.” Dứt lời, Du Tín cười cười đầy tà tứ, nhỏ giọng nói: “Nếu Quý đại nhân nói thật, ta sẽ không nhịn nữa.” Không chờ Quý Phỉ Nhiên trả lời đã xuất môn.

Quý Phỉ Nhiên thở ra một hơi, ngửa đầu nhìn trời, khẽ cười ra tiếng. Lúc này, một thanh âm truyền tới, nghe như chồn bị rút gân: “Ta... ta... không nói gì cả...” Quay đầu nhìn, là Quý Hành Khải.

Cách cũ dùng không được, lời cũ nói không xong. Rút kinh nghiệm từ thất bại của Tư đại nhân, Du Tín hành sự nghiêm túc hơn nhiều. Cùng Phong Nghiêu ra khỏi thành, đứng trên vọng lâu quan sát toàn thành, rồi quay lại thảo luận. Mấy canh giờ sau, Du Tín đi cùng Quý Hành Khải và Phong Nghiêu, sống chết không đưa Quý Phỉ Nhiên theo. Quý Phỉ Nhiên giằng co lúc lâu, cuối cùng bị câu ‘ta là quan tiên phong’ của Du Tín đánh bại.

Thế là đám người Du Tín rời thành Lạc Dương, dẫn theo tùy tùng quan binh trèo đèo lội suối, xem xét đầu nguồn nước, xếp đá chặt cây làm ký hiệu để dễ tham khảo khi trị thủy. Thấm thoát mấy ngày trôi qua.

Quý Phỉ Nhiên đợi trong thành Lạc Dương, cảm thấy mấy ngày dài như cả tháng. Rảnh rỗi chỉ có thể nói chuyện phiếm với tri phủ, đáng tiếc tri phủ đại nhân và y bất tự không hợp, toàn ông nói gà bà nói vịt, lệch đi tận đâu. Nói tới danh hoa địa phương, Quý Phỉ Nhiên vừa định khen mẫu đơn Lạc Dương, tri phủ đã phát tay nói bách tích đều dùng nó làm củi đốt.

Giao thiệp thất bại, Quý Phỉ Nhiên không thể làm gì hơn là ra ngoài đi bộ. Kết quả lúc này tri phủ lại biết tên Quý Phỉ Nhiên, chạy theo vô mông ngựa liên tục, cứ như canh chừng bảo bối vậy, ồn tới nổi da đầu y rụng gần hết. Mấy ngày gần đây thể nước yếu đi, bách tính trên đường cũng nhiều hơn, cũng náo nhiệt

hắn lên.

Trên đường có một quán trà nhỏ. Quý Phỉ Nhiên đi mệt, dừng lại dùng trà. Tri phủ cũng vừa ngồi xuống, tiểu nhị quán trà liền nhiệt tình chào hỏi. Không lâu sau, tri phủ và tiểu nhị bắt đầu nói chuyện phiếm, từ hồng thủy tới bách tính, từ bách tính tới triều đình, từ triều đình tới khoa cử, từ khoa cử tới mười một tiến sĩ từ Lạc Dương. Mới biết được Lạc Dương là nơi có nhiều tiến sĩ nhất, tri phủ lôi kéo được hai tám vạn.

Lúc tiểu nhị nói tới vị Tồn tiến sĩ mười một tuổi có thể làm thơ, Quý Phỉ Nhiên nghe được chỉ cười, không cho là đúng: “Ta có một bằng hữu, bảy tuổi có thể rồi.” Tiểu nhị nheo mắt nhìn y, nói: “Người cho đó là Tào Thực à, có thể bảy bước làm thơ sao. Lưu tiến sĩ ở Lạc Dương chúng ta ấy, mười hai tuổi thuộc Luận Ngữ, mười bốn tuổi đọc Thượng Thư và Trung Dung.”

Quý Phỉ Nhiên nhấp trà, cười nói: “Bằng hữu ta bảy tuổi tinh thông Xuân Thu, Luận Ngữ; tám tuổi tinh thông Dịch, Thi; mười lăm tuổi đọc hơn vạn quyển Kinh Sử Tử Tập, không nói đùa.”

Tiểu nhị kia lạnh lùng nói: “Lừa đảo! Nào có người như thế? Bác học tới vậy thì trạng nguyên lang cũng chẳng so được với hắn.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Trạng nguyên lang đương nhiên không sánh bằng hắn.” Ngay cả tri phủ đều nhìn không được nhìn Quý Phỉ Nhiên. Tiểu nhị kia nói: “Bịa chuyện, kì tài bậc này sao hoàng thượng lại không chọn trúng hắn?” Quý Phỉ Nhiên nghiêng ngả cười cười: “Đâu phải hoàng thượng không chọn trúng hắn, mà là hắn thi đình muộn.”

Tri phủ chợt nói: “Ra là Du đại nhân.” Tiểu nhị kinh hãi: “Người nói Du Tín Du đại nhân?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người cũng biết?” Tiểu nhị nói: “Du đại nhân tài học vang xa, ta không biết ngài ấy thì cũng ngừng làm người được rồi. Sao người biết ngài ấy vậy?”

Quý Phỉ Nhiên phát phát tay, bỗng dưng cười không nổi, lời người bên cạnh nói gì cũng nghe không lọt. Bỗng thấy hành động của mình thật cổ quái. Tự dưng mình lại không chú trọng bề ngoài Du Tín nữa, mà thực sự tán thưởng hắn.

Lại chăm chú nghe tiểu nhị kia nói chuyện, chợt nghe thấy hai chữ đoạn tụ.

“Đáng tiếc Du đại nhân quá cứng chiều một kẻ đoạn tụ.” Tiểu nhị đứng sát bàn, thở dài: “Tri phủ đại nhân, cả vị khách quan kia nữa, ngài hẳn biết tẩy diệu thượng thư Quý Phỉ Nhiên? Nghe nói y và Du đại nhân, khụ...” Hai ngón cái hướng về nhau, tự vả miệng, nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tri phủ cố làm vẻ mặt với tiểu nhị, mồ hôi chảy ròng ròng, tiểu nhị hồn nhiên không biết, còn tiếp tục cảm thán: “Nghe nói gần đây Du đại nhân đã mười ngày không lên triều, sớm ngày tiệc rượu với Quý Phỉ Nhiên, cả hoàng đế lão tử cũng chịu thua.” Tri phủ lúc này đành cam chịu số phận.

Quý Phỉ Nhiên gạt đầu, cười nói: “Chắc chắn, đúng là tuần nữ gả si hán (gái giỏi lấy kẻ ngốc), đáng tiếc, đáng tiếc.”

Lời vừa thốt ra, hai người kia đều sợ tới trừng mắt. Đang sau đột nhiên có người lên tiếng: “Vị công tử này

nói chí phải.” Từ sau truyền tới tiếng vỗ tay. Quý Phỉ Nhiên cứng đờ cả người, đầu cũng không dám quay. Mãi tới khi Du Tín ngồi vào cạnh y, y mới gác chân cười nói: “Du, không, Tử Vọng, sao về nhanh vậy?”

“Ừ, ta đã trở về.” Du Tín quay đầu nhìn y, đôi mắt sáng như sao. Quý Phỉ Nhiên phủi phủi áo, đứng lên nói: “Tiểu nhị, tính tiền.” Lúc tiểu nhị tới, Du Tín lại giơ tay nói: “Đừng. Tại hạ cũng muốn uống trà.” Quý Phỉ Nhiên miễn cưỡng ngồi xuống. Tiểu nhị đưa trà lên, Du Tín lại nói: “Tiểu nhị ca, nói tiếp đi.”

Tri phủ đại nhân ôm chân, đầu vùi vào hai tay, hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng cùng cực. Tiểu nhị thở hắt ra một hơi sương, chà xát hai lòng bàn tay, ngồi cạnh bếp lửa nói: “Nghe đồn Quý Phỉ Nhiên đúng là đáng đập tai họa, đáng tiếc là nam. Du đại nhân kì thực vốn không phải đoạn tụ, là bị hồ ly tinh Quý Phỉ Nhiên mê hoặc nên mới lầm đường lạc lối.”

Quý Phỉ Nhiên liếc xéo, xua tay: “Sai sai, tiểu nhị người nghe đâu thế hả? Là Du đại nhân đáng đập tai họa, Quý Phỉ Nhiên đùa giỡn Du đại nhân, Du đại nhân mới...” Đúng lúc nghĩ lại, không thể nói tiếp.

Du Tín thoả mãn gật đầu, mỉm cười nói: “Kể tiếp?”

Tiểu nhị xoa xoa cái mũi đỏ do lạnh, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Biểu ca ta là người hầu trong cung. Huynh ấy nghe tin, à không, là thật. Nói là Quý Phỉ Nhiên đã từng có ý trung nhân là một vị đại tướng quân đã mất mấy năm trước. Quý Phỉ Nhiên dù bị thương vô cùng, nhưng vẫn cần người thoải mái. Lúc Du đại nhân mới vào triều, quan đầu có to vậy, là do tăng tị với Quý Phỉ Nhiên, leo lên, rồi được cá ném cần... Ai, kỳ thực tiểu nhân rất kính phục Du đại nhân, thực không hi vọng đây là sự thật.”

Ba người nhất thời im lặng. Cuối cùng Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Đi thôi, Tử Vọng, người uống xong rồi, chúng ta về thôi.” Du Tín gật đầu, nhìn y rồi lệnh tri phủ tính tiền, lặng lẽ theo đuôi Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên đi hai bước, quay đầu lại: “Du đại nhân, hôm nay se lạnh rồi, nhanh về mà tắm đi rồi ngủ một giấc, không cần theo ta.”

“Người ăn mặc phong phanh, không bằng theo ta về đi.” Du Tín đi tới bên cạnh, muốn nắm lấy tay y. Quý Phỉ Nhiên lùi bước, muốn cự tuyệt, ngẩng đầu lại thấy hăn gầy đi rất nhiều, lòng thấy căng thẳng, gật đầu.

Hai người sóng vai đi một đường. Dòng người cuộn cuộn, một gã bán ngựa đứng đầu ngõ, môi cóng tới tím lại, nhưng rất có tinh thần, cứ rao hàng xung quanh, luôn miệng nói là ngựa thuần chủng thượng hạng. Quý Phỉ Nhiên đi tới, lại bắt đầu chõ mũi vào việc người: “Ngựa thuần huyết có mười lăm tới mười bảy móng ngựa, con này cùng lắm có mười ba, e là ngựa Trung Nguyên thông thường.”

Gã bán ngựa nhỏ người mà nói rất rõ: “Vị công tử này, ngựa ta khó thuần, chỉ cho dắt không cho cưỡi. Nếu không thì sao phải bán? Ngài nhìn tay ta này, đã đông thành thế này.” Dứt lời giơ đôi bàn tay tím đen ra. Quý Phỉ Nhiên xem xét con ngựa, cười nói: “Người chưa học qua thuần ngựa phải không? Ngựa này không khó thuần tới vậy đâu.” Gã bán ngựa có chút ngượng ngùng gật đầu.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Con ngựa bề ngoài dịu ngoan, thực tế lại mạnh tới xương tủy, Trong chiến tranh, có rất nhiều ngựa không phải chết do rơi vào rừng gươm mưa đạn, mà là chạy quá kịch liệt nên chết mệt.” Gã bán ngựa không nói lời nào, Du Tín có chút ngạc nhiên nói: “Thật à?” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Hóa ra

Du công tử bác học đa tài cũng không biết.” Du Tín cầm nín.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Ngựa này tên gì?” Gã bán ngựa đáp: “Truy Phong.”

Quý Phỉ Nhiên bình tĩnh đi tới bên trái ngựa, tới gần mũi nó: “Truy Phong. Truy Phong.” Con ngựa kia lập tức lại gần người người y, Quý Phỉ Nhiên mỉm cười, tay xoa xoa má ngựa, gãi lấy lòng nó, tai ngựa rung rung hai cái. Quý Phỉ Nhiên cầm dây cương, thả người nhảy lên, người đã ngồi lên ngựa.

Đúng lúc này gã bán ngựa la lên: “Dừng, dừng...” Quý Phỉ Nhiên ngồi trên lưng ngựa, bình yên vô sự. Hai chân khê đạp bụng ngựa, kéo dây cương nói,

“Truy Phong, đi.” Truy Phong chậm rãi đi. Đi một vòng rồi về, hai tay khê kéo nói một tiếng “Dừng lại”, nó liền dừng lại.

Không ít người bắt đầu vây xem. Quý Phỉ Nhiên lập tức nhảy xuống, vuốt vuốt bờm ngựa, nhẹ giọng nói: “Ngựa là động vật thông minh nhất, nếu người thật tâm đối đãi với nó, nó tự khắc sẽ trung thành với người. Bán ngựa liên tục gạt đầu. Du Tín có điều suy nghĩ nhìn Quý Phỉ Nhiên, lời muốn hỏi lại không nói ra khỏi miệng. Muốn Quý Phỉ Nhiên nói mấy lời cảm thích như vậy e còn khó hơn lên trời.

Quý Phỉ Nhiên đúng là mượn của người giành phúc ta. Cùng một câu nói, lại từ hai người khác nhau. Một câu mấy năm trước, một câu mấy năm sau. Chỉ là, người nọ khi sống niên thiếu anh tư rục rở, Quý Phỉ Nhiên giống như chưa từng rời đi.

Người vây xem ngày càng nhiều, đã có người muốn mua ngựa. Quý Phỉ Nhiên bất giác cười khổ, buông dây cương, ngẩng đầu muốn gọi Du Tín rời đi, chợt nhận ra Du Tín đang nhìn mình, vẻ mặt như muốn khóc.

12. Chương 12: Hồng Lâm

Về tới nơi, hồ nước cạn sạch nhanh như chớp, Quy Hành Khải và Phong Nghiêu ngồi chờ ra hai bên. Quy Hành Khải còn ngồi ôm đài sen tròn vo, cổ co như cổ gà, trông qua còn tưởng gà mẹ đang ấp trứng. Phong Nghiêu nhìn thấy Quý Phỉ Nhiên, tinh thần sáng khoái, nhìn sang Du Tín, biến thành tượng gỗ.

Du Tín phủi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh, thở hắt một hơi, bắt đầu nói chuyện hồng thủy. Quý Phỉ Nhiên ra vẻ vô tội nhìn hắn, huýt sáo nháy mắt, ngắm nghía gương mặt đẹp như ngọc. Mắt Du Tín rất đẹp, sáng mắt long lanh cười, dọa Quy Hành Khải phải vùi đầu giả vờ ngủ. Phong Nghiêu nhìn Quý Phỉ Nhiên, mãi không nói gì.

Im lặng một lúc, Du Tín nói về phương án trị thủy: phá tầng nham thạch, thông lòng sông, phải chuẩn bị đủ.

Quy Hành Khải tán thành, Phong Nghiêu không nói gì, Quý Phỉ Nhiên nói còn phải khai thông đường ống. Du Tín lập tức gật đầu nói: “Phỉ Nhiên nói rất phải.” Dứt lời phát áo rồi đi, Quý Phỉ Nhiên lập tức đi theo.

Quy Hành Khải vốn gầy như gậy trúc, lúc này rất xứng lời khen ‘cây bông tròn trịa’. Dù vậy, hắn không nghe tùy tùng nói ‘Quy đại nhân, nóng người dễ mắc bệnh tim’, kiên trì cuốn thêm một tầng chăn, còn bày ra vẻ mặt bí hiểm: “Quý đại nhân giỏi lắm, câu trước chọc người cười, câu sau làm người than.”

Quý Phỉ Nhiên đi tới trước phòng Du Tín, nhẹ nhàng dựa cửa: “Khuôn mặt nhỏ nhắn trông thật nghiêm nghị, rất không tuần tú.” Du Tín ngồi cạnh bàn, nhìn y, cúi đầu tiếp tục đọc sách: “Khuyên can bao lần, cảm kích vô cùng.”

Hiếm khi nhường nhịn người ta, lại đập phải đáy nồi, Quý Phỉ Nhiên không muốn ăn thiệt, lại càng không ăn được cái thiệt này: “Lão gia nhà Tử Vọng là người Tam Tấn?” Du Tín nói: “Nhân sĩ bất tài nơi Tiền Đường, nhà ở Ngô Việt.”

*Tam Tấn: tên gọi khác của tỉnh Sơn Tây.

*Ngô Việt: Du Tín là người Chiết Giang, mà phần lớn lãnh thổ nước Ngô Việt xưa thuộc Chiết Giang.

Quý Phỉ Nhiên phủ phủ tay áo, bộ dáng lưu manh: “Tử Vọng, người Tam Tấn thích ăn gì nhất?” Du Tín bị y ép, bất đắc dĩ nói: “Giấm chua.*” Quý Phỉ Nhiên lập tức thấy mỹ mãn, không ngờ Du Tín còn nói thêm: “Cũng tốt hơn ai kia suốt ngày hành đoản tài cao.”

*Nguyên văn: “Niêm toan bát thổ”. Tác giả chơi chữ chỗ này. Cụm từ này chỉ ghen tuông trong tình yêu, đồng thời cũng nói tới khẩu vị thích ăn chua của người Sơn Tây.

*hành đoản tài cao: ý chỉ người có tài nhưng hành vi đê tiện.

Quý Phỉ Nhiên nói: “Du đại nhân nói không sai, Quý Hiền đúng là phóng đảng không ai bằng.” Du Tín có chút động dung, vẫn cười lạnh: “Người cũng hiểu mình đấy.” Quý Phỉ Nhiên khiêu khích: “Du đại nhân hòa nhã vậy mà cũng khá lợi hại.”

Du Tín lạnh lùng nói: “Vẫn là Quý đại nhân mê hoặc người giỏi hơn.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Sao cứ nói ta mê người vậy? Lẽ nào Du đại nhân trong lòng có quỷ?” Du Tín lạnh lùng nói: “Người nói xem.”

Quý Phỉ Nhiên buộc lại vạt áo, gượng cười nói: “Tiếng dâm danh loạn, mỗi ngày chỉ nghĩ tới mấy việc bỉ ổi, Quý Phỉ Nhiên ta còn có thể rnois tới chuyện gì.” Du Tín đang định nói, Quý Phỉ Nhiên đã thở dài: “Huống hồ Du đại nhân và ta chỉ là gặp dịp thì chơi. Điều này người biết ta biết, cần gì phải nói ra.”

Du Tín kéo y vào lòng hôn môi. Quý Phỉ Nhiên ngẩn ra tại chỗ, mặc hắn hôn một lúc lâu. Nháy mắt mở cánh môi, Quý Phỉ Nhiên ôm lấy cổ hắn, thô bạo hút. Du Tín đẩy y lên giường, nằm lên phía trên, tay cởi vạt áo Quý Phỉ Nhiên, nhìn hàng mi như trắng đầu tháng, mắt tựa nước sơn, lại không hề có thần thái, tay

bất giác ngừng lại.

Quý Phỉ Nhiên ôm lấy cổ hần, nghiêng đầu muốn hôn lên khóe môi, lại bị đẩy ra. Du Tín ngồi xuống, nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu: “Mà thôi. Ta sợ người rồi.” Quý Phỉ Nhiên không nói gì hồi lâu, buộc lại vạt áo, cười khẩy: “Người đúng là lấy cảm dục làm vui; người không thích thì luôn có người khác muốn.” Du Tín đi xuống, chắn trước mặt y: “Vậy thì không cho đi, ngủ ở chỗ ta.”

Quý Phỉ Nhiên hất cằm: “Người còn muốn quản ta?” Du Tín đành nói: “Ta là chính nhất phẩm, người là tông nhị phẩm.” Quý Phỉ Nhiên trăm triệu lần không ngờ hần còn dùng chiêu này, cười nhạt một tiếng rồi bò lên giường, dang rộng tay chân, không chừa cho Du Tín lấy một chỗ.

Du Tín lấy ghế ngồi cạnh y, trầm mặc. Qua thời gian nửa chum trà, hần bỗng nắm tay Quý Phỉ Nhiên, khẽ kháng vuốt ve. Năm ngón tay trắng nõn, mang vẻ nhu tính, giống như cánh hoa tuyết liên. Du Tín khẽ nói: “Vừa rồi là lỗi của ta, đừng giận nữa.” Quý Phỉ Nhiên nắm chặt hai mắt, nhúu mày hừ hừ, giật tay xoay người, ngủ. Du Tín khẽ thở dài, giúp y đắp lại chăn: “Người đang ngủ sao?” Quý Phỉ Nhiên không đáp lời. Du Tín dịu dàng nói: “Phỉ Nhiên, ta vẫn thấy người là tốt nhất.” Dứt lời cúi người hôn lên mặt y, ngồi bên cửa tiếp tục đọc sách.

Quý Phỉ Nhiên trợn mắt nhìn rèm giường, chớp chớp mắt, vùi đầu vào trong chăn.

Mấy ngày sau, hai người ngoại thân nội sơ, giống như đậu hũ trộn với nước trắng vậy. Du Tín hằng ngày đi trị thủy, Quý Phỉ Nhiên thỉnh thoảng chen chân và, bị Du Tín bảo về, Quý Phỉ Nhiên ghen cả ngực, gặp ai cũng chỉ vào Du Tín nói đó là con lạc đà điên. Da mặt Du Tín không dày thì đã chẳng thành nhất phẩm, đương nhiên khoan hồng độ lượng, coi như không nghe.

*ngoại thân nội sơ: Bất hòa. Ngoài lạnh trong nóng. Trong ngoài bất đồng.

Chớp mắt đã tới mùa xuân.

Vì nhánh Hoàng Hà là nhánh sông chủ, nếu sâu khoan ở chỗ lưu để khơi thông các nhánh, bồi cao đào thấp, tạo đầm hồ trạch, hồng thủy sẽ được dẫn ra biển. Du Tín phân tích tình hình mực nước khắp nơi, đặt ra phương án: Tiếp tục gia cố xây dựng đê đập; mặt khác, sửa bê tắc thành khai thông để trị tận gốc lũ lụt. Ngoại thành nam Lạc Dương có một núi cao chắn lại hồng thủy, bởi vậy nếu muốn tháo nước cần phải khoét vòng xoáy thật lớn trong núi, nhưng để đến hạ thì hồng thủy sẽ tăng, nguy cơ tràn ngập. Muốn áp dụng cách này, chỉ có thể mở núi đào sông. (1)

Đây không phải công trình nhỏ bé, cần nhiều tiền và sức người, phải dâng tấu triều đình trước. Gọi người đưa thư vào kinh, hoàng thượng nói khảo sát xong sẽ bàn lại, chỉ rõ muốn đích thân Du Tín đi. Vì sợ hồng thủy sẽ tăng vào hạ, Du Tín không nói hai lời, mang theo mấy bộ y phục cùng Phong Nghiêu rời đi. Quý Hành Khải và Quý Phỉ Nhiên lấy lí do ‘Quan văn theo đuôi’ ở lại trong thành.

Quý Phỉ Nhiên và Quý Hành Khải đợi ở nhà, chán muốn chết.

Qua mấy ngày, Phong Nghiêu trở về, nói Du Tín còn có việc chưa xử lý xong, trước hạ sẽ về.

Cuối xuân, đáng lẽ thiên tai cực kì hiếm xảy ra. Nhưng năm nay vô cùng cổ quái, trời giáng sấm sét, một đêm mưa lớn, cả thành vắng vẻ. Quý Phỉ Nhiên lẫn lộn khó ngủ, mãi mới nhắm mắt được, mơ mơ màng màng lại gặp ác mộng. Trong mộng sắc mặt Du Tín trắng bệch, tay chơi với trong nước, vươn tay về phía y, lại bị hồng thủy cuốn đi.

Sấm sét oanh động, Quý Phỉ Nhiên bật dậy, trong lòng bất an. Gió thét mưa gào, ào ào đập cửa, y cũng chẳng buồn mặc thêm y phục mà phá cửa xông ra, chạy thẳng tới phòng Du Tín.

Trong phòng không người, trên bàn có một quyển sách, mưa rơi qua khe cửa, tràn trong phòng như mực đen. Giường không chăn gấp, màn vắt ao, Quý Phỉ Nhiên chỉ thấy trước mắt mờ đi, bất giác lùi lại vài bước. Cuồng phong kéo tới, cửa phòng đập ầm ầm.

Quý Phỉ Nhiên không dám nhìn hoa viên tối tăm kia, nhặt đại ô trúc ven đường lao ra. Đèn tắt hết, đường chạng vạng. Một đêm không trăng, gió mạnh thổi bay cả hiên nhà. Quý Phỉ Nhiên cầm ô trong tay, lao ra cổng lớn, mới đi chút xíu đã cả người ướt đầm.

Đường vắng, cầm ô loạng choạng đi một đoạn, tốc độ không thể nhanh hơn được, nước mưa đánh nghiêng lên người, lạnh lẽo đau đớn. Nắm chặt bàn tay mất đi độ ấm, dứt khoát ném ô ra đường, mảnh ngói vỡ liên tiếp đập vào người. Mưa xông tới khiến người ta mù cả mắt, Quý Phỉ Nhiên nắm chặt hai tay đông cứng, tìm kiếm bóng dáng người kia.

Lũ lớn tái phát, dề che ngang bên ngoài, nước chỉ ở ngoài thành. Núi phía nam có lẽ đã sụp, đất đá trôi nổi khắp nơi. Quý Phỉ Nhiên nhìn ngọn núi xa xa, ánh mắt ngây ra, khóe mắt cay cay, im lặng. Mưa rơi càng lúc càng lớn, da đầu bị mưa đập tới tê dại, các đốt ngón tay đau đớn truyền thẳng tới tim. Sức lực cứ như tản đi từng chút từng chút một, đến khi hai chân Quý Phỉ Nhiên mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Chôn mặt vào trong lòng bàn tay, mưa to như trút nước, chảy qua chóp mũi y.

Có người từ trong mưa chạy tới. Quý Phỉ Nhiên ngẩng phắt dậy, nhưng không có sức đứng lên. Người nọ đỡ y dậy, không nói gì cả, y đã nức nở lên tiếng: “Tử Vọng!” Ôm lấy đầu người kia, hôn lên.

Không lâu sau, trời chưa sáng, mưa đã dừng. Đường xá yên lặng, nước vẫn chưa khô.

Phong Nghiêu công Quý Phỉ Nhiên đang hôn mê, từng bước về nhà.

...

Hai người vừa về tới phủ, Phong Nghiêu đã thấy Du đại học sĩ ở trong sảnh. Du Tín mi như trường tùng, tóc như mây bay, khí định thần nhàn ngồi yên phẩm trà, nhìn thấy Phong Nghiêu lập tức buông chén. “Đã muốn về từ hôm qua nhưng các người đã ngủ sớm rồi, ta liền ở lại khách điếm. Phỉ Nhiên còn nói muốn ta bị hồng thủy cuốn đi, e là phải phụ tâm ý y rồi.” Phong Nghiêu nhìn hẩn, ánh mắt lạnh như băng. Lúc này Du Tín mới thấy Quý Phỉ Nhiên trên lưng Phong Nghiêu, nụ cười cũng từ từ biến mất. “Có chuyện gì

vậy?”

Phong Nghiêu gọi người mời đại phu, công Quý Phỉ Nhiên vào nhà nói: “Đêm qua y chạy ra ngoài nhiễm mưa, chắc trúng phong hàn rồi.” Du Tín đi theo, đang định mở miệng, Phong Nghiêu lại nói: “Ta tìm thấy y ở phía nam.”

Du Tín sững sốt, mồm miệng như mèo không ăn nổi cá, liền giúp trái chần. Tay Phong Nghiêu rút tay được một nửa thì dừng. Du Tín ngồi bên giường, muốn nắm tay Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn sang Phong Nghiêu, hai kẻ như bị thần kinh thu tay lại, trong bụng đầy ý xấu ngồi im lặng, ngấm ngấm gương mặt trắng bệch của Quý Phỉ Nhiên.

Cuối cùng, Phong Nghiêu đánh phủ đầu. Hắn thả màn vân mẫu xuống, ra vẻ không có việc gì, nói: “Vừa rồi y đã hôn ta.” Lòng Du Tín kêu lộp cộp, nhưng rất nhanh đã tỏ vẻ xem thường: “Phỉ Nhiên nhớ mong một người bao năm, sao thay lòng nhanh vậy?” Phong Nghiêu cười khổ nói: “Dĩ nhiên là y mất mớ, nhằm ta thành Tề tướng quân.”

Du Tín cười nói: “Thánh nhân quên tình, cuối cùng vẫn thua tình, tình là như thế, luôn tại lưng ta. Phỉ Nhiên quả thực khiến người ta khâm phục ao ước.” Phong Nghiêu ngồi cạnh Du Tín, nói: “Lúc Tề tướng quân còn tại thế, tính Tiểu Hiền không phải thế này. Chắc do ảnh hưởng từ tướng quân, thích áp bức kẻ mạnh bệnh vực kẻ yếu, lòng như lò lửa vậy, ai nhìn đều thấy ấm lòng.”

Du Tín nhìn Quý Phỉ Nhiên, yên lặng gật đầu. Phong Nghiêu chống cằm nói: “Chuyện nam nam này cũng chia trên dưới. Cả triều đều biết Tiểu Hiền ở trên Tề tướng quân. Thập nhị đệ Phong Bạch lại nói cho ta biết, thể chất Tề tướng quân không thích hợp nằm dưới, lại không nói cho Tiểu Hiền, mỗi lần làm đều rất khổ sở. Khi hắn qua đời rồi tiểu Hiền mới biết chuyện này, từ đó thể không nằm trên nữa.”

Du Tín ngừng mắt nhìn một chỗ, không đáp lời mà một mực mỉm cười.

Phong Nghiêu cười gượng, nói: “Bây giờ lời nói và việc làm của Tiểu Hiền lúc nào cũng tương phản, càng ghét phẩm hạnh một người thì càng nói mình thích. Tề tướng quân rộng rãi thẳng thắn thành khẩn, phúc hậu nhiệt tâm, Tiểu Hiền ghét người tương phản với hắn, cho nên toàn bộ người trong triều y đều ghét. Mấy chuyện như diêm vương kiện phán quan, Tiểu Hiền tuyệt không làm.”

Xưa nay biết rõ đạo làm quan luôn sợ gì bị nói tiểu nhân, Du Tín lại thủ đoạn độc ác không biết nương tay, lúc này có mười triệu lễ một lần không vui, chả muốn đấu đá nữa, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lúc này, đại phu tới bắt mạch và kê thuốc, nấn ná nửa canh giờ rồi đi. Phong Nghiêu nói: “Xem ra đại phu này trị không được rồi, chúng ta nên nhanh chóng hồi kinh thôi.” Du Tín vẫn không chú ý đáp lại.

Phong Nghiêu làm như vô tình nhìn sang hắn, vươn vai, chấp tay thi lễ. Du Tín hành lễ tiễn hắn rồi đi, ngồi xuống cạnh Quý Phỉ Nhiên, mày đen nhướn lên, chăm chú nhìn y hồi lâu rồi quay về phòng thu dọn hành lý.

Hoàng hôn đã qua, đúng lúc Du Tín đi ra ngoài, Quý Phỉ Nhiên tỉnh lại phát hiện phòng không có người. Mới bước ra khỏi cửa đã thấy Quy Hành Khải như bị bóng mờ nhảy trái nhảy phải, Quý Phỉ Nhiên choáng đầu, đi hai bước đã thấy lắc lư, mãi mới đứng vững được để nói với Quy Hành Khải: “Quy đại nhân, mờ của ngài khỏe không?” Quy Hành Khải sợ hãi: “Tổ tông! Quay lại nghỉ đi!”

Quý Phỉ Nhiên bị giọng nói bộc phát đó dọa sợ, Quy Hành Khải lau mồ hôi nói: “Vương gia và Du đại nhân... đừng động vào ai cả.” Quý Phỉ Nhiên cái hiểu cái không, hỏi: “À ra thế. Vương gia đâu?” Quy Hành Khải nói: “Mới đến khi này. Giờ thì không biết.” Quý Phỉ Nhiên ngồi bên bàn, rót một chén trà, động tác chậm như rùa đen bò trên cát: “Trà này không tệ.” Quy Hành Khải cúi đầu khom lưng.

Quý Phỉ Nhiên phẩm trà, cầm chén thổi thổi trong lòng bàn tay, ché miệng nói: “Nếu nói về cực phẩm trong trà, Long Tử trà của Nhạn Đãng sơn hoàn toàn xứng đáng. Lúc trước uống một chén của hoàng thượng mà thật khó quên.” Quy Hành Khải nói: “Đúng... đúng... đi nghỉ ngơi đi.” Quý Phỉ Nhiên hỏi: “Rồi. Du đại nhân đâu?” Quy Hành Khải thở phào nhẹ nhõm: “Phải hỏi sớm chứ.”

Quý Phỉ Nhiên cứng người lại, đặt chén lên bàn, chậm rãi ngẩng đầu: “Ta mơ thấy hai giấc mộng. Một là Du đại nhân bị nước cuốn. Hai là hần trở về. Bây giờ không rõ đâu mới là mộng.” Quy Hành Khải nói: “Là cái đầu đó.” Quý Phỉ Nhiên lập tức đứng lên: “Ta tìm hần nói chuyện.”

Quy Hành Khải nói: “Đừng. Hôm nay vương gia và Du đại nhân giống như hai lò lửa tàng đao vậy. Không muốn bị đốt bị chém thì đợi trong phòng đi.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Nhìn người kia. Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám. Vương gia quang minh lỗi lạc, muốn giả dối chỉ có một người thôi.” Dứt lời phất tay áo đi ra cửa.

Vừa đặt chân tới cửa phòng Du Tín, Quý Phỉ Nhiên giống như bị kẹp hai bên vậy, không bước nổi nửa bước. Lúc lâu sau lắc đầu rời đi. Phía sau truyền tới tiếng mở cửa. Quay lại, Du Tín vừa mở cửa, gương mặt tuấn tú điềm đạm: “Người tới là khách. Nghỉ ngơi chút đã khỏe rồi?” Quý Phỉ Nhiên mỉm cười, bước qua Du Tín, bước thật nhanh vào phòng, mắt không dám nhìn thẳng hần.

Đèn đom đóm lóe lên, ánh đèn như đậu, Quý Phỉ Nhiên dựa trên ghế, nhất thời không nghĩ ra sao lại tới đây. Du Tín đóng cửa lại, ngồi rất ngay ngắn: “Phỉ Nhiên khỏe rồi?” Quý Phỉ Nhiên chớp mắt: “Khỏe rồi, khỏe rồi.” Du Tín nói: “Ngày mai xuất phát, ngươi chịu được không?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Có thể, có thể.”

Du Tín nhìn qua cửa sổ, lại nhìn Quý Phỉ Nhiên, nhắc góc áo Quý Phỉ Nhiên thử độ dày. Quý Phỉ Nhiên vô thức lui lại, động tác nhỏ nên Du Tín không thấy. Du Tín đi tới bên giường, cởi áo khoác của mình ra khoác lên người y: “Người ngủ không yên, phong thấp càng không ổn.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Đúng đúng.”

Du Tín thay y buộc lại áo: “Bệnh của ngươi không được nặng thêm. Ta ngủ thính.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Lợi hại lợi hại.” Du Tín nhìn thẳng y, bình thần nói: “Sao?” Quý Phỉ Nhiên gật đầu. Du Tín mỉm cười, đi tới bên giường: “Ta trải chăn đây.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Gì cơ?” Du Tín làm như không có gì, nói: “Ngủ ở chỗ ta, ta dễ tỉnh, có thể chăm sóc ngươi.”

Quý Phỉ Nhiên cả kinh, đứng phắt dậy, suýt nữa đạp văng cả ghế: “Ngủ ở đây?” Du Tín đã trải chăn rồi, lại ngừng tay: “Không ổn sao?” Quý Phỉ Nhiên lập tức lắc đầu: “Phải ngủ.” Du Tín giật mình nhìn y một lúc, đi tới cạnh y, cởi áo kéo y lên giường.

Vừa nằm xuống, Quý Phỉ Nhiên đã rụt vào trong. Du Tín cười nói: “Trước đây ở cùng nhau không phải người luôn giương nanh múa vuốt sao. Sao hôm nay nhát gan thế?” Quý Phỉ Nhiên vỗ vỗ chỗ trống không bên cạnh: “Ta nhường chỗ cho người.”

Du Tín chỉ cười không nói, nằm xuống, Quý Phỉ Nhiên vẫn quay mặt vào trong. Tay dè lên ngực, tim đập rất loạn. lát sau, cho rằng Du Tín đã ngủ, nghiêng người nhìn sang, đụng ngay tầm mắt hắn. Hai người cách nhau có nửa tấc, nghe rõ hô hấp đối phương. Quý Phỉ Nhiên như kẻ trộm bị bắt gặp, xoay người đưa lưng về phía hắn. lát sau lại quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Du Tín.

Du Tín suy nghĩ loạn lên, vẫn cười với y, không nói gì. Quý Phỉ Nhiên dứt khoát ném hết mọi thứ đi, không để ý gì hết, trở mình ôm cổ Du Tín. Tiểu ý trong mắt Du Tín càng đậm, ôm lấy hông y. Quý Phỉ Nhiên hít thở khe khẽ, vẻ mặt rất cân nhắc: “Tử Vọng, có một chuyện muốn hỏi người.” Du Tín nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Chuyện ta ra ngoài lúc trời mưa không phải mộng, đúng không?” Du Tín nói: “Ừ.” Quý Phỉ Nhiên rên lên, nhắm mắt lại mở, cẩn thận hỏi: “Ta làm chuyện rất lạ... người thấy sao?” Vừa dứt lời, y bắt đầu nghi ngờ có phải não mình bị mưa làm ướt tới sắp hỏng không. Nhưng trong lòng rất rõ, rất có thể Du Tín sẽ nói là mình đã hôn hắn.

Du Tín cười khê, giọng rất bình tĩnh: “Ta muốn người có thể quên đi.”

Nụ cười Quý Phỉ Nhiên cứng lại: “Đúng thế nhỉ.” Du Tín nói: “Người nhìn như dễ thay lòng đổi dạ nhưng rất cố chấp. Ta biết người không thể quên, nhưng mọi chuyện từ từ sẽ tới.” Quý Phỉ Nhiên cố ép mình cười, nhưng cười không nổi. Cả người cứng như tượng gỗ vậy, mắt cũng không chớp. Du Tín cảm thấy mình đã nói sai gì đó, muốn ôm lại bị đẩy ra.

Quý Phỉ Nhiên ngồi bật dậy, nhanh như chớp lao xuống giường. Du Tín vội vã ngồi dậy. “Giận sao?” Quý Phỉ Nhiên không đáp, chỉ vùi đầu mặc quần áo. Du Tín lại nói: “Phỉ Nhiên, coi như ta chưa nói được không? Đừng giận ta.” Không có hồi âm. Du Tín nhất thời bực bội, không nhận được nói: “Qua đều qua rồi, sao người cứ luôn nghĩ tới?”

Sắc mặt Quý Phỉ Nhiên trắng bệch, muốn mở miệng mấy lần đều nói không thành lời. Du Tín thấy thế còn tưởng y nhớ tới Tề Tộ, trong lòng ghen ghen cơn giận: “Hơn nữa người chọc ta trước.” Quý Phỉ Nhiên giận tới lời cũng run rẩy. “Đúng vậy, là lỗi hạ quan. Du đại nhân, hạ quan đến chịu tội, sau này sẽ không làm việc vượt rào nữa.” Dứt lời thì hành lễ, đẩy cửa xông ra.

“Phỉ Nhiên!” Du Tín kêu lên, vội vã đi theo, vừa ra khỏi phòng đã chẳng thấy bóng dáng Quý Phỉ Nhiên đâu. Nghĩ bụng chắc y giận rồi, hay cứ chờ khi cả hai tỉnh táo rồi giảng hòa, quay lại nghỉ ngơi, lại một đêm không ngủ.

Kỳ thực, Quý Phỉ Nhiên trốn sau cửa, đợi hắn quay lại mới bước ra. Dụi mắt, ngáp một cái, thông thả về phòng.

Chú thích của tác giả: (1): Cải biên từ điển cổ Đại Vũ trị thủy.

13. Chương 13: Hồi Kinh

Ngũ cốc phải tự sinh trưởng, người phải tự mình cố gắng. Đáy lòng Du Tín rất hiểu điều này, Quý Phỉ Nhiên nhất định sẽ khiến ăn quả đắng, vì thế hôm sau rất chủ động tới trước phòng y chịu đòn nhận tội. Quý Phỉ Nhiên mở rộng cửa, vươn vai ngáp một cái, lắc lư như vịt bò lên giường, mí mắt khép lại, quả nhiên là vẻ không có gì hết.

Du Tín đi tới cạnh y, chân chừ chốc lát mới nói: “Phỉ Nhiên, đồ đạc thu xong chưa?” Quý Phỉ Nhiên kéo chăn trùm đầu, ừ ừ mấy tiếng. Du Tín quét mắt nhìn qua phòng, khe thở dài, bắt đầu dọn hành lý cho y.

Tất cả đã xong, Du Tín tới đại sảnh chờ, Quy Hành Khải mới uống xong nửa chén trà đã thấy Quý Phỉ Nhiên đi tới.

Mưa xối xả mà dứt quãng, cuối cùng mặt trời cũng được lộ mặt. Quy Hành Khải lật hoàng lịch, tri phủ tiễn khách, đoàn người chuẩn bị ngựa hồi cung. Tùy tùng dẫn ngựa xuất môn, Quý Phỉ Nhiên gấp quạt lại đi ở phía trước, dọc đường trái ngắm phải nhìn, vẻ mặt hồn nhiên thảnh thơi như đi trên thảm.

Đất Lạc Dương rất hợp trồng hoa, mẫu đơn cũng đẹp nhất thiên hạ. Vào mùa mẫu đơn nở rộ, cả thành tràn đầy diêu hoàng ngụy tử, nhị kiều đậu lúc, hồng hồng đỏ đỏ trắng trắng, đẹp không sao tả xiết. Quý Phỉ Nhiên dọc đường vừa phẩy quạt vừa ngắm hoa, ngựa đầu nhắm mắt, hít vào mùi hoa, vô cùng vui mừng.

Ba người kia sống vai mà đi, Du Tín nhìn chăm chăm Quý Phỉ Nhiên, Phong Nghiêu nhìn chăm chăm Du Tín. Bốn người cùng đi, ắt có thừa ra. Quy đại nhân lúc này cũng đi lên trước, không biết tự xấu, mắt cong lên, mừng rỡ thanh nhàn.

Đi một đoạn, Quý Phỉ Nhiên dừng lại trước một đóa ngụy tử, cúi người ngửi hương hoa. Quy Hành Khải xóc nảy đi tới, nói: “Hoa này quả là tuyệt nhất thiên hạ.” Phong Nghiêu nói: “Đáng tiếc hoa nở chóng tàn, không quá mấy ngày đã héo.” Quý Phỉ Nhiên xem xét nhị hoa, mỉm cười nói: “Hoa nở chóng tàn cũng còn nở lại. Người dù mệnh dài cũng không trẻ ra.”

Du Tín cách y hai bước, mắt nhìn xuống, xoay người muốn chạy xa, đã nghe Quý Phỉ Nhiên nói: “Huống hồ còn có người biết một vò khó chứa hai loại rượu, một cây khó nở hai loại hoa.” Du Tín hóa thành gà đầu gỗ. Quý Phỉ Nhiên nói: “Du đại nhân, ta nói đúng chứ?” Du Tín coi như không nghe, nhảy lên lưng ngựa, giục một tiếng, phóng ngựa chạy đi.

Quy Hành Khải đảo mắt, quay sang nhìn Quý Phỉ Nhiên, lại vòng lại ngắm hoa, coi như không có chuyện gì xảy ra. Đối nhân xử thế khó, đối xử người bên cạnh Quý Phỉ Nhiên càng khó. Không chỉ một chút đâu, phải cẩn thận lắm mới an toàn. Quý Phỉ Nhiên gầy gầy nụ hoa, bỗng nghe có người bán hàng rong hô bán: “Mua chim đi, đầu họa mi đi!”

Quý Phỉ Nhiên nhảy lên ngựa, kéo mạnh dây cương, thấy người bán hàng rong bày ra bốn năm cái lồng sắt,

đều chỉ đầu ở đây. Cái lồng trong tay gã lại ngược lại: Lồng màu xanh biếc, móc bằng đồng thau dát vàng, chén nước nho nhỏ, một chim họa mi không gì sánh được. Người bán hàng rong nói: “Công tử, súc sinh này chỉ muốn ở trên trời, không muốn ràng buộc với thế gian, nhưng mang nó đi đấu thì trăm trận trăm thắng. Mua về chơi chút đi.”

Quý Phỉ Nhiên nắm chặt dây cương, lắc lắc quạt trước mặt người bán hàng rong, nói với Quy Hành Khải: “Tử Vọng đúng là hết cách, sai cũng không nhận, đúng tính trẻ con. Ta đuổi theo hắn đây.” Dứt lời giục ngựa đuổi theo.

Quy Hành Khải gọi theo: “Quý đại nhân, người cưỡi ngựa ta đó ~” Quý Phỉ Nhiên giả vờ điếc chạy thêm một đoạn, dừng lại nghiêng nghiêng mặt. Bỗng quát mạnh roi lên mông ngựa. Quy Hành Khải gọi vói theo mấy lần, nhưng chẳng bao lâu đã chẳng thấy bóng dáng đâu. Tội nghiệp quay sang nhìn Phong Nghiêu, Phong Nghiêu dài mặt kéo theo, đầu cũng không quay lại, để tự đi mà giữ.

Quý Phỉ Nhiên nhàn nhã, Quy Hành Khải âm ỉ, trời tối rồi mà người ngựa chẳng đi qua bao lâu. Bỗng qua núi rừng, đặt chân vào trấn. Đặt chân tới cửa trấn, ngựa đầu đã thấy một bảng hiệu, bốn chữ vàng rồng bay phượng hoàng: Khách điểm Một Hữu.

**khách điểm không có gì. Cũng chả biết edit thế nào nữa —*

Quý Phỉ Nhiên xuống ngựa, gõ quạt trong lòng bàn tay: “Ồ đây đi.” Vung tay lên, ném dây cương cho tùy tùng, sải bước vào khách điểm.

Đặt phòng đưa tiền, làm liền một mạch. Thấy họ quần áo chỉnh chu, tiểu nhị tiểu tư trong quán lập tức dọn bàn, bày ra mấy món bình dân đặc sắc, ai ngờ vừa nhìn thực đơn ai nấy đều rơi cả tròng mắt: cánh gà một hữu, thịt viên một hữu, lòng nóng một hữu, gà cay một hữu. Quý Phỉ Nhiên nhấc chân, ánh mắt mừng rỡ: “Không tệ.”

Phong Nghiêu nói: “Nếu không tệ thì ăn nhiều chút.”

Du Tín mỉm cười nói: “Trong vụng về thấy được khéo léo, ngược lại còn mang phong cách riêng.”

Quý Phỉ Nhiên cười cười, ăn mấy món ‘một hữu’ cũng kha khá no. Trước khi về phòng còn không ngừng liếc sang bình rượu dưới chân, cuối cùng không nói lời nào xách lên lầu. Du Tín muốn nói lại thôi, Phong Nghiêu nói thay hắn: “Tiểu Hiền, uống ít thôi.” Quý Phỉ Nhiên phẩy phẩy tay, xoa xoa tường, đóng cửa hưởng thụ một mình.

Tiệc tàn, đọc sách cứ đọc sách, múa kiếm mặc múa kiếm, ngắm hoa thì ngắm hoa, uống rượu thì uống rượu. Một canh giờ sau, đọc sách không vào, đi sang phòng bên cạnh,

Du Tín vừa đẩy cửa đã thấy Quý Phỉ Nhiên nằm dài trên ghế, tay còn ôm vò rượu. Du Tín cả kinh cúi xuống muốn đỡ y dậy, Quý Phỉ Nhiên giương mắt nhìn hắn, trong mắt nửa tăng hơi nước, nửa tăng men say. Chốc lát sau, Quý Phỉ Nhiên vươn tay ôm lấy chân ghế, hừ một tiếng, tựa lên ghế ngủ.

Du Tín ôm dưới nách y, mới kéo được nửa tắc y đã gãy dựa, lập tức không dám cử động. Quý Phỉ Nhiên lắc đầu, lần mò xung quanh, cầm lấy bình rượu muốn uống tiếp. Du Tín cản tay y lại: “Phỉ Nhiên, đừng uống nữa. Sẽ bị cảm lạnh mất, ta đỡ ngươi lên giường.”

Quý Phỉ Nhiên đột nhiên ôm cổ hắn. Du Tín sửng sốt như bị hổ vồ vậy, cứng đờ thành tượng. Quý Phỉ Nhiên vô lực ngã lên người Du Tín, đá lăn bình rượu. Rượu chảy, bình rỗng.

Quý Phỉ Nhiên khịt mũi, nhẹ giọng gọi: “Tề Tộ...”

Lần này Du Tín hoàn toàn không thể cử động, đứng yên tại chỗ. Quý Phỉ Nhiên tựa đầu lên vai hắn, cọ tới cọ lui, cọ tới vành mắt đỏ lên, giọng vẫn không đổi: “Tề Tộ.” Du Tín ôm y đặt lên giường. Quý Phỉ Nhiên vẫn không ngừng gọi cái tên đó.

Du Tín ngồi xuống cạnh y. Quý Phỉ Nhiên từ từ nhắm hai mắt, mi tâm lấm tấm mồ hôi, hai tay quào loạn. Du Tín đặt tay vào tay y, cúi đầu bình tĩnh nhìn xuống. Quý Phỉ Nhiên cầm tay hắn, ợ rượu, khẽ mỉm cười. Muốn nói gì đó, môi run rẩy, khóe môi trễ xuống: “Tề Tộ...”

Du Tín nuốt nước bọt, rút tay về, nhìn Quý Phỉ Nhiên hồi lâu rồi đi ra. Quý Phỉ Nhiên ôm chăn, ho khan mấy tiếng, lẩm bẩm lời nào đó không rõ, mơ mơ màng màng.

Sáng hôm sau, Du Tín đi ngang qua nơi trói ngựa phát hiện thiếu mất một con. Hỏi qua tiểu nhị mới biết trời chưa sáng Quý Phỉ Nhiên đã cưỡi ngựa rời đi.

Mẫu đơn nở khắp kinh thành, trong thành hoa nở ngoài thành ngát hương. Lúc Quý Phỉ Nhiên hồi kinh cả thành đã đầy hoa, trăm vẻ nghìn dạng, đẹp không tả xiết. Về nhà lại cảm thấy phấn hoa xông vào mũi, bị mẹ đón đầu. Quý mẫu thân lệ như vàng ngọc, liên tục tuôn rơi, trái một câu gầy, phải một câu thật mệt cho con, bảy mươi ba tám mươi tư, sau nửa canh giờ mới được yên tĩnh.

Kéo bình phong, tắm rửa, thay y phục, dùng bữa, uống trà, vô cùng thanh thoi. Nhân nhā nằm xuống, ngủ một giấc ngon, thần thanh khí爽 vào triều, không ngờ lại nghe được tin lớn: Triều đình sắp tổ chức một hôn lễ long trọng, bên gái là Tương công chúa, hiền tể tên Lăng Bình Chủ.

Dù Tương công chúa không phải là nữ nhi hoàng thượng yêu quý nhất nhưng vẫn là con gái hoàng hậu, Lăng Bình Chủ thành thân với nàng thì chân chân chính chính thành phò mã. Cũng không ít người nói dung mạo Tương công chúa thuộc mức bình thường mà thôi.

Mấy năm trước, hoàng thượng từng muốn tứ hôn Tương công chúa cho Long Hồi Ngang, chỉ tiếc Long tướng quân sơ sẩy bị lão đầu Thường Cập chinh cho quy tiên, may mà hôn lễ chưa cử hành, công chúa thoát kiếp phải ở góa. Mới đây tứ hôn cho Du Tín, không ngờ Du Tín từ nhỏ mồm mép lém lỉnh miệng xạo dẻo quẹo, thuận lợi thoát thân. Nếu hoàng thượng muốn bắc thang cho hắn, hắn là đã cho quá dư dả. Về nhân đạo, Du đại nhân chí công vô tư, vì nước quên gia, khiến người cảm động; về công đạo, cãi lại thánh chỉ, tội không thể tha, phạt mười trượng cắt bổng lộc, rồi mọi thứ lại như chưa từng xảy ra.

Du đại nhân vốn thích giữ thể diện, đánh chết cũng không nói chuyện mình bị đánh mấy gậy.

Hình phạt qua rồi, với đương sự mà nói là chết một lần; với người bị hại là Tương công chúa mà nói, là lông gà đập mặt. Gả tới lần ba mới gả được ra ngoài, còn đầu mặt mũi, còn đầu trinh tiết! Một bó loạn to, oán phụ khó trị. Nếu bảo nàng không mang thù thì đúng là mặt trời mọc đằng tây! Mà người lấy được Tương công chúa chính là Lãng đại nhân không thể ưa nổi.

Quý Phỉ Nhiên đứng trên thềm bạch ngọc nhìn trời. Người khác nhìn thì yên tĩnh hiền hoa, vào mắt y lại thành đen thui, thật vô cùng bi thương. Du đại nhân ơi Du đại nhân, người sắp xong rồi, mau làm xong việc rồi rửa cổ chờ chui quan tài đi.

“Quý đại nhân.” Giọng ai truyền tới, cổ Quý Phỉ Nhiên cứng lại. Quay đầu, thấy rể hiền của hoàng thượng đang cười tủm tỉm nhìn y. Từ đầu tới chân đều hơn hở, từ đầu tới chân đều dào bay, trên đỉnh đầu có sao hồng loan, sáng loáng lấp lánh. Đôi mắt phượng có thêm mấy phần nhiệt tình so với ngày thường, nhìn qua chẳng thấy đầu bóng dáng thanh niên dễ xúc động, lại có mấy phần hào hiệp.

Quý Phỉ Nhiên gật đầu, tỏ ra vui vẻ cười nói: “Lãng đại nhân.” Lãng Bình Chủ nói: “Quý đại nhân nhất định y lời lúc trước, trị xong hồng tai, khải hoàn trở về.” Quý Phỉ Nhiên khê than trong lòng, giọng nói trở nên mềm mỏng không ít, lời nói còn mang theo kim thép sắc nhọn. Liền nói: “Đâu có, hoàn toàn là nhờ Du đại nhân.”

Lãng Bình Chủ nói: “Quý đại nhân từ nông thôn trở lại, thiếu đi mấy phần tuấn dật, lại tăng mấy phần chân chất.” Hóa ra là đang châm chọc y biến thành hạt dưa. Quý Phỉ Nhiên nói: “Đúng đúng, không giống ở quê chân đất, trong thành dù mềm mếp lém lỉnh cũng chết đói.”

Lãng Bình Chủ không nổi giận như y đoán, rất bình tĩnh lên tiếng: “Quý đại nhân quả nhiên tận trung tận lễ, thương cho bách tính. Triều ta có Quý đại nhân, quốc gia bình an, cực kì hưng thịnh.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Không dám. Phỉ Nhiên không đọc nhiều sách, nhưng rất thích Khổng phu tử, luôn cho rằng nhân ái là đạo trị quốc.” Lãng Bình Chủ đáp lại vài câu, chấp tay đi vào điện.

Không đọc được gì qua da mặt cả, chắc một năm qua tên ngốc này chịu khổ không ít, đầu sao được Du Tín chứ, không có Thường lão tắc chống lưng thì khác gì cây cải củ đầu. Lãng tiểu tử đẹp thì đẹp thật, cứng đầu vẫn cứng đầu, tẻ vẫn tẻ, nhưng đầu óc không bị hỏng, có lẽ lời vừa rồi cũng làm y ghen uất, dù gì thì muốn đầu tranh nội bộ cũng phải đánh nhau từ trong ra.

Quý Phỉ Nhiên cười nhạt phủi phủi ống tay áo, tiến vào đại điện, mơ màng nghe buổi triều. Hoàng thượng hỏi chuyện hồng thủy, Quý Phỉ Nhiên nói qua một lượt, ném hết trách nhiệm cho Du Tín. Hoàng thượng cũng không hỏi nữa, nhìn sang vị trí của Thường trung đường, vẫn trống không.

Mấy ngày gần đây Quý Phỉ Nhiên hoàn toàn không biết triều đình có chuyện gì, hạ triều liền hỏi Tự đại nhân, Tự đại nhân thông báo một tin sấm rền: Quốc khố thiếu hụt, gần như rỗng tuếch. Quý Phỉ Nhiên hỏi nguyên do. Tự đại nhân chỉ nói có lệ: Bổ sung cho binh lương.

Sấm sét giữa trời quang. Quý Phỉ Nhiên lập tức nghĩ ngay tới chuyện xảy ra trước khi rời kinh. Y vốn

tướng trước đây Trần đại nhân bị cách chức là do Thường lão đầu bao che việc Lăng Bình Chủ tham ô. Hóa ra không đơn giản như y nghĩ. Không phải Thường Cập một quay ba chuyển, cũng không phải hoàng thượng đánh không được, càng không phải Du Tín bị mù.

Hồ ly kêu chó đi trộm. Thường Cập ngồi xổm trong mao xí, tung cờ làm phản đoạt càn khôn.

Hoàng thượng gả công chúa không hẳn sáng suốt, nhưng là cử chỉ đủ để tiến. Lão tặc thao túng, tiểu tặc sao có thể phản lại, phản Thường Cập, Lăng Bình Chủ sẽ thành chó nhà có tang. Nói nhẹ hơn, họ Lăng ruột gan mềm nhũn, hẳn cũng là gì chứ. Thường Cập mà nghe hẳn thì con cóc cũng dài lông. Hơn nữa Thường Cập là đại thần quân cơ, tay nắm binh quyền, quân đội toàn tinh anh, không giống quân hoàng thượng nuôi, mỡ béo thịt dày, sợ là cách đi đường cũng quên rồi, hiện tại ngằm trốn hết rồi, quang minh chính đại yêu cầu binh lương cũng chả có ai có gan phản đối. Mà e đại thần nào cũng bỏ cuộc hết rồi, chỉ chờ dư đồ hoán cải (bản đồ đổi thay, giang sơn đổi chủ).

Đúng là nhà đột còn mưa suốt đêm, đi thuyền còn ngược gió.

Bãi triều, Quý Phỉ Nhiên đi ra đại điện, lại nhìn trời. Hôm nay người ta vẫn thấy nó bình thường tới không thể bình thường hơn, y lại thấy nó đen hơn cả lông quạ, bi trắng hơn gió thu. Quý Phỉ Nhiên thở dài thường thuật, lại có công công nào đó có cái miệng quạ đen, làm y muốn bi trắng cũng không bi trắng nổi: “Quý đại nhân, hoàng thượng gọi ngài.” May mà giọng không to, nếu không y đang đứng gần thế chắc chắn điếc tai.

Hoàng thượng theo lệ cũ đợi ở ngự hoa viên, mặt như đất vàng mắt thì ngậy ra, trong một năm mà như già đi mười tuổi, nhìn thấy Quý Phỉ Nhiên thì vẫn chưa nói gì tới quốc sử, chỉ gượng cười ân cần hỏi han. Quý Phỉ Nhiên bỗng cảm thấy lồng ngực không được tự nhiên, đối phó mấy câu đã nghĩ cách chuẩn đi. Nhưng vạn tuế gia sống chết không tha người, còn kéo y nói chuyện phiếm, trò chuyện lúc đăng cơ tự mình chấp chính, nói chuyện sắc phong vương phi, bàn chuyện nhân sinh trăm vị, than chuyện đời người mong manh.

Hoàng thượng bảy tuổi đăng cơ, giữ khoảng cách với bao người, cho nên không có cơ hội được người coi như trẻ con mà ôm. Đứng trên đài cao, nhìn những thi thể bị ngũ mã phanh thây, ngài biết, tất cả đều vì thiên hạ. Nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, những người đã chết kia sẽ nhìn ngài cười thật dữ tợn; nhìn vào tay chỉ thấy máu tươi vĩnh viễn không thể gột sạch.

Hoàng thượng từng thích một tiểu cô nương ngài gặp lúc lên ra phố. Vì nàng mà khóc nháo với thái hậu bao lần, thái hậu chẳng những không đồng ý còn sai người giết cô nương kia. Ngài cũng không phải dạng si tình, sẽ không yêu một cô gái cả đời. Sau đó yêu thương bao người đều được hồi báo. Khó sinh, ngã giềng, uống thuốc, ngoài ý muốn, kiểu chết nào cũng có, cuối cùng chẳng biết tâm mình đặt nơi đâu.

Ngài đã từng hỏi thái hậu, tại sao phải làm hoàng đế.

Thái hậu nói, để vương suốt đời hưởng vinh hoa phú quý vô tận, trời chống đỡ người, đất để người đạp.

Quý Phỉ Nhiên luôn thích phát biểu cảm tưởng, hôm nay lại làm người cảm. Hoàng thượng cho y lui ra, ngâm thơ đến tối. Quý Phỉ Nhiên bước ra cửa cung, nhìn phồn hoa kinh thành trước mặt, đột nhiên nhớ

tới khi bằng vàng đề danh.

Chỉ là một ngu phẩm nho nhỏ tu soạn đã mừng rỡ tới quên mình. Còn vô cùng sùng bái Thường đại nhân thân mang bệnh còn vào triều, tận trung báo quốc, tuyên dương khắp chốn rằng Thường Cập là gương cho chúng thần. Trở thành chí hữu của Tề Tộ thì bị nhiệt huyết của hắc lôi cuốn, hai người từng đứng trên núi cao, nhìn về kinh thành ngàn dặm, thề với giang sơn phồn hoa, nhất định phải làm nên đại nghiệp, trở thành trung thần lương tướng lưu danh sử sách, lao đầu vì quốc gia vì hoàng thượng, bưng bưng nhiệt huyết, cúc cung tận tụy, tới chết mới thôi.

Hôm nay nhìn lại, tất cả chỉ là mây bay.

Quý Phỉ Nhiên bước vào biển người, nhất thời ngắc ngứ không biết nên đi nơi nào.

14. Chương 14: Phản Sách

Sinh hoạt của Quý Phỉ Nhiên không có khái niệm thời gian. Đây là đèn lồng lớn treo cây hòe, không ai không biết, không người không hiểu. Mỗi ngày chẳng buồn hỏi thăm tin tức trong triều đình, bên ngoài lại càng miễn bàn. Đại thần văn võ cả triều, cả vạn tuế gia, kể cả Quý phụ thân đều bỏ cuộc, không thèm nhìn tới. Chỉ có Quý mẫu thân luôn coi y là bảo bối, mỗi ngày nấu tổ yến để y bồi bổ thân thể, may chưa bổ tới chảy máu mũi.

Mấy ngày cứ vậy, tới khi Quý đại nhân và Cửu vương gia khả hoàn trở về triều đình, khí như vũ bão, tinh thần sáng láng.

Quý Phỉ Nhiên nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng nói tới trọng điểm, hỏi qua hồng thủy, không có cứu tế, đại khái nắm được tình huống: Hoàng thượng đồng ý kế của Du Tín, phê chuẩn tới Lạc Dương, dẹp yên hồng thủy rồi trở về.

Sau đó Quý Phỉ Nhiên lại bắt đầu không yên ổn. Sáu mươi năm trôi qua như giấy lát, tiệc chúc thọ của Thường lão đầu tới, yến hội xong vẫn còn yến hội. Dù sao cũng là con rùa đen Thường lão đầu nuôi thành thân, đại thần cả triều phải đi.

Thường Cập trọng sĩ diễn, bày hơn mười bàn lớn, mấy trăm ghế nhỏ, quan viên mời tới đều ba bàn tám ghế. Quý Phỉ Nhiên vừa bước vào Trung Đường phủ đã cảm thấy khắp người đầy bọt chó, quay phắt ra khỏi phủ đệ, quyết định về nhà ngủ nướng.

Thường phủ cũng có bạc đầu, mời một đồng người, muốn đi ăn không khí chắc. Chủ nhân tòa nhà nở nụ cười thường ngày, trong mắt Quý Phỉ Nhiên là nhân từ mang giả dối, trong giả dối chứa gian trá. Con chó giữ nhà cho Thường Cập Lãng đỉnh nguyên, Lãng phò mã, Lãng rùa đen đoạn trang ngạo nghễ thì cứ như thích ca mâu ni.

Người đến người đi, trời thì rõ lạnh mà như cái lò sống. Quý Phỉ Nhiên phe phẩy quạt, ngửa mặt nhìn trời, đột nhiên cảm thấy bóng đêm cô tịch lạ thường, âm u lạ thường, thế là học theo người khác thở dài một hơi, thương cảm ngâm thơ: Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương. Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương. (Đầu giường ánh trăng rọi. Ngỡ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.) Thơ còn chưa ngâm xong đã có người đặt tay lên gáy y.

Trừ cái tên run rẩy không ai bằng kia ra, trong triều ai dám trêu chọc Quý Phỉ Nhiên như thế. Quý Phỉ Nhiên than thở: “Ta thấy ánh trăng này đau tới đứt ruột.” Quy Hành Khải nói: “Ta thấy Quý đại nhân phong thấp tái phát.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người không đứng đắn, ta thấy phiền muộn.” Quý Hành Khải kéo ghế tới ngồi, học Quý Phỉ Nhiên vắt chân chữ ngũ, đạo mạo nói: “Phiền là tốt, ta chỉ sợ người không phiền muộn, cứ cắm đầu vào, muốn rút ra cũng không được.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Quy đại nhân suy nghĩ nhiều rồi.”

Thường Cập và con rùa đen đi mời rượu. Mặt Thường Cập trắng như ba ba trong tuyết, lão nói mình say. Mặt rùa đen thì hồng hồng nộn nộn, nói mình không say. Hậu viện như quan tài, chiêng đánh leng keng, ồn tới sắp phát nổ.

Quy Hành Khải hết lần này tới lần khác lây bệnh của Quý Phỉ Nhiên, trong hoàn cảnh không u ám nhất lại tỏ ra vô cùng u ám, tay chống trán nói: “Phỉ Nhiên này, Quy thúc thúc tuổi cũng không nhỏ, có mấy lời không thể không nói. Hai chén nước nặng như nhau, trái lệch phải nghiêng, nhưng người cần phải thêm vào, muốn giữ thăng bằng còn khó hơn đổ hết đi. Ngấm lại chỉ có Tề Tiểu Tộ là tốt nhất.”

Cây quạt trong tay Quý Phỉ Nhiên dừng lại, nghiêm túc nói: “Trên đời không ai có thể sánh với Tề Tộ.” Quý Hành Khải nói: “Quý đại nhân ở nam mong bắc, định bao giờ về đây.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Ta chỉ đá lò lệt vò dưa hấu, không nghiêm túc đâu, không nghiêm túc đâu.” Quy Hành Khải nói: “Quý đại nhân cuối cùng cũng không hao tổn tinh thần vì Tề tướng quân nữa, âu cũng là chuyện tốt.”

Quý Phỉ Nhiên phát phát tay, cũng không biết nên tiếp lời thế nào. Quy Hành Khải nói: “Người nói không sai, trên đời không ai có thể sánh với Tề Tộ. Cũng không ai hơn được Tề Tộ. Mà người duy nhất có thể vượt qua Tề Tộ là người thì lại không vượt.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Quy đại nhân gần đây nói chuyện giống hệt Tử Vọng, đúng là gây thông không được.”

Quy Hành Khải than thở: “Ta chỉ sợ người chịu không nổi nữa. Tề tướng quân qua đời lâu rồi, nếu người còn ngày đêm nhung nhớ, lão Quy ta sẽ lôi người đi gặp đại phu. Người muốn mùa xuân thứ hai, ta giờ hai tay đồng ý. Nhưng người lại đi chọn Du Tử Vọng, tâm can nguội lạnh... tâm can nguội lạnh mất...”

Quý Phỉ Nhiên ngây người, nhìn chăm chăm, lát sau mới lắc quạt nói: “Đừng có kết luận vội chứ, Phỉ Nhiên hiểu rõ mà. Chẳng qua Tử Vọng tính tình không tệ, tiếp xúc với hắn nhiều là do hắn rất khéo miệng thôi.” Quy Hành Khải nói: “Vậy là tốt... vậy là tốt... ta còn lo người lại nghĩ điều không nên nghĩ thì đúng là đi đời nhà ma.”

Quý Phỉ Nhiên cười cợt nói: “Tử Vọng nợ Quy đại nhân bạc sao, có gì cứ coi hắn như cọp thế?” Quy Hành Khải nói: “Cọp có thể một chớp mắt đánh chết thì xong. Ta mới nghe được từ triều đình, cả năm nay Du Tín và hoàng thượng chưa từng cắt đứt liên hệ.” Về mặt Quý Phỉ Nhiên có chút cứng nhắc: “Thế cũng tốt, tặc tử trong ổ muốn phản cũng không được.”

Quý Hành Khải nói: “Lẽ nào người chưa từng nghĩ qua, sao Du Tín nói cả chuyện Thường Cập tạo phản cho người mà lại không nói chuyện này?” Quý Phỉ Nhiên gập quạt, vươn vai: “Có một số việc không nên nghĩ nhiều, chúng ta đi uống rượu.”

Quý Hành Khải nhìn y đứng lên, không dám vượt qua giới hạn.

Đúng lúc đó có người đặt tay lên vai Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên ngẩng ra, quay đầu nhìn thấy Cửu vương gia. Phong Nghiêu ấn y ngồi xuống, “Tiểu Hiền, ta tin người sẽ không làm chuyện tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa này. Sớm ngày đối mặt với hiện thực cũng coi như không thẹn với mình, không thẹn với Tề tướng quân.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Ta biết ta biết, không phải chỉ là một Tử Vọng sao, cứ nói mãi.”

Phong Nghiêu nhỏ giọng nói: “Không mấy người biết người gây uy hiếp lớn nhất cho hoàng huynh không phải Thường Cập.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Rồi rồi, người cứ nói thẳng ra.” Phong Nghiêu nói: “Phụ thân của Du Tử Vọng, Du Diệt Hành là vật hy sinh của hoàng huynh và Thường Cập. Bị đuổi ra khỏi triều, ông ta không cam lòng vẫn chờ cơ hội ngóc đầu, chỉ là tuổi già sức yếu đành phó thác lên con trai độc nhất.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Ừ.” Phong Nghiêu nói: “Nếu Du Tín muốn soán vị, không phải không có khả năng.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Ừ.” Phong Nghiêu nói: “Lúc đầu Du Tín lấy người làm bàn đạp, người không tính toán cho qua. Sau đó, hắn mượn lời đồn về người để che mắt bọn người Thường Cập. Thường Cập cứ nghĩ mình tọa trấn triều đình, nắm được thiên hạ.”

Quý Phỉ Nhiên quay đầu chỗ khác, hờ hững nói: “Ừ. Người nói tiếp đi.” Phong Nghiêu nói: “Lợi dụng thời cơ, đánh vào điểm yếu, Du Tử Vọng làm tới xuất thần nhập hóa. Nhưng người không thể coi tình cảm và năng lực của hắn là một. Quan lại thành công không ai không máu lạnh.” Quý Phỉ Nhiên cười lạnh nói: “Đâu phiền Vương gia nhắc nhở. Còn gì nữa không?”

“Có. Du Tín chưa về, đại thần trong triều đều biết chuyện hai người ở Lạc Dương. Ta cũng không nhiều lời nữa, Thường Cập từng phái vô số cơ sở ngầm giám sát chúng ta. Du Tử Vọng dương đông kích tây, mỗi ngày thân thiết với người cũng chỉ để cho gian tế thấy chúng ta làm chuyện không đứng đắn.” Phong Nghiêu nắm cánh tay y, gần từng tiếng: “Mỗi bước đi của hắn đều đã bày kế tỉ mỉ. Phải đề phòng người này, biết không?” Quý Phỉ Nhiên cúi đầu, giọng nói cực nhẹ cực thấp: “Ta biết.”

Phong Nghiêu chưa từng thấy y dụ ngoạn như vậy, nhất thời nghẹn lời. Đám Thường Cập không biết đã đi đâu, quan viên trong đình viện đều đã say ngủ. Quý Phỉ Nhiên đẩy Phong Nghiêu ra, không ngẩng đầu. Phong Nghiêu chẳng hiểu tại sao, Quý Hành Khải kéo góc áo hắn, cuối cùng đành rời đi.

Quý Phỉ Nhiên ngẩng đầu, ngồi im không động đậy, neho neho mắt. Trời tối đen như mực, trăng sáng sao thưa. Khóe mắt nóng lên, trong mắt nóng hổi. Cảnh sắc quay quanh liên tục, mơ hồ không rõ. Quý Phỉ Nhiên mở to mắt, không dám nhắm lại.

Lúc lâu sau. Quý Phỉ Nhiên lấy ra một vò nữ nhi hồng, uống ừng ực, lấy tay áo xoa khóe miệng, lắc lắc quạt mỉm cười vui sướng, nhớ người nợ từng nói: “Tiểu Hiền, nhân sinh đã theo ý người, cần gì phải chạy đua vì danh tước?”

Quý Phỉ Nhiên nằm lên bên bàn, áo cũng dính rượu: “Không sai, không sai. Tề tướng quân, rất sâu sắc, rất sâu sắc.” Trong màn đêm trước mặt có đôi mắt đang nhìn y, mắt sáng như sao, giao hoạt sắc bén. Người nọ khẽ nhếch khóe miệng, nụ cười đặc biệt đối trá: “Chỉ nhớ người, không nhớ nhà.”

Quý Phỉ Nhiên nâng chén hất đi, muốn học mấy câu thơ tục chửi tên Du Tín không dám hồi kinh, nhưng cuối cùng y lại chán nản dựa lên bàn, cười đến tái nhợt: “Đại tướng quân, Phỉ Nhiên... có lỗi với người.”

Nửa canh giờ sau, Quý Phỉ Nhiên phát hiện chân mình thiếp đi dưới chân bàn. Gió thổi qua, đầu khớp xương đau tới sắp nát. Quý Phỉ Nhiên đứng lên, vươn vai, duỗi chân, bẻ khớp ngón tay, chợt nhận ra không thấy ai xung quanh nữa. Lòng mắng hai tên kia không đánh thức mình, lại cúi đầu nhìn chân, đúng là hơi khó phát hiện thật, cho qua. Bước đi loạng choạng muốn về nhà, lại đi ngang qua một căn phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng, bên trong còn có người xì xào bàn tán.

Quý Phỉ Nhiên đột nhiên lớn gan, tới trước cửa phòng nghe trộm. Không nghe thì thôi, nghe xong mặt xám như tro, run rẩy cả người.

Quý Phỉ Nhiên có chút cười nhạo coi thường, cáo già giả say như đúng rồi ấy, bây giờ lại đàn đúp chỗ này, lo chuyện tạo phản. Có điều nghĩ là một chuyện, nghe được là chuyện khác.

Bên trong có khoảng bảy tám người, bàn chuyện không nhanh không chậm, rất có khí thế căm thù giặc sục sôi. Giọng nói không lớn không nhỏ, đủ để y nghe không bỏ sót chữ nào. Nghe chưa được đôi câu đã có hai chữ rơi vào tai y: Công thành.

Thế là tình thú tiêu sái phóng khoáng phát quật gọi ca nhi của Quý Phỉ Nhiên cũng mất luôn. Nếu đám lão yêu quái biết y ở đây, tám chín phần sẽ giết người diệt khẩu, lập tức muốn bỏ chạy, lại bị một giọng khác khiến cho đi không nổi.

Mấy người này đều nằm trong suy đoán của Quý Phỉ Nhiên, cầm đầu là quân cơ đại thần Thường Cập, còn có mấy đầu mục binh bộ, tuần phủ, Ngũ vương gia, nhưng cái giọng vừa cất lên ngày nào y cũng nghe, còn luôn nghĩ người nọ là con chó già trung thành, là số ít ở bên hoàng thượng, chịu đựng hoàng thượng, gần tới mức Phật gia rồi.

Nội các thủ phụ, Lưu Kiên Tài.

Quý Phỉ Nhiên lắc đầu, cố gắng tỉnh táo, bỗng nghe Lưu Kiên Tài nói: “Thứ kia đã cất kỹ?” Thường Cập thấp giọng nói: “Cất kỹ, ở trong phòng trưng bày.” Lưu Kiên Tài nói: “Đừng để người khác tìm ra, muốn lật đổ bên trên cần chút thời gian.” Thường Cập hừ lạnh một tiếng: “Thực lực triều đình chỉ bằng một phần ba của ta, còn chờ gì nữa?” Lưu Kiên Tài nói: “Việc nhỏ không nhin ất loạn đại mưu, người đã chờ bao năm chờ thêm chút nữa có sao?”

Tiếng bước chân thông thả truyền ra, ai đó thở dài khe khẽ. Một lát sau Thường Cập ứng tiếng, rồi im lặng không nói.

Tiếng bước chân tiến gần. Quý Phỉ Nhiên đứng ở cửa, giống như ong mật ngủ đông trong lửa, lại không dám động, tim nhảy lên cổ họng, dội cả vào tai. Cũng may người nọ dừng ở cửa, lại là tiếng Thường Cập: “Lưu Kiên Tài, ta có một chuyện cũng muốn hỏi người.” Lưu Kiên Tài mở miệng, giọng nói nhe như lão hòa thượng tam muội: “Thường trung đường cứ nói.” Thường Cập không đáp lời, lâu sau mới nói: “Cũng không có gì, chúng ta thảo luận tiếp.” Lưu Kiên Tài tiếp tục sắm vai quý nhạc quan, không chút sợ hãi.

*tam muội: cách gọi của đạo Phật, chỉ một phương pháp tu hành quan trọng: tâm trí thanh tịnh, dứt bỏ mọi ý niệm trần tục

Mấy người lại bắt đầu thảo luận đủ việc, Quý Phỉ Nhiên nhắc ống quần, nhón chân mấy bước rồi rời đi. Đang định chạy ra cửa Thường phủ thì chợt nhớ tới phòng trưng bày. Lắc lắc đầu, đi vài bước ra cửa, cuối cùng nhìn không được quay lại. Tuy lần tới Thường gia không nhiều nhưng phòng trưng bày cách đại sảnh có mấy thước thôi. Đại khái vẫn nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà.

Quý Phỉ Nhiên lục lại phòng trưng bày, chai chai lọ lọ, tranh chữ phong nhã, ngói quan triện đỉnh, đủ màu đủ loạn. Thường Cập là một tên mắt Ba Tư*, đồ chơi đồ cổ gì đều giấu một ít, Quý Phỉ Nhiên thường nói lão là con chó nhà Lý Tư. Phòng trưng bày lớn tới kinh người, đầy tới không có âm thanh vọng lại.

*mắt Ba Tư: chỉ mắt giỏi phân biệt đồ thật đồ giả.

Còn chưa bắt đầu tìm kiếm, Quý Phỉ Nhiên đã muốn bỏ cuộc. Triều đình quan trọng, mạng nhỏ còn quan trọng hơn. Đảo mắt nhìn quanh thấy đồ cổ đều sắp xếp theo thứ tự triều đại. Từ vò rượu thời Thương, tới thanh đồng thời Tần, không có gì bất thường. Nhưng giữa vòng vàng thời Tần và lưu ly Tây Hán lại chèn một thẻ tre, Quý Phỉ Nhiên đi tới xem, là di văn và nhạc thơ của Chu Văn Vương.

Thăm nghĩ Thường Cập quả nhiên khó lường, cầm lấy thẻ tre nhìn xem, phát hiện dưới có một lỗ. Dưới ánh trăng bằng bạc, kéo ra nhìn, là một thủ quyển (sách cuộn tròn). Mở thủ quyển ra, sợ tới hai mắt mở lớn, lưỡi uốn không được, vô cùng hoài nghi mình uống quá nhiều hoàng tửu mà nằm mơ – sách kể khởi binh.

Trời giáng sấm rền, to tới nỗi có người tới Quý Phỉ nhiên cũng không biết.

Cho tới khi có người thở dài, Quý Phỉ Nhiên mới lấy lại tinh thần. Người kia vào thẳng vấn đề, thẳng thắn tới mức Quý Phỉ Nhiên không tin nổi đó là lão hồ ly: “Quý đại nhân, người và lão phu nước vốn nước sông không phạm nước giếng, đường ai nấy đi, hà tất phải vượt quá giới hạn?”

Quý Phỉ Nhiên không quay đầu, vẫn nhìn sách kể khởi binh: “Chu toàn... thật quá chu toàn...” Thường Cập nói: “Ta biết người đứng ở cửa, đã cho người cơ hội giả mù. Người không những không đi, lại còn tới được đây. Trước đây khi hoàng thượng muốn lấy mạng người lão phu còn khuyên ngài, xem ra bây giờ lão phu lại phải thay hoàng thượng làm thôi.”

Cả cơ hội hòa hoãn cũng không có mình, xem ra chết chắc rồi. Quý Phỉ Nhiên mỉm cười, hào quang vạn trượng: “Nếu Thường đại nhân đã nói thế, Phỉ Nhiên sao dám không nghe? Thẻ này nhé, ngài đưa cách thức, ta chọn cách chết, không uống Phỉ Nhiên uống rượu làm bạn với ngài bao năm.”

Thường Cập vuốt râu méo, nhân từ tựa phật sống: “Lão phu luôn tử tế với người trẻ tuổi.”

Chủ thủ, vải trắng, giềng cạn, giá treo cổ, hồ đầu trắm, hạc đỉnh hồng. Nghe kiêu gì cũng thấy cái cuối dễ nghe nhất. Quý Phỉ Nhiên hắng giọng, nhân nhả đi ra cửa đứng: “Hạc đỉnh hồng.” Thường lão cũng dễ tính lắm, vỗ tay, mấy gã gia đình nhảy ra.

Thường Cập ra lệnh một câu, chẳng bao lâu, một bình nhỏ được ném vào tay Quý Phỉ Nhiên.

Quý Phỉ Nhiên nhìn cái bình, tuy không chết ngay mà còn bị dẫn vật một lúc, nhưng chết thế này cũng không tệ. Không phải trọng thần hoàng tộc sao có quyền đòi hỏi. Lúc sống ghen uất, lúc chết kiêu gì cũng phải cao quý. Nhớ tới ngày đó đứng trước Huyền Vũ môn, đã thương lượng xong với Cửu Môn Đề Độc là uống xong đồ chơi này rồi về, nhưng tiểu tử ngốc Du Tín lại cản trở giữa đường, không thể dùng được. Lần này không ai cản trở, có thể uống tới thống khoái rồi.

Lòng nhiều suy nghĩ, tay không động đậy. Nhờ ánh trăng, Quý Phỉ Nhiên nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên bình, nhận ra chẳng thể nào tiêu sái nổi. Cái hình ảnh cầm loại độc được này rồi ngửa đầu uống một chén giải thoát đã biến đâu không thấy. Suy nghĩ sớm chết sớm gặp lại Tề Tiểu Tộ cũng mất.

Quý Phỉ Nhiên muốn chết bao năm đột nhiên không muốn chết.

Trời xanh không kể thân thích, chỉ giúp người có đức. Quý Phỉ Nhiên bao năm qua luôn cho mình là đúng quả nhiên nhận hảo báo. Ngay lúc Thường Cập giục y sớm quy thiên, trước cửa ‘xi’ một tiếng, khói sương nổi lên bốn phía. Quý Phỉ Nhiên ong cả đầu, có ai đã nắm cổ tay y chạy ra bên ngoài.

Một đường chạy như điên, lao ra Thường phủ mới thấy rõ người trước mặt. Vai rộng dáng cao, đôi tay chai sạn do cầm kiếm, mạnh mẽ hữu lực, Phong Nghiêu. Quý Phỉ Nhiên đang thấy lạ, Phong Nghiêu lại giống như bánh bao mất nhân, nhét y vào xe.

Chạy như băng còn bị xóc nảy, khớp xương Quý Phỉ Nhiên rung lên như muốn vỡ, giọng nói lúc lên lúc xuống: “Cửu vương gia không phải đã về sao, sao lại nhảy ra cứu ta thế?” Rất khiêu khích, lại không che giấu niềm vui rõ rệt. Phong Nghiêu quay đầu nhìn y, bỗng rất dịu dàng nói: “Lâu rồi ta chưa thấy người cười.” Quý Phỉ Nhiên không hiểu: “Ta có lúc không cười sao?”

Phong Nghiêu không trả lời, vén rèm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ta đã bảo người đừng có vạch cổ tìm rắn, lúc này không còn cách nào khác, người nên rời khỏi kinh sư, càng xa càng tốt. Ta sẽ đưa người ra khỏi thành, chờ mọi thứ bình ổn xong.” Quý Phỉ Nhiên ngẩn người, nhìn ra cửa sổ.

Bình minh phủ xuống, xe ngựa lộc cộc trên đường nói, Quý Phỉ Nhiên và Phong Nghiêu ngồi bên trong, ăn không nói, ngủ không nói. Mãi mới đi được một nửa, đã thấy người cầm đèn lồng đi khắp đường cái, vừa chạy vừa gầm rú. Vốn chẳng để ý làm gì, ai ngờ nghe thấy cái tên quen thuộc khiến Quý Phỉ Nhiên cứng cả người. Người nọ đang kêu: “Tề đại tướng quân đã trở về!”

Không chỉ Quý Phỉ Nhiên, Phong Nghiêu cũng biến thành tượng gỗ. Hai người hai mặt nhìn nhau một lúc,

Quý Phỉ Nhiên bỗng đứng dậy: “Dừng xe.”

Xe ngựa dừng lại, Quý Phỉ Nhiên chậm rãi đi xuống. Phong Nghiêu nắm cổ tay Quý Phỉ Nhiên, nói: “Tiểu Hiền, người biết đó là giả.” Người trên đường cầm theo đèn lồng lửa xanh lạnh lẽo, sáng như vân mẫu. Quý Phỉ Nhiên ngẩng đầu nhìn Phong Nghiêu không chớp mắt. Người trên đường vẫn chạy quanh, lúc chạy ngang Quý Phỉ Nhiên thì ngừng chút, khước đại thanh âm quát lớn: “Tề đại tướng quân đã trở về! Tề Tộ đại tướng quân đã trở về!!”

Chân mảy Quý Phỉ Nhiên khê cau lại, một bước lên xe, ngồi lại chỗ cũ: “Đi.”

Đường tới cửa thành, xe lại càng lạnh ngắt như tờ.

Trước Bạch Hổ môn, hai thủ vệ đứng nghiêng ngả nghiêng ngả, vẻ mặt mệt mỏi. Xe ngựa của Phong Nghiêu dừng lại, bọn họ chỉ dùng trường thương chặn lại cho có lệ. Phong Nghiêu ngo đầu ra, hai người tỉnh táo ngay tức thì, quỳ xuống thỉnh an: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Phong Nghiêu nói: “Sao các người ra sớm vậy?” Một trong số đó nói: “Du đại nhân về, chúng nô tài mở cổng cho ngài ấy rồi ngủ không được nữa, cứ đứng gác thôi.” Phong Nghiêu còn chưa nói, Quý Phỉ Nhiên đã ló đầu ra hỏi: “Du đại nhân đã về? Về khi nào? Đi đâu?” Phong Nghiêu ở trong xe nắm lấy tay Quý Phỉ Nhiên.

Thủ vệ kia nói: “Bẩm Quý đại nhân, Du đại nhân mới về từ thời gian một chén trà trước, nghe tùy tùng ngài ấy nói thì ngài ấy lên triều rồi.” Hai mắt Quý Phỉ Nhiên sáng ngời, nói với Phong Nghiêu: “Chúng ta quay lại.” Phong Nghiêu nói: “Tiểu Hiền, không được vội vàng, có thể là trò của Thường Cập, người vừa nãy nói Tề Tộ quay về tám chín phần là tai mắt của lão. Đừng rơi vào lưới lão nữa.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Lần này nhất định là thật, mau quay lại.” Phong Nghiêu nói: “Du Tín về thì sao? Mạng sống của người quan trọng hơn.” Quý Phỉ Nhiên dứt khoát không để ý hấn, nhảy xuống xe ngựa chạy về hoàng cung.

Cung điện màu son, trời xám mờ mờ, cửa đóng chặt. Trước cửa có hai người, một tùy tùng, một chủ tử. Quản gia xuống xe cho chủ tử thay triều phục. Chủ tử ngẩng đầu nhìn cung điện, liếc nhìn về phía phủ thượng thư. Y phục mặc xong, dừng chút, bước chân lên thêm bạch ngọc, rồi như cảm nhận được gì mà dừng bước quay đầu.

Quản gia nhìn thấy Quý Phỉ Nhiên, lại nhìn sang Du Tín, đột nhiên kéo theo tùy tùng chạy đi.

Quý Phỉ Nhiên từ từ đi tới trước mặt Du Tín, mấy chuyện nghe được đêm hôm trước ném hết ra sau đầu. Tới khi đến trước mặt hấn mới dừng lại, mỉm cười. Du Tín chấp tay, mỉm cười đáp lại: “Quý đại nhân, đã lâu không gặp.”

Quý Phỉ Nhiên tiến lên, hai tay nắm lấy vai Du Tín, chốc lát hai người chỉ còn cách nhau có một nắm tay. Du Tín cúi đầu nhìn tay Quý Phỉ Nhiên, rồi ngẩng đầu nhìn mặt y, mở to mắt không biết làm sao. Tay

chậm rãi di chuyển tới cổ Du Tín, mười ngón tay đặt lên làn da mềm mại, Quý Phỉ Nhiên mỉm cười gọi: “Tử Vọng.”

Lần đầu tiên trong đời Du Tín cảm thấy thở không thông: “Người có chuyện gì à?”

Quý Phỉ Nhiên cười tới hai mắt đều cong lên, ngàn vẻ phong tình, vạn phần khắc xương: “Tử Vọng.”

Mặt Du Tín đỏ lên, quay mặt đi, mu bàn tay đặt lên má, cố gắng giảm bớt độ nóng. Quý Phỉ Nhiên bắt được tay hắn, quay đầu hắn sáng, chậm rãi đưa mặt tới, phủ lên môi Du Tín một nụ hôn.

Chuyện Du công tử Du đại nhân ghét nhất trên đời là không thể kiềm chế, lần này cũng không ngoại lệ. Nụ hôn ôn nhu như mưa phùn, khi không khống chế được sẽ thành mưa rền gió dữ. Lửa dấy lên, lại đứng trước hoàng cung, muốn dập cũng không được. Đành phải nhịn một bụng đầy lửa, phải cố nén mà kiên trì nghiêm chỉnh lâm triều.

Vốn hẹn hạ triều sẽ gặp Quý Phỉ Nhiên trước cổng cung, nhưng thời gian tới rồi, nào có hình bóng Quý Phỉ Nhiên.

15. Chương 15: Hôn Dạ

Tình sinh trí cách, đây là chân lý tuyệt đối, vĩnh viễn không đổi. Đoạn tụ vô cùng mê người, cũng vô cùng hại người. Xưa có Đồng Hiền, nay có Quý Hiền. Đồng Hiền là hồng nhan, Quý Hiền là bánh trôi. Đồng Hiền là hoa tươi, Quý Hiền là rùa đen.

*tính sinh trí cách: khi yêu thì lí trí mờ đi, tầm nhìn hạn hẹp.

Một chuyện tưởng đã đại thành, lại có thăng nhóc quấy tung cả thế cục. Lăng Bình Chủ nói như vậy.

Ngày kế là đại hôn của Lăng Bình Chủ, thiệp mời sớm đã phát, đại thần cả triều đều nể mặt mà tới, chỉ có hai người không tới: Phong Nghiêu, Quý Phỉ Nhiên. Lăng Bình Chủ uống rượu để thể hiện lên mặt, uống chút đã đỏ mặt, kéo tân nương tử đi mời rượu, cười đến ngu cả mặt. Tâm trạng Du Tín rất tốt, ngồi ngay trong thảo viên nhà Lăng Bình Chủ mà ngắm hoa ngắm trăng, rượu thơ làm bạn. Chỉ có Quy Hành Khải thấy Du Tín rất bất thường, không đọc sách không tiếp khách mà học theo Quý Phỉ Nhiên ngắm phong tình. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cũng chỉ dám ngồi cạnh ăn thôi.

Nháy mắt đã qua nửa buổi, bên trong hậu viện chỉ còn đám người say tới không còn biết đầu bần đầu đất. Mấy người dốt chút hơi tàn, tiếp tục vung quyền đánh bạc. Thường Cập vẫn như cũ, chỉ vào khuôn mặt trắng toát, hô to ta say rồi ta say rồi, lát sau lăn ra ngủ bên cạnh.

Tâm tư Du Tín sớm đã bay như sét đánh tới tận đâu đâu, nào để ý chuyện của Lăng Bình Chủ. Uống rượu

xong, Lãng Bình Chủ không hề vài hớp là ngủ, mà là phát điên. Đêm nay mặt vô cùng đỏ, say vô cùng từ từ, không lớn tiếng lắm, chỉ ngồi một chỗ bắt Lưu Kiên Tài nghe mình nói chuyện: “Kỳ thực kinh thành cũng chẳng có gì vui vẻ, lúc mới tới thì thấy mới, lâu ngày càng nhớ nhà. Nhưng đã nhảy khỏi thuyền giặc còn đòi nhỏ bé sao?” Lưu Kiên Tài liếc xéo hắn, mặt không biến sắc.

Lãng Bình Chủ say khướt nói: “Kỳ thực bằng hữu ấy à, đâu còn cách nào khác, rượu lâu năm vị thuần, bạn già tình thâm mà ~~~ hơn nữa, ta tới đây cũng là trạng nguyên rồi, không phải cũng cho cha nở mày nở mặt già sao? Ai, nếu không gặp phải tên kia, có lẽ ta thực sẽ kiên trì tới cùng.” Đôi mày nghiêng nghiêng nhàn lại, giọng nói càng lúc càng nhỏ. Lỗ tai Lưu Kiên Tài không thính lắm: “Ai, ai thế?”

Lãng Bình Chủ thuận miệng nói: “Hỏi cái này làm gì, người nghĩ ai chứ? Lục nhi!”

(bạn ấy nói tiếng địa phương.)

Mắt Lưu Kiên Tài mở lớn như chuông đồng, nhìn sang Thường Cập, mồ hôi nhỏ giọt trên trán cũng không dám lau, chỉ hắng giọng quay sang một bên ngủ. Lãng Bình Chủ nói: “Hắc hắc, xem tính ta đó, quá nhờ nhà liền dùng ngay khẩu ngữ gia hương. Nói tới gia hương ta ấy à, chỉ có một chữ đẹp mà thôi! Bạch Cư Dị không phải có sáng tác bài thơ sao ~ “Loạn hoa những khiến người neho mắt, vó ngựa mờ che, lối cỏ gầy. ”, đẹp, quá đẹp, đẹp tới loạn hết lên.”

*Nguyên gốc: Loạn hoa tiệp dục mê nhân nhãn, thiển thảo tài năng một mã đề — trích từ bài Tiền Đường hồ xuân hành của Bạch Cư Dị.

Lưu Kiên Tài tóc ướt mồ hôi, đứng lên muốn chạy lại bị Lãng Bình Chủ kéo vạt áo: “Lưu đại nhân, ông hỏi tại sao ta lo y chết à? Ta sợ bạn mình hại chết y, ta rất sợ!” Lưu Kiên Tài nói: “Lãng đại nhân, người say rồi.”

Thường Cập ngáp một cái, xoay người tiếp tục ngủ. Lưu Kiên Tài vội vàng đứng dậy, vuốt lại y phục cho Lãng Bình Chủ rồi rời đi.

Lãng Bình Chủ tựa bên cạnh bàn, lẩm bẩm: “Ta chưa bao giờ nghĩ cái giá lại lớn như vậy, y mà hận hắn, ta không thể bồi thường, chỉ có thể chém đứt.” Gục xuống bàn, ho khan. “Hôm nay ta thành thân thật muốn thấy hắn, muốn gặp hắn, muốn hắn xuất hiện trước mắt ta, đập cửa vào cũng được...”

Không lâu sau, một tùy tùng tới đỡ Lãng Bình Chủ rời đi. E là không còn sức động phòng rồi.

Du Tín đang chờ bên ngoài Lãng phủ. Lưu Kiên Tài lấy ra một thủ quyển, đặt vào tay hắn: “Hôm nay Lãng đại nhân nói cầm thứ gì đưa người, chắc là thứ này.” Du Tín mở ra, là sách kế khởi binh mà Quý Phỉ Nhiên trộm được, nhất thời tâm lạnh hơn nữa, giọng nói cũng có chút bất ổn: “Y ở trong tay Thường Cập?”

Lưu Kiên Tài gật đầu, muốn nói lại thôi.

Du Tín xiết chặt thủ quyển, bình thản nói: “Ta biết chỗ nào xảy ra chuyện gì, không cần nhiều lời. Ta biết rõ phải hạ quyết tâm, rõ ràng không nên vào Tử Cấm thành. Quốc sự không thể sai lầm, ta sẽ chặt đứt đầu kia.”

Lưu Kiên Tài nói: “Nghĩ thế là tốt, ta sợ người nhìn thấy y lúc này sẽ chịu không nổi.”

Du Tín im lặng chốc lát, mỉm cười nói: “Không đâu.”

Thường phủ, địa lao. Lưu Kiên Tài đi xuống mà muốn bịt mũi. Bên trong rối tinh rối mù, bắn đến người ngã ngựa đổ. Mấy phòng gian nhỏ, chỉ một gian có người. Người nọ tóc rối bù, ngón chân, đầu gối, cánh tay, cổ, kể cả gương mặt đều chi chít vết roi. Y tựa vào tường, sửa lại y phục bị rách, đắp lại vết thương. Thấy Lưu Kiên Tài đi tới, mắt sáng lên đứng bật dậy, lại bị choáng quá mà lùi hai bước.

Lưu Kiên Tài nhìn y, tận lực xem như không nhìn thấy gì, chép miệng: “Quý đại nhân.”

Quý Phỉ Nhiên ổn định thân thể, nắm cột nhà lao: “Ông đem đồ cho hần chưa?” Lưu Kiên Tài gật đầu không nói. Quý Phỉ Nhiên vui vẻ: “Được rồi.” Nghĩ nghĩ lại nói. “Ừm... hần nói sao?” Lưu Kiên Tài cúi đầu, đôi mắt già nua liếc qua mặt y, chần chừ lúc lâu đành giả vờ: “Hần nói, người chú ý thân thể, chờ hần cứu người ra.”

Quý Phỉ Nhiên buông tay, vỗ vỗ góc áo, vô cùng đắc ý: “Tử Vọng hành sự, ta luôn gửi gắm một trăm hai mươi tám lòng. Ta ở chỗ này chờ đấy, bảo hần mau tới cứu ta. Nếu không may ta bị Thường lão đầu giết chết thì có thành lệ quỷ cũng bám lấy hần.”

Lưu Kiên Tài buộc mình không nhìn vào thương tích của y, nhưng trông mắt cứ như bị khổng chế mà dừng lại trên người Quý Phỉ Nhiên. Trước đây cũng nghe qua ít nhiều rồi, Quý Phỉ Nhiên bệnh nặng thì không bệnh nhẹ thì đây, nhất là trẻ tuổi đã bị phong thấp, thật khiến người ta đau đầu. Bây giờ thì lúc quất lúc đánh, đánh còn đập, hôn mê thì bị hắt nước, không biết có chịu được hay không. Lưu Kiên Tài nhịn không được lắc đầu, không biết do mình già hay do người trẻ tuổi quá máu lạnh, không thể tiếp tục nhìn nữa.

Quý Phỉ Nhiên thấy ông ta như vậy còn tưởng ông ta nghĩ nhiều, vỗ ngực đảm bảo nói: “Ta không nói chuyện Tử Vọng ra đâu, hơn nữa, chuyện của hần ta cũng chỉ biết ba bốn điều thôi. Ta mà nói ra lập tức sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh.” Dứt lời còn giơ tay làm động tác thề. Lưu Kiên Tài gượng cười nói: “Sao hôm nay người hưng phấn thế? Con khỉ này.”

Quý Phỉ Nhiên nhất thời câm nín, bị Lưu Kiên Tài nắm lấy tay: “Tay người sao rồi?”

Quý Phỉ Nhiên thu tai lại, che đi móng tay nứt nẻ rỉ máu: “Được rồi, Phỉ Nhiên đâu phải cô nương, có tí thương tích bé tẹo ấy mà, ra ngoài điều dưỡng là được rồi.”

Một miệng ba lời ân cần dặn dò xong, Lưu Kiên Tài rời đi. Quý Phỉ Nhiên ngồi dưới đất, đau tới vặn vẹo cả mặt, mấy lần nhìn ra ngoài nhà lao, một cái chắn cũng không có, đành lấy rơm rạ đắp lên người.

Hai ba canh giờ trôi qua lại có người nào. Người nọ vừa tới, Quý Phỉ Nhiên ngáp lớn nằm xuống. Người nọ mở cửa đại lao, đưa y một đệm một chăn. Quý Phỉ Nhiên giống như đụng phải vật gì bần lăm vậy, đẩy ra. Người nọ thấp giọng nói: “Tiểu Hiền, đừng ngủ như thế, sẽ mắc phong hàn.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Chỉ cần người không xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ không mắc phong hàn.”

Người nọ thở dài một hơi, đi ra cửa nói: “Ném ở đây đi.”

Đón lấy, có người bị ném vào thật, té nhào bên người Quý Phỉ Nhiên. Quý Phỉ Nhiên quay lại nhìn, vừa kinh hãi vừa cảm khái: Thị phi diên đảo, đúng là thị phi diên đảo! Người trước mặt không phải Lăng Bình Chủ thì là ai?

Lăng Bình Chủ ngồi thẳng người, liếc xéo Quý Phỉ Nhiên, miệng còn nồng mùi rượu: “Nhìn gì mà nhìn, nếu không phải vì Quý đại nhân, ta vẫn còn ôm kiều thê trong ngực đấy.” Quý Phỉ Nhiên cười nói: “Lăng đại nhân nói chuyện hay thật đấy, động phòng cũng phải túm lấy ta.”

Lăng Bình Chủ nhếch miệng cong mắt, vô cùng gian trá, dễ mù dễ lừa thì sao có thể ngồi cùng thuyền với Du Tín. Quý Phỉ Nhiên nói: “Lăng đại nhân sao lại ở đây? Ai đó xong việc chộc phải chủ tử nên bị phạt?”

Lăng Bình Chủ ôm chân, tựa lưng vào tường, kể lại một chuyện cũ.

Nhân vật có ba người: Tiểu Giáp, Tiểu Ất, Kẹo Đường. Diễn cùng còn có hai kẻ: Bính gia, Mỗ Mỗ.

Ven Tây Hồ có một đôi tiểu bằng hữu, một tên Tiểu Giáp, một tên Tiểu Ất. Hai người từ nhỏ giao tình sâu nặng, còn uống máu thành huynh đệ kết nghĩa, là tiểu bằng hữu hàng xóm với nhau. Cha Tiểu Giáp làm quan, còn là vị quan bị triều đình ép từ quan, tạm gọi là Giáp cha. Giáp cha bị đập một cước rõ đau, nhưng rất nhanh đã quên đi sầu khổ, cuối cùng hiểu rõ đạo lý: Phi điều tẫn, lương cung tàn, xin cơm ba năm lười được rồi. Dứt mộng khách hồng trần, ngày ngày an ổn ngủ, cuộc sống rất thoải mái.

*phi điều tẫn, lương cung tàn: chim đã hết giữ cung làm gì, ý chỉ việc qua cầu rút ván, lợi dụng xong rồi bỏ.

Tiểu Giáp mất mẹ từ nhỏ, thường thường đốt đèn nói chuyện thâm đêm với cha, một ngày nghe xong cuộc sống quan trường của cha thì thấy vô cùng hứng thú, thế là ngày nào cũng hỏi. Giáp cha vốn không để ý, ai ngờ có ngày Tiểu Giáp đưa ra một yêu cầu kinh thiên động địa: Con cũng muốn lăn lộn quan trường, con muốn báo thù thay cha, tiêu diệt Mỗ Mỗ. Dĩ nhiên giáp cha không đồng ý. Tiểu Giáp một khóc hai nháo ba thất cổ, nói gì cũng bắt Giáp cha truyền lại cách làm quan. Giáp cha chịu không nổi, rốt cuộc đồng ý. Vốn nghĩ đứa trẻ này đơn thuần, học chẳng thành danh, ai ngờ nó rất có tố chất làm quan, cùng một việc mà còn suy tính sâu xa hơn cả mình.

Cha nào con nấy, cha gian trá, con càng gian hơn. Trách mắng mãi không được, mắt thấy con mình đủ gian trá đủ biến thái, Giáp cha lần hai chịu không nổi, bảo hấn đi mà lấy công danh, sớm ngày trải qua phong ba quan trường, gây họa cho triều đình.

Bị người kéo xuống nước thì phải bám theo, chớ nói tới là bị hồ ly kéo. Bị cái lưỡi tam tác đầy dâm uy của Tiểu Giáp lôi kéo, Tiểu Ất động tâm, cũng muốn có công danh. Lại còn nghe qua chuyện của Giáp cha, thế là phùng một cái, chính khí bạo phát.

Phấn đấu mấy năm, hai người tham gia viện thi, thuận lợi thành tú tài, rồi thi hương thi hội, Tiểu Giáp đều giành vinh quang. Cuối cùng trước lúc thi đình, Tiểu Giáp bàn bạc với Tiểu Ất, nói hai ta đổi vị trí đi, mỗi một nhất định sẽ thưởng thức huynh, sau này ta sẽ đỡ đần huynh nằm vùng. Tiệm nghi cớ này thì do dự gì mà không chiếm?

Tiểu Giáp tài hoa hơn người, tự xưng trở thành không thể cạnh tranh với Tiểu Ất, thi đình muộn, cố lắm thì được bằng nhãn. Ngày tháng như nước chảy hoa trôi, cùng nhau chui ổ chó rồi cùng nhau thăng tiến, tất cả thuận lợi, còn hưng phấn hơn cả yêu đương vụng trộm.

Thế nhưng, Tiểu Ất dần phát hiện một chuyện: Tiểu Giáp gặp nguy. Tiểu Giáp bị theo dõi.

Người nọ không phải minh thương, cũng không phải ám tiễn, mà là một viên kẹo đường, mềm mềm, bỏ thêm thạch tín. Kẹo Đường dính lấy Tiểu Giáp, theo sau Kẹo Đường là Bính gia. Bính gia ôn nhu, sẵn sốc, phục tùng, đa tình, chỉ là Kẹo Đường không thích. Kẹo Đường vẫn dán lấy Tiểu Giáp như thạch sùng. Tiểu Ất khuyên Tiểu Giáp đừng có động tình, Tiểu Giáp bảo đần huynh nhiễm nước à, ta đâu có đoạn tụ.

Lời này nói không được bao lâu, Tiểu Ất lại nghe Tiểu Giáp kể, hóa ra Kẹo Đường đã có ý trung nhân, có điều lên trời làm tiên rồi. Kẹo Đường dính lấy Tiểu Giáp là vì muốn tìm kiếm an ủi. Tiểu Ất thở phào thay Tiểu Giáp, Tiểu Giáp lại ghen hờn nói: Kẹo Đường dính chặt lắm, không bỏ rơi được.

Thế là Tiểu Giáp và Kẹo Đường dính lấy nhau, bên trong tốt cùng là ai dính ai, ai đột nhiên không muốn dính ai thì chỉ có họ biết. Ngày tháng tựa hoa rơi, cuối cùng Mỗ Mỗ cũng muốn lật trời. Vốn hết thấy khuôn mẫu đều đã xong, đường cũng đã bày, đáng lý nên vô cùng thuận lợi, thế nhưng lại xảy ra hai sự cố: Một, hóa ra không chỉ có Tiểu Ất nằm vùng, Bính gia chính là cái móng của Mỗ Mỗ. Hai, Tiểu Ất say rượu sơ ý nói giong Tiền Đường và đọc thơ Tiền Đường trước mặt Mỗ Mỗ.

Lúc Tiểu Ất đổ đạt đã nói mình là người Hà Nam.

Mấy người khác thì không cần nói, Bính gia là Phong Nghiêu.

Quý Phỉ Nhiên bưng tỉnh đại ngộ, hỏi nhiều chuyện, lại không hỏi Lăng Bình Chủ tại sao lại uống say đúng thời khắc mấu chốt.

Người nào kể chuyện xưa cũng sẽ giấu diếm đôi chút, lại còn đang ở nơi thế này, cho nên rất nhiều điều Lăng đại nhân vẫn giữ trong bụng.

Dù người làm quan trong như nước cũng không thể trơn như dầu. Trong mắt người ngoài, Tiểu Ất là trạng

nguyên. Trong triều đình, Tiểu Ất là một trạng nguyên thôi. Muốn tung hoành triều dã nhờ tài văn chương sao, đừng mơ. Tài hoa càng cao càng khiến người ta đổ kị, thảo nào Tiểu Giáp không chịu ngồi đây. Lúc Tiểu Ất nhận ra thì quá muộn rồi.

Gia nô tể tướng còn cao hơn quan huyện thất phẩm. Không thể đắc tội Mỗ Mỗ được, cho nên nhin xuống, nhin tới triệt để, thế là Tiểu Ất trở thành mặt nước trong veo để dụ, ai nấy nhìn vào cũng thấy rất đáng. Lòng hấn lại hiểu rõ, không phải vì bằng hữu, mà là vì Kẹo Đường.

Tiểu Ất đã từng gặp Kẹo Đường.

Một năm kia tuổi còn nhỏ, Tiểu Ất theo Ất cha tới Trường An buôn bán, tiến vào quan viên như đồ ngọc, toàn thứ chưa gặp chưa thấy qua, mất hết mặt mũi Ất cha. Lúc đó Tiểu Ất dân quê mới lên, với đứa trẻ đó mà nói, người kinh sư đều là thần tiên hết. Thế nhưng hấn chỉ gặp một người thực sự giống thần tiên. Thần tiên và tên đi cạnh đang cười, cười đến cực tươi cực ngốc. Biển người tự động tránh đường, hai người vừa tạ ơn vừa giục ngựa ầm ầm vào thành, thực sự tiêu sái lỗi lạc.

Vì lúc đó thần tiên đang ôm thắt lưng người kia, dính như một viên kẹo đường, cho nên Tiểu Ất gọi y là thần tiên Kẹo Đường.

Dù chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng lần thứ hai gặp lại vẫn có thể liếc mắt nhìn ra ngay. Có điều Kẹo Đường cao lên nhiều, đẹp hơn nhiều, nụ cười lại chẳng còn đáng vẻ thần tiên. Nghĩ tới chuyện xưa của Giáp cha, liên tưởng tới Kẹo Đường, trái tim nho nhỏ của Tiểu Ất như bị roi quất đến buốt giá. Phừng một cái, ngọn lửa chính nghĩa trong lòng lại bạo phát.

Tiểu Ân chỉ trời thề rằng phải biến Kẹo Đường trở lại thành thần tiên. Tuy rằng họ gặp mặt là cãi nhau.

Bính Chủ quay sang nhìn Quý Phỉ Nhiên, giọng khinh khỉnh: “Như ngươi vậy, giống hệt đồ bị ném đi.” Quý Phỉ Nhiên sững sốt, cúi đầu nhìn xiêm y của mình, cười nói: “Gặp ta thì dùng hồng nạt cũng thành ngọc thụ lâm phong. Có điều ta nhìn không ra, ngươi chỉ là quạ trắng.” Lãng Bính Chủ trừng mắt nhìn y, quay đầu ôm chân, cười thâm.

Kỳ thực ai kia cũng không tệ, hoàn thành nguyện vọng tâm hồn của hấn.

16. Chương 16: Hôn Dạ

Sáng hôm sau, Quý Phỉ Nhiên bị giải ra khỏi nhà tù, đi vào hoàng cung. Đủ loại quan lại đang châu triều đều quay mắt nhìn sang. Quý Phỉ Nhiên dựa trái dựa phải giống như bùn loãng, cũng không thấy xấu hổ. Thậm chí bị nhìn còn trừng mắt nhìn lại.

Trống triều vang, đèn triều sáng. Đủ mọi quan lại nối đuôi nhau mà vào nhưng không thấy bóng Du Tín.

Lòng Quý Phỉ Nhiên mơ hồ có chút bất an song đành bó tay chịu trói. Người bị giam bị lôi vào, các đại thần đều quỳ lạy, dốc hồ lô. Thì Hoàng thượng đích thân xử lý Quý Phỉ Nhiên mà. Quý Phỉ Nhiên bị người ta đè lại hai tay đẩy lên phía trước, cắn răng nhịn đau, ngẩng đầu ưỡng ngực, đi thẳng về phía trước, không giống tù nhân, ngược lại còn giống tân lang mặc đồ đỏ chờ bái đường. Ánh mắt người xung quanh đều tỏ vẻ tán thưởng.

Cuối cùng cũng tới trước mặt hoàng thượng, Quý Phỉ Nhiên quỳ trên đất, lưng duỗi thẳng tắp. Hoàng thượng ngồi trên cao, nhìn không rõ mặt, chỉ thấy long bào sáng loáng, thêu hoa văn rồng, tinh xảo vô cùng. Thường Cập đứng cạnh ngài, bình tĩnh như phật Như Lai.

Quý Phỉ Nhiên mỉm cười nhìn lão, nhỏ giọng nói: “Thường đại nhân có nghe qua câu này chưa: ghé con không sợ cộp. Du đại nhân cũng không phải đèn cạm dầu, người lật ta cũng còn nhiều kẻ lọc lõi.” Thường Cập hừ lạnh một tiếng, quay đầu đưa cho hoàng thượng một quyển tập: “Khởi bẩm hoàng thượng, phạm nhân Quý Phỉ Nhiên ở đây, lão thần đã kể hết tội y, mời hoàng thượng xem qua.”

*ghé con không sợ hổ (nhũ độc bất phạ hổ): chỉ cho hạng người trẻ tuổi nông nổi không biết sợ ai, dám làm chuyện quan trọng mà không lường trước hậu quả.

Quý Phỉ Nhiên nhún vai, đành chịu thôi. Quý Phỉ Nhiên y có thể phạm tội gì? Thẳng tính, mỗ nhon, da dày, đoạn tụ?

Hoàng thượng ngồi trên long ỷ, Quý Phỉ Nhiên chưa bao giờ nghĩ ngài cao tới vậy. Khóe miệng hoàng thượng giật giật: “Du đại nhân, Khanh tới đọc cho trẫm nghe.” Vừa dứt lời Du Tín bước ra từ cửa hông, giống như đã chờ lâu rồi.

Mắt Quý Phỉ Nhiên sáng ngời, suýt nữa thì bật dậy kêu to Tử Vọng.

Du Tín đi lên phía trước, động tác rất bình tĩnh, mắt lại không hề liếc qua Quý Phỉ Nhiên đang quỳ trên đất. Quý Phỉ Nhiên liên tục nháy mắt với hắn, thiếu chút nữa là rống lên ta ở đây này. Nhưng khi Du Tín dừng lại cách y một đoạn không xa, ánh mắt vẫn chỉ nhìn hoàng thượng. Quý Phỉ Nhiên vẫn kiêu ngạo bỗng nhin không được cúi đầu nhìn thân thể mình.

Nát, nát tới không còn gì để nói. Còn rất bẩn, khắp chỗ đều là máu. Thảo nào Du Tín không nhìn y.

Du Tín mở quyển tập chậm như rùa, thì thầm như rùa luôn: “Muôn tâu hoàng thượng, thần Thường Cập cáo buộc Lễ bộ Thị lang Quý Phỉ Nhiên bảy tội: một, không tham gia triều chính, chèn ép mang cương vị; hai, ngông cuồng vô pháp, gần như phản loạn; ba, coi thường tổ tông, nhục nhã người nhà, sinh sự quá mức; bốn, nói dục tuyên dâm, lối sống bất chính; năm, ăn nhận hối lộ, trong mắt không có vương pháp; sáu, kết bè kết đảng, khi quân phạm thượng; bảy, có tội không nhận, đổ lỗi người khác. Thần cho rằng Quý Phỉ Nhiên tội ngập trời, tuyệt không thể tha, thần mong hoàng thượng thánh minh ngăn chặn.”

Du Tín gấp tấu chương lại, Quý Phỉ Nhiên cười to ba tiếng.

Thường Cáp quát: “Quý Phỉ Nhiên, trên công đường sao người dám làm càn!” Hoàng thượng nói: “Quý đại nhân cười gì thế.”

Quý Phỉ Nhiên nói: “Không có gì, Thường đại nhân pha trò tới mức này, đúng là vô cùng tình thú, vô cùng thích thú. Bốn tội trước thì thôi đi, bốn cái sau đúng là đập đập lòi ra, đều là những gì Quý Phỉ Nhiên đối nghịch.”

Thường Cáp mặt không đổi nói: “Quý Phỉ Nhiên, nhận tội đi, hoàng thượng có lẽ sẽ khai ân.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Ta vô tội, nhận tội làm gì.” Tiễn thể liếc nhìn Du Tín, Du Tín vẫn không phản ứng. Quý Phỉ Nhiên oán thăm, hồ ly họ Du ngày càng thâm trầm.

Hoàng thượng nói: “Thường trung đường, khanh buộc tội Quý đại nhân, có chứng cứ không?” Thường Cáp chép miệng, không chút khách khí nói: “Lão thần đưa chứng cứ tới.” Dứt lời quay đầu truyền người. Biểu tình của Quý Phỉ Nhiên cứng lại, ngắc phắt đầu nhìn lão.

Người đã chuẩn bị thỏa đáng từ lâu lập tức tiến tới. Quý Phỉ Nhiên nhìn chăm chăm, đúng là Mã quản gia nhà mình, trong lòng căng thẳng, biết mình trúng kế rồi chỉ đành cười nhạt. Mã quản gia ‘bùm’ một cái quỳ xuống đất, Thường Cáp nói: “Lão phu hỏi người, tháng này thiếu gia nhà người có bao nhiêu bạc?” Mã quản gia run rẩy nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Thường, Thường đại nhân, tháng này thiếu gia có chín vạn lượng bạc.”

Toàn bộ triều đình nhất thời loạn lên, đủ loại kinh ngạc nhìn sang, lắc đầu quây quây. Quý Phỉ Nhiên lạnh lùng nói: “Mã quản gia, khổ cho ông rồi.” Mã quản gia liếc nhìn Quý Phỉ Nhiên, đầu càng cúi sâu người càng run rẩy.

Thường Cáp đưa một tấu chương nữa lên: “Hoàng thượng, trùng hợp thay tháng này quốc khố thiếu hụt mười ba vạn lượng bạc trắng, trong đó chín vạn không rõ tung tích, tứ vạn lượng khác đều ở Quý phủ.” Hoàng thượng sai người lấy tấu chương, lật lật lật, khép lại, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Thường Cáp nói: “Còn nữa, xin mời Cửu vương gia ra trò chuyện.” Phong Nghiêu đi tới, không nhìn Quý Phỉ Nhiên, phất phất tay áo, đầu cúi mông nâng. Hoàng thượng nói miễn lễ, Phong Nghiêu nói: “Tiểu, không, Quý đại nhân đúng là có hành vi kết đảng.” Quý Phỉ Nhiên run rẩy chốc lát, khẽ cười ra tiếng.

Kỳ thực việc này thương lượng xong lâu rồi, đại sự vừa thành, tất cả đều đạt, một kẻ được người một tên được vị.

Hoàng thượng nói: “Nói rõ xem?” Phong Nghiêu nói: “Muôn tâu hoàng thượng, Quý đại nhân từng mời thần đệ uống rượu, rồi mượn rượu lấy sắc dụ thần, khuyên thần kết bè kết phái, mưu đồ phản nghịch.” Hoàng thượng cau mày nói: “Theo lời người thì chuyện của các người đã thành?” Phong Nghiêu cúi đầu, mặt lộ vẻ khó khăn: “Thần nhất thời bị sắc dục làm mờ tâm trí, mong hoàng thượng trách phạt.” Hoàng thượng nói: “Vậy các người có thông đồng?” Phong Nghiêu liên tục lắc đầu. “Nếu thần đệ hai lòng ắt bị trời phạt! Quý Phỉ Nhiên còn yêu cầu vi thần giá họa vu oan Thường đại nhân, thần... thần từ chối.”

Đúng là tương đồ người đẩy. Quý Phỉ Nhiên mỉm cười, lưng vẫn duỗi thẳng, nhìn thẳng Du Tín: “Tử Vọng,

người tin sao?”

Cuối cùng Du Tín cũng nhìn y, mỉm cười: “Đó là chuyện của người, liên quan gì tới ta?”

Quý Phỉ Nhiên ngậy người thất thần, chỉ tròn mắt nhìn hẩn.

Hoàng thượng nói: “Quý Phỉ Nhiên, người còn gì để nói?” Quý Phỉ Nhiên một lát vẫn không đáp. Hoàng thượng hơi giận nói: “Quý Phỉ Nhiên, trăm hỏi người nói, vì sao không đáp?” Quý Phỉ Nhiên vẫn im lặng. Thường Cập nói: “Hoàng thượng, việc này chứng cứ đầy đủ, xin xóa bỏ chức quan của Quý Phỉ Nhiên, đánh một trăm trượng, cấm cố chung thân, khi cấm xong mọi chuyện như cũ.”

Lúc này, một người quỳ mạnh lên mặt đất, tiếng khóc nức nở: “Hoàng thượng, oan uổng, oan uổng mà! Khuyển tử trời sinh lưỡi nhác, nhưng tuyệt không gây chuyện khi quân phản quốc! Xin hoàng thượng minh xét!” Chúng thần cùng nhìn sang, thấy Quý Thiên Sách quỳ trên mặt đất, lệ đầy trên khuôn mặt già nua, vô cùng chật vật. Quý Phỉ Nhiên lê qua, nâng phụ thân dậy, cười nhạt: “Cha, cứ vậy đi.”

Quý Thiên Sách nắm chặt tay Quý Phỉ Nhiên, khóc ròng nói: “Nhi tử, rốt cuộc là con chộc phải ai mà phải chịu tội này! Xin hoàng thượng minh xét!”

Thường Cập nói: “Thượng Thư đại nhân, vương tử phạm pháp tội như thường dân, chớ nói chi là Quý Phỉ Nhiên.”

Quý Thiên Sách xé tiếng nói: “Hoàng thượng, ngô nhi oan uổng! Xin hoàng thượng nể mặt lão thần cả đời dốc sức vì triều đình mà đòi lại công bằng cho nó.” Lê tới trước mặt Du Tín, dập đầu nói: “Du đại nhân, Du đại nhân! Con ta vốn thân thể không tốt, còn đánh nữa sẽ mất mạng! Hãy cứu nó, hãy cứu nó đi!” Hoàng thượng không nhìn Quý Thiên Sách, chỉ hỏi: “Du đại nhân, khanh thấy sao?”

Du Tín im lặng chốc lát, chấp tay nói: “Vi thần cho rằng, Quý Phỉ Nhiên tội không thể tha, cần phải chém.”

Lời vừa nói ra, mọi quan yên lặng. Quý Phỉ Nhiên thấy thật chật vật, mờ mịt, bối rối. Mở to mắt, gương mặt cực kì dơ bẩn ngẩng lên, cười yếu ớt hỏi: “Tử Vọng, người nói gì?” Du Tín bình thần nhìn hoàng thượng, mặt không đổi sắc.

Quý Thiên Sách nắm lấy ống quần Du Tín, thét gào: “Du Tín, người nói cái gì! Trâu còn vì chủ con chó nhà người lại đánh cả chủ! Uống cho Phỉ Nhiên đối với người một tấm chân tình, sao người lại đối xử với nó như thế! Người là đồ phế vật vô lương tâm! Người không thể chết tử tế đâu —!!”

Hoàng thượng không nhìn nổi nữa: “Người đâu, đưa Quý Thiên Sách ra.”

Thị vệ kéo Quý Thiên Sách ra ngoài, Quý Thiên Sách gào khóc nói: “Hoàng thượng! Hoàng thượng!! Ngô nhi oan uổng! Hoàng thượng ———— “

Sau khi yên tĩnh trở lại, trong triều lặng tới kinh người, hoàng thượng xoa xoa thái dương, thở dài: “Du đại nhân, không phải khanh với Quý Phỉ Nhiên tâm đầu ý hợp lắm sao?” Ngụ ý câu này ai cũng hiểu trong lòng, không nói ra. Du Tín nói: “Hoàng thượng có nhớ không, thần từng đáp ứng, nếu Quý Phỉ Nhiên lại phạm sai lầm, thần tất tự mình giết y. Nay Quý Phỉ Nhiên phạm tội, cũng đã bỏ tù, có gì để khiển trách?”

“Quý Thiên Sách cả đời bán mạng vì triều đình, con trai ông ấy cũng nên ra đi có thể diện. Thay một bộ y phục thật tốt cho Quý Phỉ Nhiên. Ngày mai giờ Thìn chính khắc, ngoài chợ thức ăn,” Hoàng thượng thở dài một tiếng, phất tay. “Chém.”

Vẻ mặt Thường Cập lộ vẻ vui mừng, quỳ xuống dập đầu “Hoàng thượng thánh minh.”

Hoàng thượng lại thở dài: “Bãi triều.”

Vạn tuế gia và văn võ bá quan lần lượt rời đi, Quý Phỉ Nhiên mới bị người giữ chặt hai tay, ánh mắt ngây dại, cả người vô lực, lưng cũng không thẳng nổi, đầu cũng không ngẩng nổi. Mới đi hai bước đã gặp một người đứng ở bậc thang bạch ngọc, là Lưu Kiên Tài.

Lưu Kiên Tài nói có lời muốn nói với Quý Phỉ Nhiên, thị vệ liền buông lỏng tay. Quý Phỉ Nhiên ngẩng mặt lên, từ một mối chuyển sang hoảng hốt nhìn ông. Lưu Kiên Tài nói: “Quý đại nhân, chuyện này ta giúp không được.” Quý Phỉ Nhiên vẫn không lên tiếng.

Lưu Kiên Tài nói: “Người không phạm tội, đại thần cả triều đều biết. Nhưng Thường Cập muốn người chết, không tuân theo lão lão sẽ có lý do tạo phản. Hy vọng người có thể hiểu cho Du đại nhân, hẳn cũng bất đắc dĩ thôi. Dùng đầu người bảo vệ thiên hạ mấy tháng thái bình, chờ tới khi trừ bỏ được hậu họa bên trong, hoàng thượng sẽ hậu táng người, tạo phúc cho cha mẹ người, khắc ba chữ Quý Phỉ Nhiên vào sử sách hoàng gia, để người lưu danh thiên cổ, được đời đời ca tụng thương tiếc.”

Lời này nghe quen quá đi. Năm đó là y nói với người khác, bây giờ là người khác nói cho y. Quý Phỉ Nhiên khẽ cười: “Thay ta chuyển lời tới hoàng thượng và Du đại nhân, đa tạ họ đã ưu ái. Sau này Quý Phỉ Nhiên cũng có thể nhắm mắt dưới cửa tuyền.”

Cung điện trống trải, lại lần nữa chỉ còn một người. Quý Phỉ Nhiên bước xuống thềm ngọc, từ trời nhẹ nhàng tuôn mưa, mưa rơi như hoa, hoa sáng tựa sao. Phía trước đường trải mênh mang, rốt cuộc phải đi một mình.

Một mình tới cánh cửa hoàng cung, điểm kết nhân sinh.

Cung điện màu son, bạch mã tây phong. Giang sơn như họa kiếm tựa cầu vồng. Hào hùng khó trách, cao xướng Giang Đông.

Đêm đã khuya. Quý Phỉ Nhiên ngồi trong lao ngục, vốn muốn ngủ một giấc ngon để ngày mai lên đường. Nhưng nhìn ánh sao chập chờn, ánh trăng khả ái, thật đúng là không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy ngắm trăng. Người đứng giống tre mà, Quý Phỉ Nhiên ngắm trăng không biết bao lâu, phía sau có ai đó sụt sà

sụt sịt, thật là đau thương. Quý Phỉ Nhiên quay đầu, là thị vệ trông coi nhà lao.

Quý Phỉ Nhiên khẽ cười: “Vị huynh đệ này vì sao lại khóc?” Thị vệ lau nước mắt, vành mắt đỏ lên: “Nhìn lên trăng rằm tôi chỉ nhớ mẹ thôi. Bà ấy là người Sơn Đông, nhất định rất cơ khổ.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Vì sao không về thăm bà ấy.”

Thị vệ nói: “Mẹ tôi nói, làm nam nhi tốt thì phải giống như bàn thạch, kiên trì đi trên con đường mình chọn, đi hết mới được quay đầu. Tôi bây giờ chỉ là một thị vệ nho nhỏ, sao có mặt mũi về gặp mẹ.”

Quý Phỉ Nhiên cười, đúng là như vậy. Nam nhi tốt phải như bàn thạch, quán triệt thủy chung, mặc mưa mặc gió, bất khuất kiên cường, tự cao tự đại, ngạo nghễ đứng thẳng. Giống như Tề tướng quân. Dù đã đi xa vẫn anh tư hiên ngang, khí nuốt non sông.

Tề Tộ là người trong mộng của bao nữ tử, là thần trong lòng bách tích, là vàng trắng ngoài cửa vĩnh viễn không chạm tới được, cho nên loạn thế sẽ chỉ dờ bần hần. Vì thế cuối cùng hần cũng quay lại nơi chốn thuộc về mình. Quý Phỉ Nhiên dựa vào tường, nhìn cảnh ngoài cửa sổ bị song sắt chắn ngang, trăng tròn như mâm, ánh bạc tuôn xuống nổi bật trên tóc đen.

Trăng thường tròn, người thường khuyết. Người nọ không có anh tư, nhiệt huyết hay oai hùng của Tề Tộ. Mặt thanh tú, lông xảo quyết. Nghiêng đầu nhấc chân, làm gì cũng xinh đẹp nhu hòa thanh nhã. Mi mục lưu chuyển hàm xúc uyển chuyển như lá trúc. Không ai không thích hần, cũng không ai có thể lại gần hần. Cuối cùng... vẫn là nhân diện đào hoa.

Quý Phỉ Nhiên cười than một tiếng, lắc đầu.

Rốt cuộc vẫn sai lầm.

Thị vệ nhìn Quý Phỉ Nhiên, đột nhiên lên tiếng: “Quý đại nhân, đại nhân trong triều đều nói ngài không tốt. Nhưng tiểu nhân cả gan nói một câu, ngài rất tốt.” Ý cười trên mặt Quý Phỉ Nhiên rất đậm, y phục tùy ý mở ra: “Đa tạ cất nhắc.” Thị vệ nói: “Quý đại nhân, mai ngài đi rồi, tốt xấu gì cũng để tiểu nhân thay y phục cho ngài, tiễn ngài một đoạn.” Quý Phỉ Nhiên phát tay, nói: “Lúc sống thì một thứ cũng không thể thiếu, kết thúc thì chẳng cần gì cả. Y phục tốt thì giữ lại cho người sống đi.”

Thị vệ mở cửa, tiến đến nói: “Quý đại nhân, đây là thánh chỉ, tiểu nhân không thể cãi lời.”

Quý Phỉ Nhiên đành đáp ứng. Thay áo cũng không che được thương trên mặt. Thay xong xoay người đứng dưới trăng, xem xét chất liệu vải, thở dài: “Vải tốt thật, y phục chém đầu dính huyết hỗn, thật đáng tiếc...” Lời còn chưa dứt, sau ót đã bị vật nặng đập trúng, đầu ông ông, mắt tối sầm, mất ý thức.

Bị người đánh xiêu không lâu lại bị người đánh thức. Quý Phỉ Nhiên nghĩ mà tức, mở mắt ra, đập vào mắt là một cánh cửa.

Cửa mở ra, được người phía sau đỡ đi hai bước. Một người đang ngồi cạnh bàn dài, trên bàn đặt một lọ nhỏ. Người nọ nhìn mày liễu, mím môi mỏng, ngậy người nhìn cái lọ. Nghe được tiếng cửa mở, ngẩng phắt đầu, một đôi mắt đen láy đối diện Quý Phỉ Nhiên. Lòng Quý Phỉ Nhiên chấn động, không thể nhúc nhích. Là Tử Vọng.

Du Tín cũng ngẩn người, đột ngột đứng lên văng cả ghế, cả lọ trên bàn. Đi tới, nhìn vết thương trên người y, đau xót tới run rẩy: “Phỉ Nhiên.” Quý Phỉ Nhiên giễu cợt nói: “Du đại nhân hiên ngang lắm liệt, nửa đêm nửa hôm lại gọi một tử từ tới, không sợ xui xẻo bám lấy.” Du Tín đỏ mắt nói: “Sao bị thương nhiều như vậy?” Quý Phỉ Nhiên cười nhạt: “Thì chó phải đi cày mà.”

Du Tín mơn trớn mặt y, khê hôn lên: “Có đau không?” Quý Phỉ Nhiên nói: “Tử Vọng, người thật thông minh.” Du Tín ngậy người. Quý Phỉ Nhiên mỉm cười nói: “Người giúp ta hoàn thành nguyện vọng của ta và hân. Chúng ta từng nói, nên vì quốc gia, vì Hoàng Thượng, bỏ đầu, vấy nhiệt huyết, trở thành trung thần lương tướng lưu danh sử sách. Năm đó hân đã làm rồi. Hôm nay, ta cũng đã làm.”

Du Tín mím chặt môi, hàm răng lưu lại dấu vết lưỡi liềm trên môi.

Người có thể mất mạng nhưng không thể bị đánh bại. Cho dù chỉ còn hơi tàn cũng phải duy trì vẻ kiêu ngạo cuối cùng.” Tiếp tục dời sông lấp bể, mặt mũi tiếp tục chống đỡ. Quý Phỉ Nhiên cười cười, khá là thích ý: “Cũng phải đa tạ Du đại nhân.” Du Tín cười khổ nói: “Phỉ Nhiên, tới lúc này mà người còn chống cự?”

Hỏi không được trả lời, chỉ nhận được khuôn mặt càng lúc càng lạnh của Quý Phỉ Nhiên. Du Tín chần chừ chốc lát, đột nhiên ra sức ôm lấy y, mặc y giãy dụa, cưỡng hôn. Quý Phỉ Nhiên ra sức lùi lại nhưng không thoát được. Du Tín hút lấy môi y, vô cùng ngang tàng. Nhân lúc y không đề phòng, đầu lưỡi xâm nhập, thô lỗ cuốn lấy lưỡi y, buộc y đáp lại. Miệng Quý Phỉ Nhiên còn chưa đáp lại, người đã bị Du Tín ôm ngang ném lên giường. Muốn ngồi lên lại bị Du Tín đè xuống.

Quý Phỉ Nhiên hung hăng đẩy hân ra, roẹt một tiếng, y phục mới toanh bị xé nát bất. Vốn sức Du Tín đã hơn mình một bậc, trên người lại có thương tích, Quý Phỉ Nhiên không thể phản kháng, bị đè xuống, mặc hân xâm nhập, tiến nhập, tham nhập, thâm nhập, thân thể bị nuốt hết.

Vẫn cường thế, nhưng lại ôn nhu khiến người khác không tin nổi. Du Tín nắm chặt tay y, lại cúi xuống hôn y, lại lần nữa thâm nhập chỗ sâu nhất, rồi như sợ phá hỏng báu vật, trù mền che chở, cẩn thận dè dặt.

Quý Phỉ Nhiên nhìn như con nhím, nhưng rốt cuộc vẫn là thần tiên kẹo đường, sờ vào mềm mềm dễ nuốt. Chống cự không được bao lâu, xoay người lại nắm lấy tay Du Tín, dính lấy thân thể hân, há miệng thở dốc, chân cũng buông lỏng.

Đau đớn và hạnh phúc luôn cùng tồn tại, giống như Du Tín đã mang lại cho y tất cả. Quý Phỉ Nhiên mắt sáng như sao, nửa mở nửa khép, hai gò má ửng đỏ, quá nhiều đớn đau và hạnh phúc làm y run rẩy cả người, nhin không được rên rỉ ngâm nga. Du Tín như được cổ vũ, tần suất tăng nhanh, lực đạo cực mạnh.

Cực lạc tới mức khiến mình cảm thấy sắp chết tới nơi.

Du Tín cố chấp lưu lại trong cơ thể y, nói như giận dữ: “Mặc kệ người nghĩ tới ai, người là của ta.” Quý Phỉ Nhiên vuốt ve mặt hắn, mỉm cười nói: “Người bảo hoàng thượng giết ta.” Lúc này Du Tín mới ra mình chưa giải thích đã xằng bậy, vội nói: “Không phải, hôm qua lời ta và Lưu Kiên Tài nói đều là nói cho Thường Cập nghe.” Không để Du Tín nói xong, Quý Phỉ Nhiên đã ôm lấy cổ hắn, cảm vùi vào vai hắn, lặp lại lần nữa: “Tử Vọng, người nói, giết ta.”

Du Tín thấy vết thương trên người y, lời nói nhanh thêm mấy lần: “Người để ta bình tĩnh nói xong được không?” Dứt lời phát hiện có gì không ổn. Phía sau ướt ướt. Tim Du Tín như bị đao chém, vắt thành nắm giẻ: “Hoàng thượng không giết người, Thường Cập sẽ ra tay. Nhờ hoàng thượng hạ lệnh, rồi gọi người trộm đổi người ra. Nếu đổi không được...” Chỉ vào cái lọ trên bàn, nói: “Ta cũng chết!”

Mắt Quý Phỉ Nhiên hồng hồng, cắn mạnh lên vai hắn.

Du Tín nhin đau, ôm y rất chặt, chặt tới hít thở không thông: “Sáng mai ta sẽ phái người đưa người rời khỏi thành, người ở bên ngoài mấy tháng trước đi. Người cũng có thể trở về chỗ của người nợ coi chừng.” Quý Phỉ Nhiên nói: “Người nợ?”

Du Tín cười khổ nói: “Là người người luôn tâm tâm niệm niệm.”

Quý Phỉ Nhiên giật mình. Lời muốn nói, nói không nên lời.

Hôm sau, Du Tín tiễn Quý Phỉ Nhiên tới Chu Tước môn, nhìn cảnh cũ hai bên đều hiểu ý mà cười. Quý Phỉ Nhiên lên ngựa, ngồi đoan đoan chính chính. Du Tín kéo dây cương, quay đầu mỉm cười: “Nguyện chờ quân trở về, cùng uống rượu trường sinh.” Quý Phỉ Nhiên mỉm cười ngạo nghễ, vung dây cương, ngựa nghiêng đầu, vội vã rời đi.

Nguyện chờ quân trở về, cùng uống rượu trường sinh.

Thế nhưng Quý Phỉ Nhiên không trở về nữa.

17. Chương 17: Phong Lưu

Bốn tháng sau, quân cơ đại thần Thường Cập mưu phản, triều đình phái ba mươi vạn binh trấn áp. Phụng thiên thừa phận, hoàng đế chiếu viết: Tịch thu tài sản, chém đầu tội nhân Thường Cập, đồng đảng lưu đầy biên cương. Du Tín, Lăng Bình Chủ, Lưu Kiên Tài ban thưởng theo công trạng, thăng quan tiến chức.

Nửa năm sau, nhóm người Du Tín giúp đỡ thiên tử, loại bỏ vây cánh của Thường Cập, triệt để bình định phản tặc.

Một năm lẻ sáu tháng sau, Du Tín đề ra phương án trị thủy mới, đích thân tới Lạc Dương trị thủy, hiệu

quả rõ rệt.

Hai năm sau, phía tây gặp hạn sương giá, thóc gạo ngũ cốc tăng giá, một thước lụa đổi một đấu gạo, dân đói cái gì cũng ăn, thực lực quốc gia nguy ngập. Đúng lúc này người Mông Cổ xuất quân xâm chiếm Trường An, binh lực tập trung ở sông Vị Thủy thành bắc Trường An, hỏa lực tập trung hai mươi vạn, muốn hù dọa hoàng đế. Hoàng đế lâm nguy không hoảng, tổng giám sứ giả Đột Quyết, lệnh Du Tín đích thân dẫn theo năm tùy tùng cưỡi ngựa tới bờ nam sông Vị Thủy, cách sông đàm phán. Sự định việc thành, Du Tín mang theo tin vui trở về, hai bên khôi phục hòa bình.

Ba năm rưỡi sau, Lăng Bình Chủ đề nghị thiết lập thủy lợi, khai hoang đồn điền, Du Tín đề nghị chính đồn thủy quân, huấn luyện nghĩa dũng. Hoàng thượng phê chuẩn, phái hai người chấp hành, năm đó quốc khố dư dả, thừa một thừa ba. Bách tính an cư lạc nghiệp, ăn ngon mặc ấm. Hoàng thượng vì phục xuất tuần, tới hạ lưu phía nam Trường Giang, nghe được dân gian có một câu nói: Rồng lượn trên không, Du Lăng phía dưới, an phú tôn vinh, vận nước hưng thịnh.

Năm thứ tư, Du Tín và Lăng Bình Chủ xin hoàng thượng cho từ quan, quay lại cố hương Tiền Đường, hưởng hết vinh quang áo gấm.

Ven bờ Tây Hồ, trời xanh khói che. Đi đường vòng qua Cô Sơn, nước chảy cong cong, đê dài trùng điệp. Du Tín và Lăng Bình Chủ sóng vai đứng cạnh nhau, Lăng Bình Chủ lại hỏi tin người nọ. Du Tín lắc đầu. Tìm tìm kiếm kiếm bao năm, vượt đường xa tới Kim Lăng, đi qua bao phố phường nơi kinh đô hoa khói vẫn không tìm được tung tích người kia. Dưới ánh trời chiều, hai người chấp tay, nhìn ánh tà dương dần tàn.

Đi qua đường phố nhộn nhịp ngõ nhỏ đầy hồi ức, nghe được tam cô lục bà nói chuyện phiếm, trọng tâm câu chuyện hầu như đều quanh quay hai người Du Lăng. Giúp hoàng thượng làm chút chuyện mà được khen tới tận trời, Du Tín đứng trong góc khuất nhìn không được mỉm cười. Cho tới khi nghe được tên người kia, lòng lại lần nữa hốt hoảng: “Quý đại nhân vì chuyện Thường Cập mà bị chém đầu, máu đào lòng son, kẻ khác sao có thể không bội phục! Chỉ thương Du đại nhân... Ta nhớ mang mang, nhiều năm về trước, Du đại nhân và Quý đại nhân đã từng yêu nhau.”

Vòng qua phố lớn ngõ nhỏ, mưa bụi Tây Hồ, Du Tín về tới nhà. Du Diệt Hành mấy năm không gặp con, mừng rỡ tới đôi mắt già nua cong lên, cảm khái liên tục. Hỏi han ân cần chốc lát, Du Diệt Hành giống như đang lo cho một đứa trẻ vậy, đắp chăn cho Du Tín. Nhìn Du Diệt Hành, cuối cùng Du Tín vẫn hỏi: “Cha, nếu hài nhi không cưới thê thiếp, ngài có phản đối không?”

Du Diệt Hành giật mình, nói: “Vì sao không cưới?” Du Tín thẳng thắn: “Hài nhi không yêu nữ tử.” Du Diệt Hành cười khổ nói: “Đó là chuyện riêng của con, cha không can thiệp.” Du Tín mỉm cười nói: “Đa tạ cha.”

Năm đó, cũng gian phòng này, người nọ dựa ở đầu giường, sắc mặt tái nhợt, cố hết sức đè lại ngực: “Du, Du bá bá, đừng nói với Tử Vọng là con, con đã tới... Tính hẩn hẩn, nhất định không thể chấp nhận... Khụ... Tử Vọng...”

Du Diệt Hành bước ra khỏi phòng, thấp giọng thở dài: “Tiểu Quý ơi Tiểu Quý, lão Du già thật rồi, thua người rồi!”

Sáng sớm hôm sau, cha con Du Tín và Du Diệt Hành đi tảo mộ Du phu nhân/ Du Tín dập đầu lạy mẫu thân ba cái, nghiêm túc nói: “Mẹ, hài nhi nhiều năm không tới, lần này nhất định sẽ bồi mẹ rất lâu.” Du Diệt Hành cười nói: “Con khỉ ngang ngược tình quái này, nói xuôi tai thật đấy, mẹ con nhất định rất vui.”

Du Tín đứng lên, thấy bên cạnh Du phu nhân có thêm một phần mộ nữa, chữ bên trên ghi: Du Nhân chi mộ.

Du Tín nói: “Du Nhân? Ai vậy cha?” Du Diệt Hành nói: “Một thư sinh nghèo mấy ngày trước tới du ngoạn Tây Hồ, trúng phong hàn, bất hạnh qua đời.” Du Tín gật đầu, đốt cho người nọ hai nén hương đã muốn rời đi. Du Diệt Hành gọi lại: “Đứa con ngốc kia, đều là người đọc sách, nói chuyện với người ta mấy câu đi.” Du Tín nghi hoặc nói: “Cha không phải vẫn nói việc không liên quan tới mình, phải giữ mình sao? Sao hôm nay lại làm thế?” Du Diệt Hành nói: “Cha già rồi, đâu có lãnh huyết như năm đó, tiểu hài tử này chết trẻ lắm, trong lòng có một gánh nặng.”

Du Tín chân chừ giấy lát, đi tới trước mộ phần, chắp tay nói: “Nghe tên Du Nhân, thiết nghĩ các hạ lúc sinh tiền nhất định phong lưu vô cùng, sung sướng thoải mái. Mong huynh đài dưới cửu tuyền yên vui hạnh phúc, phù hộ ta sớm ngày tìm được Phỉ Nhiên, ta vô cùng cảm kích.”

Du Diệt Hành nói: “Con này, nếu nằm đây là người trong lòng con, con có khóc không?” Du Tín nói: “Không đâu.” Du Diệt Hành ngậy người, không nói nổi. Du Tín nói tiếp: “Nếu nằm đây là người trong lòng con, con chắc chắn sẽ đi theo y.”

Năm đó, người nọ quỳ gọi trước mộ phần Du phu nhân, thấp ba nén hương, môi không chút máu, sắc mặt có bệnh, cười trong như nước, như mây nhạt trên cao. “Du bá mẫu, văn bói cũng bị phong thấp, bây giờ tim cũng hư rồi. Du bá mẫu dưới tuổi vàng có biết, xin phù hộ Phỉ Nhiên đi thanh thân an tâm... Ôi, Du bá bá đừng đánh người, Phỉ Nhiên không dám nói mấy lời xui xẻo đó nữa.”

Du Diệt Hành cười khở, cùng nhi tử rời đi.

Trước một phần Du Nhân một lư đàn hương. Khói nhẹ lượn lơ, như tiếng lòng ai lay động.

Tây Hồ hàn bích, mưa bụi mênh mang. Một chiếc thuyền cô độc, một bầu rượu trong. Đầu thuyền, Du Diệt Hành thả câu, Du Tín phẩm rượu. Du Diệt Hành nghe xong tên Quý Phỉ Nhiên, nhin không được trêu ghẹo nói: “Tử Vọng, kể lại xem con và Quý Đại Nhân quen nhau thế nào?”

Du Tín đặt chén rượu xuống, lại cười nói: “Nói ra cũng buồn cười. Hả tử lúc ấy quen Phương Tử Khanh công tử, hẳn hẹn con đi câu lan hoa tửu (đi xem hát có kỹ nữ hầu rượu). Có người liên tục nháy mắt ra hiệu với con. Nhất thời có chút choáng váng. Khách nhân không đẹp bằng y, tướng công không phong nhã bằng y.”

Năm đó, người nọ cũng ngồi chỗ này, y phục lỏng lẻo, mi mục như họa. Gác chân, nghiêng người, khẽ lay quạt giấy. “Du bá bá, lúc ấy gặp Tử Vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn kia thật khiến con nổi tà tâm. Con còn tưởng hàng lậu tú bà giầu đấy.”

Du Diệt Hành gật gật đầu, vung dây câu: “Sau đó thì sao, nói xem còn làm sao thượng được y.”

Du Tín cười có chút ngại ngùng: “Phải Nhiên ban đầu luôn chủ động đến gần, kỳ thật hài tử ban đầu không thích y, muốn mượn vị trí của y đi lên. Nhưng mà, y tựa hồ không biết phải bảo vệ chính mình, con lợi dụng y, y vẫn.... Không nói tới nữa.”

Năm đó, biểu tình người nọ có vài phần tương tự Du Tín, nhưng thiếu thập phần nội liễm, hơn thập phần phong tình: “Con buồn bực lắm đấy. Ban đầu Tử Vọng coi con là gì, con là đó. Nhưng qua một thời gian, con bắt đầu trở nên mơ mơ hồ hồ. Thôi thôi, nghĩ nhiều vậy làm gì, có ý nghĩa gì chứ. Chờ hần trở về, hỏi rõ ràng là được.”

Du Diệt Hành ném áo khoác qua, tay Du Tín bắt được. Du Diệt Hành nói: “Mặc đi, kẻo bị cảm lạnh.”

Du Tín vui vẻ nói: “Cám ơn cha!”

Vì thế mặc vào, mặc thật chặt. Du Diệt Hành nói: “Không cần cảm tạ ta.”

Năm đó người nọ cởi áo khoác, đặt ở đầu giường: “Áo này rất ấm áp, đợi trên hồ một thời gian sẽ bị cảm lạnh. Phiên Du bá bá thay con đưa Tử Vọng.”

Hay vẫn nằm trên giường, lấy tay cầm áo khoác: “Tử Vọng, Tử Vọng... Tử Vọng...”

Du Diệt Hành đưa lưng về phía Du Tín, dùng ngón tay cái lau lau khóe mắt: “Được được, ta không hỏi nhiều, cá cắn câu rồi.” Dứt lời, tay dùng chút lực, một con cá lượn trên không trung nửa vòng, dừng ở trên thuyền. Du Tín cười nói: “Con cá thật lớn.”

Đến đêm. Thuyền lướt mặt hồ, hai bờ sông núi cô cồn cát, cảnh xuân tươi đẹp. Phụ tử trong thuyền cười nhìn núi sông vây quanh, thuyền hồng nước xanh. Thật sự là khói sóng nguyên nga, thần tiên cảnh giới. Thuyền đi xa dần, phong cảnh kiêu diễm. Sơn ẩm thủy êm, nước trời như một.

Một năm kia, cảnh vẫn thế, đêm vẫn vậy. Đầu xuân, hoa đẹp, trăng tròn, người vẹn. Trước mắt phồn cảnh khói mây, phố dài náo nhiệt. Hai người ngồi ở lầu các Trường An, kêu một bình rượu ngon, một đĩa thức ăn ngon, đàm chuyện quan trường, tán gẫu nhân sinh.

Người nọ nghiêng chân bắt chéo, tay cầm quạt giấy, mắt sáng như sao, mặt như trăng sáng: “Tử Vọng, người nói xem, trong cuộc sống kinh thành này, mỗi ngày ngủ cũng bất an, có ý nghĩa gì? Theo ta thấy, cùng xe bụi ngựa cười, quan to lộc hậu, không bằng ngày tốt cảnh đẹp, đêm tối đoàn viên, đi thuyền nhỏ, thưởng dương liễu. Cười nhìn nhân sinh, một đời phong lưu.”

Cùng xe bụi ngựa cười, quan to lộc hậu, không bằng đi thuyền nhỏ, thưởng dương liễu.

Cười nhìn nhân sinh, một đời phong lưu.

Thực ra cái câu ‘Ta nhớ mang máng nhiều năm về trước Du đại nhân và Quý đại nhân đã từng yêu nhau’ là của bản năm 2008 và mình thì edit bản 2014, tức phải là ‘Du đại nhân và Quý đại nhân rất tâm đầu ý hợp’, nhưng mà nó là câu đã làm mình dính lấy bộ này, khiến mình bị cửa tim xẻo gan tới n+1 lần, thế nên mình đã... để luôn. Mong mọi người thông cảm.

Dù mình thấy ‘tâm đầu ý hợp’ thì nó nhiều ý hơn hẳn. Ờm.

Lần đầu mình đọc Phong Lưu là 2 năm trước, ngồi khóc mất mấy gói khăn giấy, đến vỏ gối cũng phải lột đi giặt, đọc xong không dám đọc lại, vì quá thương Quý Phỉ Nhiên, vì Quý Phỉ Nhiên là phong lưu phóng khoáng trước chưa có sau không thấy. Hồi đấy còn ngồi mắng Du Tín là tra công, kiêu vì cái quái gì mà hần không đâm đầu chết đi, vì cái gì mà hần sống khi người kia chết? Nhưng giờ thì không rồi. Giờ mình thương Du Tín lắm.

Nguyện chờ quân trở về, cộng ẩm rượu trường sinh.

Gối ướt hết cả, huyết nữa thì ôm máy tính gào khóc gặm bàn phím.

Rồi ngồi chửi Phong Nghiêu, bởi nếu không tại Phong Nghiêu, Phỉ Nhiên và Tử Vọng cũng không ra nông nỗi này. Dù cho Phong Nghiêu yêu Phỉ Nhiên lâu hơn khổ hơn thì mình cũng không thông cảm nổi.

Đọc lần một đau vì cái chết của Quý Phỉ Nhiên, đọc lần sau vẫn đau, nhưng mà khi edit lại đau vì Tử Vọng.

Vì Tử Vọng không biết gì hết. Vì Tử Vọng không hiểu tâm ý của Quý Phỉ Nhiên. Vì Quý Phỉ Nhiên chết đi cũng không muốn Tử Vọng trải qua nỗi đau tử biệt.

Hồi trước mắng Tử Vọng đầu heo, giờ thấy đáng thương vô cùng.

Khoảnh khắc đứng trước mộ phần kia, đó là khoảng cách xa nhất trong đời Tử Vọng.

Từ đầu tới cuối không biết người kia yêu mình, không biết quân đã đi xa, trường sinh rượu cũng chẳng uống được, càng không biết người mình tìm giờ mang họ mình, nằm ngay trong phần mộ nhà mình.

Tử Vọng cho Phỉ Nhiên về với Tề tướng quân, Phỉ Nhiên lại đi tới quê Tử Vọng, cuối cùng nằm ở đây.

Không có loại yêu nào đau thương hơn.

Trích nguyên câu trong văn án cũ: “Một người thanh xương bạch cốt, một người du thuyền bên hồ.”

18. Chương 18: Pn 50 Câu Hỏi

Người được phỏng vấn: Quý Phỉ Nhiên, Du Tín.

Người phỏng vấn: Thiên Lại Chỉ Diên.

1. Xin hỏi tên hai vị?

Phỉ Nhiên: Quý Phỉ Nhiên, tên độc một chữ Hiền.

Du Tín: Du Tín, tự Tử Vọng.

1. Tuổi?

Phỉ Nhiên: Đi mà hỏi Chỉ đại thân.

Du Tín: Hỏi làm gì ta cũng đâu biết.

Phỉ Nhiên: Sai là lỗi tác giả.

Du Tín: Chắc là muốn để lại không gian cho bạn đọc tưởng tượng.

Phỉ Nhiên: Du đại nhân đúng là đủ ra vẻ.

Du Tín: (mỉm cười)

1. Giới tính

Phỉ Nhiên: ...

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên:

1. Tính cách 2 vị?

Phỉ Nhiên: Ngượng ngùng hướng nội.

Du Tín: Ra thế, Tử Vọng cũng vậy.

Thiên Lại Chỉ Diên: OMG, con ta sinh sao lại, OMG...

1. Tính cách đối phương?

Phỉ Nhiên: Dối trá, làm ra vẻ, ta thích.

Du Tín: Phóng đăng không kèm chế được, thỉnh thoảng rất khôi hài.

Thiên Lại Chỉ Diên: Này, hai người có thể đừng nói tự nhiên như thế được không?

1. Lần đầu tiên hai người gặp mặt là khi nào? Ở đâu?

Phỉ Nhiên: Kỹ viện.

Du Tín: Thanh lâu.

Phỉ Nhiên: Chắc chắn, tỏ vẻ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Tiểu Hiền, gần đây người thật kỳ quái = =.

1. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Phỉ Nhiên: Mỹ nhân tuyệt sắc. Từ trên xuống dưới, một thân phong lưu. Từ dưới lên trên, vẫn là phong lưu.

Du Tín: Phong độ phiên phiên.

Phỉ Nhiên: Tỏ vẻ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Tử Vọng Vọng, ta cũng muốn nói người tỏ vẻ.

1. Thích đối phương ở điểm nào nhất.

Phỉ Nhiên: Đối trá.

Du Tín: Phỉ Nhiên, muốn ra ngoài chút không?

Phỉ Nhiên (mở quạt): Không thành vấn đề.

Thiên Lại Chỉ Diên: Kỳ thực, Tử Vọng rất thích Phỉ Nhiên... Ừm, đừng cười lạnh leo thế với ta.

1. Ghét đối phương điểm nào nhất?

Phỉ Nhiên: Du đại nhân a dua nịnh hót, tám mặt nịnh nọt, loại tính cách này sao có thể khiến người khác ghét?

Du Tín: Phỉ Nhiên, người gần đây rất thích nhắm vào ta.

Phỉ Nhiên: Du đại nhân ngài pháo to còn giả vờ làm châm nhỏ, đúng là không biết xấu hổ.

1. Mình và đối phương hợp nhau không?

Phỉ Nhiên: Rất hợp ~~~ rất hợp ~~~

Du Tín: Ủ.

1. Xưng hô với đối phương thế nào?

Du Tín: Phỉ Nhiên.

Phỉ Nhiên: Du đại nhân.

Thiên Lại Chỉ Diên: Bổ sung chút, ban đầu gọi Du công tử, sau đó là Tử Vọng, giờ thành Du đại nhân.

1. Mong được đối phương gọi là...?

Phỉ Nhiên: Tùy.

Du Tín: Chịu thôi, đó là chuyện của Phỉ Nhiên.

Thiên Lại Chỉ Diên: Thực ra người thích y gọi Tử Vọng chứ gì.

Du Tín: Ủ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Đứa con đáng thương...

1. Nếu như so sánh với động vật, thì đối phương là?

Phỉ Nhiên: Hồ ly.

Du Tín: Con nhím.

Phỉ Nhiên: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Thật... đầy tính hình tượng...

1. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, người sẽ chọn?

Phỉ Nhiên: Chưa từng nghĩ tới.

Du Tín: Gần đây đang nghĩ tặng y...

Thiên Lại Chỉ Diên: Liên quan tới nội dung truyện, dừng!

1. Muốn được tặng gì?

Phỉ Nhiên: Như trên.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta giải thích cho, hấn muốn toàn bộ của Phỉ Nhiên, hô hô.

lai chú giải một chút, tử ngấm mong muốn thị Phỉ Nhiên toàn bộ, HOHO.

Du Tín: Chỉ đại nhân.

Thiên Lại Chỉ Diên: Mặt trời lên rồi, ra ngoài phơi nắng thôi.

1. Có gì bất mãn với đối phương? Ví dụ xem nào?

Phỉ Nhiên: Rất tốt, chưa từng có bất mãn.

Du Tín: Muốn mà chưa tới tay.

1. Thói xấu của người là?

Phỉ Nhiên: Quá mềm lòng.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Thói xấu của đối phương?

Du Tín: Cái gì cũng tốt.

Phỉ Nhiên: Gà mái ấp gà con.

Du Tín: Phỉ Nhiên, ta quan tâm người.

Phỉ Nhiên: Ăn nhiều rau xanh tốt cho cơ thể, bớt lo chuyện người nâng cao uy tín.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta cuối cùng đã biết, Phỉ Nhiên là đệ nhất nữ vương thụ.

1. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến người không hài lòng?

Phỉ Nhiên: Như trên.

Du Tín: Vấn đề thế này không cần hỏi nhiều.

Thiên Lại Chỉ Diên: Vì sao 100 câu hỏi lần này kiệt sức quá...

1. Người làm gì sẽ khiến đối phương không hài lòng?

Du Tín: ...

Phỉ Nhiên: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Vấn đề như thế không hỏi nhiều. Ừ. Ta hiểu. Thế nhưng, cái vụ 100 câu hỏi này lặp đi lặp lại quá nhiều.

1. Quan hệ hai người tới mức nào rồi?

Phỉ Nhiên: Ngủ cũng ngủ rồi, người nói xem.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: = = Tử Vọng, đừng có nhường cho ta, người chưa đọc truyện sẽ tưởng người mới là thụ đó!!

1. Lần đầu ước hẹn là khi nào?

Phỉ Nhiên: Kỹ viện.

Du Tín: Trên thuyền.

Thiên Lại Chỉ Diên: Lý giải cá nhân khác nhau. Ồm...

1. Bầu không khí lúc đó ra sao?

Phỉ Nhiên: Rất tốt.

Du Tín: Ừ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Phản ứng đáng thất vọng, học Hoàng Nhi kia, động tý xấu hổ, học Tiểu Tử, động tí là im miệng.

Lâm Vũ Hoàng: Người — người câm miệng!!!

Tử Tô: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Thấy chưa, đúng không?

Du Tín: Lòng người khác nhau, không nên nhìn mặt.

Phỉ Nhiên: Du đại nhân nói chí phải.

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Khi đó phát triển tới mức nào?

Phỉ Nhiên: Đối ẩm cạn chén, chỉ thế thôi.

Du Tín: Ừ.

Thiên Lại Chỉ Diên: A. Tiến triển nhàm chán vô cùng.

1. Bình thường hẹn hò ở đâu?

Phỉ Nhiên: Hẹn hò? Có sao.

Du Tín: Từ đó không còn nữa.

Thiên Lại Chỉ Diên: Tử Vọng, ta rất thông cảm.

1. Người sẽ tặng gì vào sinh nhật đối phương?

Phỉ Nhiên: Bạc.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Bên nào tổ tình?

Du Tín: Ta.

Phỉ Nhiên: Có phải hỏi sai rồi không?

Thiên Lại Chỉ Diên: Lỗi ta lỗi ta, mấy đứa này vẫn chưa tình ý tương thông...

1. Người thích đối phương cỡ nào?

Phỉ Nhiên: Ta yêu chết cái mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành của hắn đó.

Du Tín (mờ mịt)

Thiên Lại Chỉ Diên: Phỉ Nhiên càng ngày càng có tư thế của tiểu công...

1. Thế người yêu đối phương không?

Du Tín: Phỉ Nhiên, muốn ăn gì không?

Phỉ Nhiên: Không, người theo ta ra ngoài đi, được chứ?

Du Tín: Được.

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Đối phương nói cái gì sẽ làm người cảm thấy không cách nào cự tuyệt được?

Phỉ Nhiên (ngáp): Chán chết.

Du Tín: Đổi câu hỏi được không?

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Nếu như người nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ, người sẽ thế nào?

Phỉ Nhiên:?

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Phỉ Nhiên:??

Du Tín:

Thiên Lại Chỉ Diên:

1. Nếu hẹn hò mà đối phương tới muộn 1 tiếng thì ngài sẽ làm sao?

Phỉ Nhiên: Người có quý hèn, hàng có cao thấp. Một Phỉ Nhiên nho nhỏ có thể làm gì hấn?

Du Tín: Vinh hiển tạm thời sao gọi là quý.

Phỉ Nhiên: Thật à.

Thiên Lại Chỉ Diên: Tử Vọng, lời này người nói thật không có sức thuyết phục.

1. Ngài thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Phỉ Nhiên: Mặt.

Du Tín: Ừ.

Thiên Lại Chỉ Diên:?

Du Tín: (mỉm cười)

Thiên Lại Chỉ Diên: Ách...

1. Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Phỉ Nhiên: Cái gì cũng không tệ.

Du Tín: Ừ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Về mặt Tử Vọng thật sâu xa.

1. Khi hai người ở cạnh nhau thì chuyện gì sẽ làm tim đập nhanh?

Phỉ Nhiên: Bao nhiêu tuổi còn tim đập nhanh.

Du Tín: Anh hùng sở kiến lược đồng (không hẹn cùng chung ý tưởng.)

Thiên Lại Chỉ Diên: Tiểu Hiền nói ta tin. Tử Vọng người tưởng ta ngu sao... Đây... đừng chạy...

1. Người từng nói dối đối phương chưa? Có giỏi nói dối không?

Phỉ Nhiên: Chẳng đáng.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Liên quan đến nội dung truyện, bỏ qua.

1. Lúc làm gì thì cảm thấy hạnh phúc nhất.

Phỉ Nhiên: Uống rượu, phẩm hoa, ngắm trăng.

Du Tín: Thứ nhất tự mình đạt thành tựu, thứ hai cõng mỗ cùng tri kỷ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Sao đáp án không để người mãn nguyện thế...

1. Từng cãi nhau chưa?

Phỉ Nhiên: Chưa từng.

Du Tín: Ừ.

Thiên Lại Chỉ Diên: Thật sao? Hoài nghi-ing...

Du Tín: Chỉ đại nhân đi thông thả, Tử Vọng không thể phụng bồi.

Thiên Lại Chỉ Diên: Được người ôn nhu đuổi đi, ta rất cảm động... Tiểu Cảnh và Liên muội đều hung dữ với ta....

Thần Ngọc: Lặp lại thử xem.

Trọng Liên: Ta hung dữ với người khi nào. À, người vừa gọi ta là gì?

Thiên Lại Chỉ Diên: Không nói gì, không nói gì.

1. Đã từng cãi nhau?

Phỉ Nhiên: ...

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: ...

1. Làm hòa thế nào?

Thiên Lại Chỉ Diên: PASS...

1. Kiếp sau còn mong làm người yêu không?

Phỉ Nhiên: Gặp dịp thì chơi, hà tất kiên trì.

Du Tín:...

Thiên Lại Chỉ Diên: “Tiểu Hiền, câu trả lời của người thật khiến người ta tổn thương” — ừ, tiếng lòng Tử Vọng đấy.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Kinh ngạc quá, Tử Vọng không phản ứng, tổn thương sâu sắc rồi.

Phỉ Nhiên: Hẳn đi đâu bắt cá rồi, người đừng cảm ràm nữa.

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta chỉ muốn tạo không khí thoải mái mà... không nói thì không nói.

1. Lúc nào cảm thấy mình được yêu?

Phỉ Nhiên: Câu hỏi này rất có ý tứ.

Du Tín: (mỉm cười)

Phỉ Nhiên: Rõ ràng rất có ý tứ.

Thiên Lại Chỉ Diên: ... Hai người này đều quá hàm súc, ách...

1. Lúc nào cảm thấy đối phương không thương mình?

Phỉ Nhiên: Câu này càng có ý tứ hơn.

Du Tín: (mỉm cười)

Phỉ Nhiên: Chỉ, mấy câu này ai ra?

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta sao biết?

Phỉ Nhiên: Cạo đầu sửa chân, hiểu không?

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta không hiểu.

Phỉ Nhiên: Không hiểu thì đi.

Thiên Lại Chỉ Diên (nhào vào lòng Tiểu Tử khóc lớn.)

Du Tín: Vị công tử tóc tím kia từ đâu tới?

Phỉ Nhiên: Lạ đấy nhỉ, ta chỉ biết Chỉ đưa tới.

Tử Tô (vuốt vuốt Chỉ): Bẩn quá, đi ra chỗ khác.

1. Phương thức biểu đạt tình yêu của người?

Du Tín: Câu này không thích hợp trả lời.

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta nói cho: Thương y, che chở y.

Phỉ Nhiên:??

Thiên Lại Chỉ Diên: Ta đáp cho: Thương hấn, chăm chọc hấn.

1. Người nghĩ đối phương xứng với hoa gì?

Du Tín: Hoa hồng

Phỉ Nhiên: Hoa loa kèn.

Thiên Lại Chỉ Diên: ... Tiểu Hiền, lời người thật ác độc.

1. Hai người có giấu nhau gì không?

Du Tín: ...

Phỉ Nhiên: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: Liên quan đến nội dung truyện, pass!

1. Lúc ở chung có cảm giác gì?

Du Tín: Cấm dục.

Phỉ Nhiên: Miệt mài.

1. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Phỉ Nhiên: Đương nhiên là công khai.

Du Tín: Thực tế cái gì cũng không có.

Phỉ Nhiên: Ngủ cũng ngủ còn không có?

Du Tín: Ta đã nói ta không mong muốn thân thể người.

Phỉ Nhiên: Sao? Vậy muốn gì?

Du Tín: ... Quên đi.

Thiên Lại Chỉ Diên: Hiếm thấy Tử Vọng Vọng cũng tức giận...

Phỉ Nhiên: Hẳn nghiêm túc thể đó, đùa chẳng vui.

1. Có cảm thấy sẽ ở cùng đối phương vĩnh viễn không?

Phỉ Nhiên: Có thể.

Du Tín: ...

Thiên Lại Chỉ Diên: 100 câu hỏi vốn rất mệt... nhưng lần này lại vô cùng mệt... 50 câu nữa còn phải viết sao...? Trời ơi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ky-phi-nhien-phong-luu>